

Till massorna!

Teser och resolutioner antagna å Kommunistiska Internationalens fjärde världskongress (Moskva, 5 november – 6 december 1922)

Frams förlag, Stockholm 1923

Innehållsförteckning

Mot kapitalismens världsoffensiv!	1
Mot Versaillesfreden!.....	4
Resolution till Exekutivkommitténs årsrapport.....	8
Teser över Exekutivkommitténs reorganisation och framtida verksamhet.	8
Teser över internationalens taktik	12
Arbetarnas enhetsfront.	21
Riktlinjer för det kommunistiska arbetet i fackföreningarna.	27
Resolution om Kooperation.	32
Resolution om det kommunistiska arbetet bland kvinnorna.	35
Resolution om de kommunistiska partiernas bildningsarbete.	39
Aktionsprogram för arbetet på landsbygden.	41
Beslut om Internationalens program.	45
Resolution om "Fem års rysk revolution".	45
Resolution om norska frågan.....	46
Resolution om danska frågan.	47
Beslut i franska frågan.....	48
Resolution om italienska frågan.	55
Resolution om tjeckoslovakiska frågan.....	59
Resolution om spanska frågan.....	61
Resolution om jugoslaviska frågan.	63
Teser i Orientfrågan.	65
Resolution om negerfrågan.	74
Resolution om arbetarhjälpen till Sovjetryssland.....	74
Upprop om läget i Österrike.....	76

Mot kapitalismens världsoffensiv!

Öppet brev till Andra och Wieninternationalerna, till fackföreningarna i alla land och till den internationella fackliga och kooperativa konferensen i Haag.

Antaget på IV världskongressens 31:sta sammanträde den 5 december 1922.

Fjärde kongressens paroll: Enhetsfront.

Den Kommunistiska Internationalens fjärde kongress, som representerar 62 partier i Europa, Amerika, Australien och Asien, har på kraftigaste sätt understrukit och bekräftat vad Kommunistiska Internationalens utvidgade exekutivkommitté redan tvenne gånger beslutat: att det är alla kommunistiska partiets plikt att med all kraft verka för att det mot världskapitalismens angrepp reses motstånd på slutet enhetsfront från alla arbetarklassens positioner. De kommunistiska partiernas högsta instans har därmed bekräftat vad som var kärnan i och målet för vårt arbete under det gångna året, och den har som lösen för vårt kommande arbete satt parollen: Kamp för världsproletariatets enhetsfront, kamp för samlingen av proletärer till gemensamt försvar, utan hänsyn till deras politiska åskådning eller ställning.

Kommunistiska Internationalen vände sig redan i våras till Andra och Wien-Internationalerna med uppmaning att på en världsarbetarkongress organisera denna gemensamma kamp för upprätthållandet av 8-timmarsdagen, mot lönesänkningarna, mot upphävandet av fackföreningarnas alla erövringar, mot nya rustningar och mot faran av ett nytt krig. På Berlin-konferensen med representanter för de tre exekutiverna motiverade Kommunistiska Internationalens delegerade detta förslag. Andra Internationalens partier ha avslagit detsamma. De ställde som första villkor för inkallandet av en världsarbetarkongress att sovjetregeringen skulle inställa sin kamp mot de partier, som uppmana de ryska proletärerna att uppgge revolutionens viktigaste erövringar, besittandet av fabrikerna, och återge makten åt bourgeoisin; de uppställde för det andra det villkoret, att kommunisterna skulle sluta upp med att strida för sina uppfattningar i fackföreningarna, sluta upp med att kämpa mot den del av fackföreningsledarna, vilka trots den uppenbara nödvändigheten av en förstärkt kamp mot bourgeoisin från arbetarklassens sida talat för en mildring av denna kamp. Kommunistiska Internationalen måste avslå dessa förslag, emedan deras antagande skulle tillintetgöra enhetsfrontens både ändamål och innehåll.

Vi kämpa för den proletära enhetsfronten för att stegra proletariatets försvars- och stridskraft mot den internationella bourgeoisin och icke för att försvaga den.

Sex månader av kapitalets offensiv

Ett nytt halvt år har gått sedan vårt förslag om upprättandet av en arbetarklassens enhetsfront och organiserandet av en försvarskamp avsågs. Detta halvår betyder ett oavslutat fortskridande av bourgeoisins angrepp i alla länder.

I England har bourgeoisins mest brutala element fått övertaget. De har gjort slut på Lloyd Georges försök att skyla det engelska kapitalets aggressiva politik med fraser om omsorg för freden och Europas återuppbyggande. Det konservativa partiet, som nu helt har makten, har proklamerat som sin lösen "ordning och ro", "ingen inblandning från statens sida i det ekonomiska livet", d.v.s. det ger kapitalisterna fullkomligt fria händer att undertrycka arbetarna. Deras första steg var försöket att avskaffa arbetsministeriet. Bonar Law avsåg till och med att mottaga de arbetslösas representanter.

I Frankrike har regeringen, endast fyra år efter det att mordet i kriget upphört, gett befallning att skjuta på strejkande arbetare i Le Havre. Den angriper öppet åttatimmarsdagen.

I Tyskland har socialdemokratiens och borgarklassen koalitionsregering öppet och klart proklamerat utsugningen av merarbete på de undernärda arbetarmassorna som den enda möjligheten att stabilisera riksmarken. Den har öppet proklamerat upphävandet av de sista resterna av reglering av det ekonomiska livet, det vill säga: gett fria händer åt den mest hänsynslösa spekulation. Den nya regeringen Cuno är industribaronernas regering, är förelöparen till järn- och kolbaronernas öppna diktatur. Dess karaktär är så klart storkapitalistisk, så klart mot arbetarklassens intressen, att socialdemokraterna var nödsakade avböja att gå in i densamma. Den extrema kontrarevolutionen förbereder från Bayern beväpnade angrepp på de sista resterna av novemberrevolutionen, på republiken. I dessa sina strävanden stimuleras de av den italienska fascismens seger, vilken utan det ringaste motstånd från den demokratiska bourgeoisins sida proklamerade bajonettens diktatur, förvandlade parlamentet till noll och ingenting, och som satt som mål att stärka bourgeoisins herravälde genom att tvinga arbetarklassen att helt och fullt, med svett och blod, ställa sig till kapitalets förfogande.

I Tjeckoslovakiet kasta kapitalisterna dagligen tusentals arbetare på gatorna. Arbetslösheten växer, kapitalisterna försöker genom den ena lockouten efter den andra att pressa ner arbetarnas löner.

Österrike har tryckts ner till en ententekapitalets koloni. De österrikiska finansernas ”tillfrisknande” skall ske på den österrikiska arbetarklassens bekostnad, på bekostnad av hungerlöner åt arbetarna och lägre statstjänstemän. Ententekapitalets representanter skall avgöra över folkmassornas liv och död.

I Amerikas Förenta stater försöker arbetsköparna att slå sönder fackföreningarna genom att söka fråntaga arbetarna rätten se till att alla arbetare i en fabrik tillhör en fackförening. Kapitalet skall ha sina mäktiga trustar och ingen skall ha rätt att dricka så mycket som ett glas mjölk utan att betala trusten sin tribut. Men arbetarklassen skall vara såsom sand som varje vindpust kan virvla kring.

I Sydafrika arbetar som bödel general Smuts, den internationella liberalismens pärla. General Smuts, pacifisten från Nationernas förbund, låter inte endast skjuta ner strejkande arbetare utan låter även åtta månader efter den genom hans regering framprovocerade gruvarbetarstrejken hänga dess främste ledare.

Mot nya krig.

Detta är nakna fakta, som visar hur arbetarklassens mest närliggande, enklaste intressen alltmera trampas under fötterna. Men kapitalets angrepp gäller icke endast det målet att öka utsugningen av arbetarklassen, utan ånyo framstår även klart faran av ett nytt imperialistiskt världskrig. Tills nu har icke en enda kapitalistisk stat börjat att genomföra den av Washingtonkonferensen beslutade inskränkningen av rustningarna till sjöss. Icke ett enda krigsskepp har nedskrotats. Byggandet av nya krigsskepp har icke upphört.

Den ryska regeringens förslag om avrustning eller åtminstone inskränkning av rustningarna till lands avslogs i Genua av alla de kapitalistiska makterna. Nationernas förbund är vanmäktigt att göra ens det minsta på detta område, även om det ville det. Dess beslut måste vara enhälliga och deras genomförande bero på ratificering av de regeringar, som är mot avrustning.

Europa står ännu mera i vapen nu än vad som var fallet före kriget. Och i september detta år under orientkrisen såg världen vad det betydde. Blott den turkiska regeringens uppgivande av sin rätt att besätta sin huvudstad och överskrida vägen till densamma, Dardanellerna, blott

detta den turkiska regeringens avkall på sin självbestämmanderätt räddade Europa från ett nytt krig. De engelska fackföreningarna och Labour Party anklagade Lloyd George för att han ville framkalla ett nytt krig, som icke endast skulle inskränka sig till Balkan. Och vem vill pasta, att Englands konservativa regering mindre kraftigt kommer att försvara den engelska kapitalismens rövarintressen än Lloyd Georges regering? Med stort besvär har Sovjet-Ryssland fatt Polen, Lettland, Estland och Finland att samlas till en rustningsinskränkingskonferens i Moskva. Rumänien är ej representerat på konferensen därför att de rumänska bojarerna som lön för att komma till konferensen krävde ett stycke rysk jord, Bessarabien, och de därstädes boende ryska bönderna. I det ögonblick, då Kommunistiska Internationalens fjärde kongress avslutats, är denna Moskvakonferens ännu ej slutförd. Men det framgår klart av ententens vasallstaters uppträdande, att de icke vill några minskningar i rustningarna. Och detta betyder: det stora krig, som kostade 12 miljoner människors livet, var ej det sista kriget. Bourgeoisin förbereder nya krig!

Kommunistiska Internationalens fjärde kongress vänder sig till arbetarna i Andra och Wien-Internationalerna, till de många miljonerna fackligt organiserade arbetarna över hela världen, till deras ledare, till konferensen i Haag, med frågan: Vill ni stå överksamma och åse hur åttatimmarsdagen, den första betingelsen för ett arbetarklassens framåtskridande, slås i spillror? Hur levnadsstandarden för arbetarna i de äldsta industriländerna tryckes ner till samma nivå som de kinesiska kulis' levnadsstandard? Hur arbetarnas enklaste rättigheter, genom vilka ni dock hoppats att på fredlig väg uppnå en befrielse från kapitalismens ok, tillintetgöres? Hur kapitalismens diktatur upprättas? Vill ni dådlösa åse hur det segerrika kapitalet, fritt från alla band, diktatoriskt beslutar ett nytt krig, i vilket ni på nytt får förblöda för kapitalets intressen.

Kommunistiska Internationalens fjärde kongress uppfordrar alla anslutna partier, alla sympatiserande fackföreningar i alla länder, att vända sig med denna fråga till alla arbetarpartier och uppfordra dem till gemensam kamp mot avskaffandet av 8-timmarsdagen, mot lönedepressningarna, mot avskaffandet av arbetarklassens rörelsefrihet, mot nya rustningar, mot de nya krigsfarorna, för 8-timmarsdagen, för arbetarnas levnadsminimum, för full frihet åt arbetarklassens organisationer, för avrustning och för fred mellan folken.

Kongressens appell.

Kommunistiska Internationalens fjärde kongress vänder sig till Andra och Wien-Internationalerna med den klara frågan, om de är villiga att nu, sedan deras politik ännu mer har försämrat arbetarnas läge, bjuda handen till upprättandet av en gemensam front av det internationella proletariatet, för strid om arbetarklassens mest elementära rättigheter och intressen.

Den vänder sig till Amsterdam-Internationalen med frågan om den är villig att upphöra att splittra fackföreningarna, upphöra att utesluta kommunisterna ur fackföreningarna, om den är villig medarbeta till att föra proletärerna till kamp på enhetlig front.

Kommunistiska Internationalens fjärde kongress vänder sig till fackföreningarnas och de kooperativa föreningarnas konferens i Haag, som sammanträder samtidigt med att ententens kapitalister i Lausanne försöker, sedan Versaillesfreden gjort bankrutt, påtvinga det turkiska folket en ny Versaillesfred och på så sätt lägga grunden till nya krig, med frågan om den är villig att tillsammans med oss genom arbetarklassens uppmarsch visa bourgeoisin att det internationella proletariatet inte mer är villigt att motståndslöst släpas ut på nya slagfält.

Som vi sade på konferensen i Berlin, begär Kommunistiska Internationalen icke av Andra- och Wien-Internationalerna och Amsterdam-fackföreningsledarna att de skall kämpa för proletariatets diktatur, som var, är och blir vårt mål. Men vi fråga dem, om de vill kämpa mot

kapitalets diktatur, om de åtminstone vill utnyttja resterna av demokratien till att organisera motstånd mot kapitalets seger, vilken förvandlat världen till en massgrav och som redan förbereder nya massgravar för vår proletära ungdom.

Kommunistiska Internationalen har sagt sitt ord. Den har gett sina partier denna kampparoll:

För proletariatets enhetsfront

för kontroll av produktionen,

för åttatimmarsdagen,

för proletariatets existensminimum,

för arbetarklassens beväpning och borgarklassens avväpning,

för förbundna arbetarpartiers regeringar som medel till kamp för arbetarklassens närmaste intressen.

Andra och Wien-Internationalerna, Amsterdam-fackförenings-Internationalen och deras Haag-kongress har nu ordet!

Mot Versaillesfreden!

Resolution antagen på IV världskongressens 31:sta sammanträde den 5 december 1922.

Världskriget slutade med störtandet av tre imperialistiska makter: Tyskland, Österrike–Ungern och Ryssland. Fyra stora rövarstater stannade segerrika på stridsplatsen: Förenta staterna, England, Frankrike och Japan.

Fredsfördragen, vars kärna bildas av Versaillesfördraget, framvisar försöket att stabilisera dessa fyra segerrika stater världsherravälde; politiskt och ekonomiskt genom att hela den övriga världen tryckes ner till att bli deras koloniala utsugningsobjekt; socialt genom att bourgeoisins herravälde skyddas såväl mot de egna ländernas proletariat som mot Rysslands segrande, revolutionära proletariat genom ett förbund av bourgeoisin i alla länder. För detta ändamål upprättades en mur av vasallstater runt Ryssland, vilka även beväpnades för att vid passande tillfälle strypa Sovjet-Ryssland. De besegrade staterna skulle dessutom helt och fullt betala de segerstaterna genom kriget åsamkade materiella förlusterna.

I dag står det klart för en var, att alla förutsättningar, på vilka fredsfördragen byggdes, var oriktiga. Försöket att på kapitalistisk grundval skapa en ny jämvikt har misslyckats. De sista fyra årens historia visar ett oavbrutet vacklande, en ständig osäkerhet: ekonomiska kriser, arbetslöshet och överarbete, ministerkriser, partikriser, etc. om vart annat. Genom en ändlös rad av konferenser sökte de imperialistiska makterna uppskjuta det genom fredsfördraget uppbyggda världssystemets sönderfallande och dölja det faktum att Versaillesfreden gjort bankrutt.

Ryssland.

Försöken att i Ryssland krossa proletariatets diktatur har misslyckats. Proletariatet i alla kapitalistiska länder tager alltmer bestämt ställning för Sovjet-Ryssland. Till och med Amsterdam-Internationalens ledare måste öppet förklara, att det proletära herraväldets fall i Ryssland skulle betyda världsreaktionens seger över det samlade proletariatet.

Turkiet.

Turkiet har, såsom förtrupp för Östern, som går framåt i revolutionär utveckling, gjort ett framgångsrikt militärt motstånd mot fredsfördraget; vid konferensen i Lausanne äger en högtidlig begravning av en viktig del av fredsverket rum.

Den ihållande

världsekonomiska krisen

bevisar att Versaillesfördragets ekonomiska linjer är ohållbara. Den ledande europeiska, imperialistiska makten, England, som i högsta grad är beroende av världshandeln, kan inte konsolidera sin ekonomiska grundval utan ett återuppbyggande av Tyskland och Ryssland. Förenta staterna, den starkaste imperialistiska makten, har helt vänt sig från fredsverket och söker nu på egen hand upprätta sin världsimperialism. Till detta har de vunnit understöd från betydelsefulla delar av det engelska världsriket, Canada, Australien.

Englands undertryckta kolonier, grundvalen för dess världsmakt, reser sig: hela den muhamedanska världen är i öppet eller latent uppror.

Alla fredsverkets förutsättningar har kullkastats utom en enda: att proletariatet i alla borgerliga länder måste betala krigets och Versaillesfredens bördor och skulder.

Frankrike

Skenbart har Frankrike vunnit det största makttillskottet av alla segerstaterna. Utom erövringen av Elsass-Lothringen, besättandet av västra Rhenstranden, anspråken på oräkneliga miljarder tyskt krigsskadestånd har det faktiskt utvecklats till den europeiska kontinentens starkaste militärmakt. Med sina vasallstater (Polen, Tjeckoslovakiet, Rumänien), vars arméer ledes och skolas av franska generaler, med sina egna härar, med sina undervattensbåtar och sin luftflotta behärskar det den europeiska kontinenten: det spelar rollen av Versaillesfördragets väktare. Men Frankrikes ekonomiska grundval, dess sig ständigt förminskande befolkning, dess oerhörda yttre och inre skuldsättning och den därigenom uppkomna ekonomiska avhängigheten av England och Amerika, ger den nödvändiga grundvalen för dess bottenlösa, imperialistiska utvidgningsplaner. I maktpolitiskt hänseende är det genom Englands behärskande av alla viktiga maritima stödjepunkter och genom Englands och Amerikas petroleumsmopol synnerligen kringskuret. I ekonomiskt hänseende förringas betydligt den tillväxt på järnmalm, som Versaillesfördraget gav det, av att de därtill hörande kolen i Ruhrområdet kvarblev i Tysklands ägo. Förhoppningarna, att bringa ordning i Frankrikes förstörda finanser genom Tysklands skadeståndsbetalningar, har visat sig helt slå fel. Alla finanssakkunniga i världen är eniga om, att Tyskland omöjligt kan betala de summor, som Frankrike behöver för att bringa sina finanser på fötter. För den franska borgarklassen återstår endast den utvägen att trycka ner det franska proletariatets levnadsvillkor, till samma nivå som det tyska. De tyska arbetarnas hungersnöd är förebilden för det elände i vilket de franska arbetarna i morgon kommer att befinna sig. Francens sjunkande, som medvetet befordras av vissa kretsar av den franska storindustrien, blir det medel – sedan Versaillesfördraget visat sig ohållbart – genom vilket krigets skulder kastas över på franska proletariatets skuldror.

England.

Världskriget medförde åt England ett fastare sammanknytande av dess koloniala världsrike från Kap Goda Hopp över Egypten och Arabien ända till Indien. Det har behållit i sin ägo alla betydelsefulla nycklar till världshaven. Och genom koncession åt sina utvandringskolonier försökte det att uppbygga ett anglosachsiskt världsimperium.

Men trots den engelska bourgeoisieens smidighet, trots det väldiga arbetet på att återerövra världsmarknaden, visade det sig att det världsläge, som framskapats genom Versaillesfredsfördraget, omöjliggör Englands utveckling. Den engelska industristaten kan ej existera, om ej Ryssland och Tyskland ekonomiskt återupprättas. På denna punkt vidgas motsatserna mellan Frankrike och England: England vill sälja varor till Tyskland, vilket Versaillesfördraget omöjliggör. Frankrike vill indriva av Tyskland jättesummor av krigsskadestånd, vilket fullständigt krossar Tysklands köpkraft. Därför är England för en nedskrivning av skadeståndsvillkoren, under det att Frankrike i Nära Östern för ett förtäckt krig mot England, för att tvinga det till eftergifter i skadeståndsfrågan. Under det att Englands arbetare bär krigets börda i form av att miljoner av dem gå arbetslösa, enar sig Frankrike och Englands bourgeoisie alltjämt åter på Tysklands bekostnad.

Mellan-Europa och Tyskland.

Versaillesfredens viktigaste objekt är Mellan-Europa, de imperialistiska rövarstaternas nya kolonialområde. Splittrat i oräkneliga små stater, delat i en rad av ekonomiskt livsodugliga områden, har dessa områden blivit odugliga till att föra en självständig De ha sjunkit ner till att bli det engelska och franska kapitalets kolonier. De hetsas allt efter dessa stormakters växlande intressen mot varandra. Tjeckoslovakiet, utsöndrat ur ett ekonomiskt område av 60 miljoner människor, befinner sig i en ständig ekonomisk kris. Österrike har skrumpit samman till ett helt livsodugligt litet område, vilket blott tack vare grannländernas ömsesidiga svart-sjuka skenbart lever ett politiskt självständigt liv. Polen, som tilldelats stora områden, vars innevånare talar andra språk, är en Frankrikes framskjutna förpost, en karikatyr på den franska imperialismen. I alla dessa länder måste proletariatet betala krigets omkostnader i form av ett sänkande av levnadsstandarden eller en omfattande arbetslöshet.

Versaillesfredens viktigaste objekt är emellertid Tyskland. Avväpnat, berövat varje försvarsmöjlighet, är det utlämnat åt de imperialistiska makterna på nåd och onåd. Den tyska bourgeoisiein försöker knyta an sina intressen än med Frankrikes än med Tysklands bourgeoisie. Den försöker genom en kraftig utsugning av det tyska proletariatet att tillfredsställa en del av Frankrikes anspråk och samtidigt befästa sitt eget herravälde över det tyska proletariatet med främmande hjälp. Men icke ens den allra starkaste utsugning av det tyska proletariatet, de tyska arbetarnas nertryckande till att bli Europas kuli, icke ens det oerhörda elände till vilket Tysklands proletariat sjunkit ner tack vare Versaillesfreden, icke ens detta ger någon som helst möjlighet för Tyskland att betala skadeståndskostnaderna. Tyskland är därför en lekboll i Frankrikes och Englands händer. Den franska borgarklassen vill lösa problemet med våldsmedel genom ett besättande av Ruhrområdet. England uppträder alltjämt mot detta. Blott medverkan från den största ekonomiska makten, Förenta staterna, hade möjliggjort att något så när utjämna Englands, Frankrikes och Tysklands skilda intressen.

Amerikas Förenta Stater.

Förenta Staterna har emellertid redan för länge sedan dragit sig tillbaka från Versaillesfördraget, genom sin vägran att ratificera detsamma. Förenta Staterna, som gick ur världskriget som den starkaste politi. ska och ekonomiska makten, till vilken de europeiska imperialistiska makterna står i stora skulder, visade ingen lust att genom nya stora krediter åt Tyskland ge möjlighet åt Frankrike att övervinna sin finanskris. Förenta Staternas kapital drager sig alltmer tillbaka från Europas kaos och söker med större resultat att i Syd- och Mellan-Amerika och Fjärran Östern bygga upp ett eget stort kolonialrike och genom skyddstullar säkra den inhemska marknaden åt den egna härskande klassen. På detta sätt överlåtande Mellan-Europa åt sitt öde, stöter det å andra sidan på Englands och Japans motsatta intressen. Förenta Staterna tvingade, genom att sätta in sin ekonomiska övermakt på byggandet av

krigsskepp, de andra imperialistiska staterna till avrustningsöverenskommelsen i Washington. De störtade därmed en av Versaillesfredsverkets viktigaste grundvalar, Englands herravälde till sjöss, och därmed gjordes även Englands fasthållande vid den i Versailles förutsedda maktgrupperingen fullständigt meningslös.

Japan och kolonierna.

Den yngsta imperialistiska världsmakten, Japan, håller sig fjärran från det europeiska kaos, som Versaillesfreden framkallade. Men dess intressen berördes starkt av att Förenta Staterna utvecklades till en världsmakt. Det blev tvunget, att i Washington upplösa sitt förbund med England, varigenom åter en av de viktigaste grundvalarna för den i Versailles åstadkomna världsuppdelningen föll i spillror. Samtidigt reser sig icke blott de undertryckta folken mot Englands och Japans herradöme utan, även Englands kolonier söker säkra sina intressen i den förestående kampen mellan Förenta Staterna och Japan genom att knyta närmare kontakt med Förenta Staterna. Den brittiska världsimperialismens fogar spricka alltmera.

Mot ett nytt världskrig.

De imperialistiska stormakternas försök att skaffa en fast grundval för sitt världsherravälde har strandat på deras olika skilda intressen. Det stora fredsbeslutet ligger slaget i spillror. Stormakterna och deras vasallstater rustar till ett nytt krig. Militarismen är starkare än någonsin förut. Och fastän bourgeoisin hyser en oerhörd fruktan för en ny proletär revolution som följd av världskriget, driver dock den kapitalistiska samhällsordningens inre motsatser det dock oavlatligt fram mot en ny världskonflikt.

De kommunistiska partiernas uppgifter.

Andra och Wien-Internationalerna bemödar sig om att understödja bourgeoisins radikala flygel, som framförallt representerar handels- och bankkapitalet, i dess kraftlösa kamp för en reduktion av skadeståndskraven. De går här, liksom i varje annan fråga, tillsammans med borgarklassen. Det är de kommunistiska partiernas uppgift, främst partiernas i segerländerna, att göra klart för arbetarmassorna att Versaillesfördraget kastar alla bördorna – såväl i de segrande som i de besegrade länderna – på proletariatets skuldror, att proletariatet i alla länder är borgarklassens fredsfördrags verkliga offer. Därför måste de kommunistiska partierna, främst Tysklands och Frankrikes, föra en *gemensam* kamp mot Versaillesfördraget. Det tyska kommunistiska partiet måste betona det tyska proletariatets beredvillighet att hjälpa arbetarna och bönderna i det förstörda Nord-Frankrike att återuppbygga deras hem; samtidigt måste det föra en kraftig kamp mot den egna bourgeoisin, vilken är färdig att gemensamt med den franska borgarklassen (Stinnes-fördraget) på det tyska proletariatets bekostnad söka uppfylla fredsvillkoren och utlämna Tyskland som koloni till den franska bourgeoisin, blott dess egna klassintressen skyddas. Det franska kommunistiska partiet måste med all kraft kämpa mot Frankrikes borgarklass' imperialistiska strävanden, mot dess försök att genom ökad utsugning av den tyska arbetarklassen öka sin egen rikedom, kämpa för ett omedelbart upphävande av besättandet av vänstra Rhenstranden, mot besättandet av Ruhrområdet, mot Tysklands sönderstyckande, mot den franska imperialismen. I dag är det ej tillräckligt att i Frankrike kämpa mot fosterlandsförsvaret, nu gäller det att steg för steg bekämpa Versaillesfreden.

De tjeckoslovakiska, polska och Frankrikes andra vasalländers kommunistiska partier har skyldighet att sammansmälta till ett i kampen mot den egna bourgeoisin och den franska imperialismen. Genom gemensamt ledda massaktioner måste det klargöra för det franska och tyska proletariatet, att försöket att genomföra Versaillesfredsfördraget måste trycka ner hela Europas proletariat i det mest fruktansvärda elände och att kämpa mot detsamma är ett gemensamt intresse för proletariatet i alla länder.

Resolution till Exekutivkommitténs årsrapport.

Antagen på IV världskongressens 7:de sammanträde den 12 november 1922.

Efter debatten om Exekutivens verksamhet antogs följande uttalande:

Kommunistiska Internationalens 4:de världskongress godkänner helt och fullt det politiska arbete genom vilket Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté under sin 15 månader långa verksamhet riktigt förverkligat 3:dje världskongressens beslut och som helt motsvarat de särskilda politiska förhållandena under denna tid.

Särskilt godkänner Internationalens 4:de kongress fullständigt enhetsfrontstaktiken, så som K. I:s exekutiv i riktlinjerna av december 1921 och i exekutivens andra dokument i denna fråga formulerat densamma.

K. I:s 4:de kongress godkänner den ståndpunkt som exekutiven intagit till krisen i Frankrikes kommunistiska parti, till förhållandena inom Italiens arbetarrörelse, i Norges arbetarparti och. Tjeckoslovakiets kommunistiska parti. Rent praktiska detalj frågor, som beröra dessa partier, skall behandlas i särskilda kommissioner, vars beslut kongress senare skall pröva.

Med hänsyn till de tilldragelser, som ägt rum i vissa partier, erinrar och bekräftar 4:de kongressen på nytt att K. I:s exekutiv i perioderna mellan världskongresserna är den samlade kommunistiska rörelsens högsta instans och att exekutivens beslut är bindande för alla partier. Därav följer särskilt, att överträdandet av exekutivens beslut under förevändning av appellering till nästa kongress betyder ett öppet disciplinbrott. Om K. I. skulle tillåta en sådan praxis så vore detta liktydigt med ett fullständigt omintetgörande av varje regelbunden och enhetlig ledning av Internationalen.

Till de tvivel angående tolkningen av § 9 i statuterna som yppats i Frankrikes kommunistiska parti, förklarar 4:de kongressen, att denna § 9 obetingat ger exekutiven rätt att ur Kommunistiska Internationalen och följaktligen också ur dess nationella sektioner utesluta enskilda personer och hela grupper, som enligt exekutivens åsikt är fientligt stämda mot kommunismen.

Det är självklart, att exekutiven är tvungen, att använda § 9 i statuterna, när vederbörande nationella parti genom sina ledande organ icke ådagalägger den nödvändiga energin och aktsamheten att skydda partiet för icke-kommunistiska element.

4:de kongressen bekräftar ännu en gång de 21 villkoren, som utarbetades av 2:dra kongressen och ger den kommande exekutiven i uppdrag att på det noggrannaste vaka över att dessa verkligen genomförs. I framtiden måste Kommunistiska Internationalens

Exekutivkommitté mer än hittills bli en internationell proletärisk organisation, som skoningslöst bekämpar varje form av opportunism och som är uppbyggd på den strängaste demokratiska disciplins principer.

Teser över Exekutivkommitténs reorganisation och framtida verksamhet.

Antagna på IV världskongressens 29:de sammanträde den 2 december 1922.

Världskongressen.

Världskongressen äger som hittills rum varje år. Tidpunkten för densamma bestämmer den utvidgade exekutiven. Alla anslutna sektioner är förpliktade sända delegerade. Deras antal bestämmas av exekutiven. Partierna betalar omkostnaderna. Rösttalen för de olika sektionerna

bestämmer kongressen på grundval av medlemsantalet och de politiska förhållandena i varje land. Bundna mandat är icke tillåtna och kasseras på förhand, då sådana mandat är i strid med andan ett internationellt, centraliserat, proletärt världsparti.

Exekutiven.

Exekutivkommittén väljes av kongressen. Den består av en president (ordförande), 24 medlemmar och 10 suppleanter. Av exekutivens medlemmar måste minst 15 vara ständigt bosatta i Moskva.

Utvidgad exekutiv.

En gång i kvartalet äger i regel ett utvidgat exekutivmöte rum. Den utvidgade exekutiven har följande sammansättning:

- 1) Exekutivens 25 medlemmar,
- 2) 3 representanter från vardera av följande partier: Tyskland, Frankrike, Ryssland, Tjeckoslovakiet och Italien samt Ungdoms-Internationalen och R. F. I.
- 3) 2 representanter från England, Polen, Amerika, Bulgarien och Norge,
- 4) 1 representant från var och en av alla övriga röstberättigade sektioner.

Presidiet har skyldighet att förelägga den utvidgade exekutiven alla större principiella frågor, som kunna uppskjutas till dess möten. Det första utvidgade exekutivmötet äger rum omedelbart efter världskongressen.

Presidiet.

Den utvidgade exekutiven väljer på sitt första sammanträde ett presidium, i vilket även med rådgivande röst ingår en representant för Ungdoms-Internationalen och en för R. F. I., och bildar följande avdelningar:

1. en *Orient-avdelning*, vars arbete exekutiven under det kommande året ägnar särskild uppmärksamhet. Dess ledare måste tillhöra presidiet. I politiska angelägenheter är denna avdelning underordnad presidiet; förhållandet till Org.-byrån ordnas av presidiet.
2. en *Organisations-avdelning* (Org.-byrå), som minst tvenne av presidiets medlemmar måste tillhöra. Org.-byrån är underordnad presidiet.
3. en *agitatorisk-propagandistisk avdelning*, som ledes av en medlem av exekutiven. Denna avdelning är direkt underordnad presidiet.
4. en *statistik- och informationsavdelning*, som hör under Org.-byrån.

Exekutiven har rätt att upprätta flera avdelningar

Arbetsfördelningen bland exekutivens medlemmar.

Bland såväl exekutivens som presidiets medlemmar måste införas en noggrann arbetsfördelning. För att förbereda de skilda sektionernas arbete utser presidiet en ansvarig rapportör för varje mera betydelsefullt land. Som regel bör denne vara medlem av exekutiven, eller om möjligt av presidiet. De rapportörer, som ej tillhöra exekutiven eller presidiet, arbeta under kontroll av en presidie-medlem.

Presidiet organiserar ett generalsekretariat, som ledes av en generalsekreterare. Exekutiven utser tvenne ställföreträdare för denne generalsekreterare. Sekretariatet har ingen funktion som självständig politisk organisation utan är blott ett presidiets verkställande organ.

Exekutiven får i uppdrag att – under hänsynstagande till förhållandena och läget i varje särskilt land – arbeta för att det i alla partier införes en liknande arbetsfördelning.

Exekutivens utsända representanter.

Exekutiven sänder vid särskilda tillfällen representanter, som tages bland de mest kvalificerade kamraterna i de skilda sektionerna, till de olika länderna.

Dessa representanter skall av exekutiven utrustas med de mest vidsträckta fullmakter. Isärskilda instruktioner skall dessa representanters funktioner, rättigheter och plikter och deras förhållande till resp. parti noggrant formuleras.

Exekutiven får i uppdrag att med särskild omsorg se till att de 21 villkoren och världskongressernas beslut verkligen blir genomförda. Dess representanter måste alldeles särskilt se till att detta sker, Representanterna måste minst en gång i månaden lämna rapport över resultaten av sitt arbete.

Den internationella kontrollkommissionen.

Den internationella kontrollkommissionen skall fortsätta sin verksamhet. Dess uppgifter är desamma, som 3:dje världskongressen formulerade. Världskongressen bestämmer varje år 2 närgränsande sektioner, vars partientraler bland sina medlemmar till denna kommission väljer vardera 3 ledamöter. Valen skall bekräftas av exekutivkommittén. För det kommande året ger världskongressen detta uppdrag åt de tyska och franska sektionerna.

De tekniska informationsbyråerna.

De tekniska informationsbyråerna kvarstår. De har till uppgift att lämna tekniska informationer och deras arbete underordnas exekutiven.

”Die Kommunistische Internationale.”

”Die Kommunistische Internationale” är exekutivens organ, redaktion väljes av och underordnas exekutiven.

Publicering av exekutivdokumenten.

Kongressen understryker, att alla kommunistiska organ liksom hittills har skyldighet att genast publicera alla exekutivens dokument (upprop, brev, resolutioner etc.), om exekutiven så kräver.

Partiernas protokoll.

Alla sektionernas partientraler är skyldiga att regelbundet tillställa exekutiven protokollen från alla sina sammanträden.

Ömsesidig representation.

Det är önskvärt, att de mest betydelsefulla sektionerna i varandra närgränsande länder upprätthålla ömsesidig representation i och för gott samarbete och ömsesidiga informationer. Sådana representanters rapporter skall samtidigt tillställas exekutiven.

Det är vidare önskvärt, att valet av dessa representanter sker i samförstånd med exekutiven.

Sektionernas partikongresser.

I regel skall före världskongressen hållas partikonferenser eller utvidgade representantskaps- (centralstyrelse-)möten, som har att företaga val av delegerade och förbereda världskongressen. De skilda sektionernas partikongresser äger rum efter världskongressen. Undantag kan äga rum endast med exekutivens tillåtelse. Genom ett sådant förfaringsätt uppnås, att de enskilda sektionernas intresse på bästa sätt tillgodoses och vidare uppnås därigenom möjligheten att bedöma den internationella rörelsens samlade erfarenheter ”underifrån och uppåt”.

Samtidigt blir det genom en sådan praxis även möjligt för Kommunistiska Internationalen som centraliserat världsparti att även ”ovanifrån och nedåt” på den demokratiska centralismens väg förmedla till de skilda partierna de ur de samlade, internationella erfarenheterna framsprungna direktiven.

Demissioner.

(Nedläggandet av förtroendeuppdrag.)

Kongressen fördömer på det skarpaste de fall av tillbakaträdande från olika poster som har ägt rum från enskilda partistyrelsemedlemmars sida och från hela sådana grupper. Kongressen anser dessa demissioner som den kommunistiska rörelsens största desorganisation. Varje ledande ställning i ett kommunistiskt parti tillhör ej den som innehar denna ställning, utan Kommunistiska Internationalen i dess helhet.

Kongressen beslutar:

Valda medlemmar av en sektionens centrala instanser kan lämna sina mandat endast med exekutivens samtycke. Demissioner, som godkännes av en particentral utan exekutivens samtycke, är ogiltiga.

Illegalt arbete.

Följande det beslut av kongressen, vari det framhålles att av allt att döma ett antal av de viktigaste partierna går en illegal period tillmötes, ger kongressen presidiet i uppdrag att i ökad omfattning ägna sig åt förberedelserna för dessa partiers illegala arbete. Genast efter kongressen måste presidiet börja de nödvändiga förhandlingarna därom med resp. partier.

Internationella kvinnosekretariatet.

Det internationella kvinnosekretariatet fortsätter sitt arbete. Exekutiven utser en kvinnlig sekreterare och beslutar i samförstånd med denna alla vidare organisatoriska åtgärder.

Representation i Ungdoms-exekutiven.

Kongressen ger exekutiven i uppdrag att utse en regelbunden representation för Komintern i Ungdomsinternationalen. Kongressen anser det som en av exekutivens viktigaste uppgifter, att främja ungdomsrörelsens arbete.

Representation i R. F. I.

Kongressen ger exekutiven i uppdrag att gemensamt med R. F. I:s central utarbeta formerna för de ömsesidiga förbindelserna mellan Komintern och R. F. I. Den framhåller att särskilt i nuvarande period de ekonomiska striderna är intimt förbundna med de politiska, och därför kräves ett särdeles intimt samarbete mellan arbetarklassens alla revolutionära organisationers krafter.

Revision av statuterna.

Kongressen bekräftar de statuter, som antogs på 2:dra kongressen och ger exekutiven i uppdrag att på grundval av de nu fattade besluten omredigera och supplera dessa statuter. Detta arbete måste vara utfört i så god tid att förslaget kan tillställas alla partierna till förhandsbehandling och definitivt godkännas på 5:te världskongressen.

Teser över internationalens taktik

Antagna på IV världskongressens 31:sta sammanträde den 5 december 1922

1. Tredje kongressens resolutioner bekräftas.

Fjärde världskongressens konstaterar först och främst, att tredje världskongressens resolutioner

- 1) om den världsekonomiska krisen och Kommunistiska Internationalens uppgifter
- 2) om Internationalens taktik

fullständigt har bekräftats genom händelsernas gång och arbetarrörelsens utveckling under tiden mellan tredje och fjärde kongresserna.

2. Kapitalismens förfallsperiod.

Efter att ha bedömt och uppskattat det ekonomiska världsläget kunde tredje kongressen mycket bestämt konstatera, att kapitalismen efter att ha uppfyllt sin mission att befördra utvecklingen av alla produktiva krafter, råkat i oförsonlig motsättning till icke endast den nuvarande historiska utvecklingen utan även till de mest elementära mänskliga existensvillkor. I det sista imperialistiska kriget återspeglades denna fundamentala motsättning, som ytterligare skärptes genom kriget och som utsatte produktions- och omsättningsförhållandena för de mest våldsamma rubbningar. Den överlevande kapitalismen har kommit ända dithän, att dess tygellösa krafters förstörelsearbete lamslår och krossar de skapande ekonomiska vinster som proletariatet, trots att det är länkat vid det kapitalistiska knektherraväldet, framalstrat.

Helhetsbilden av det kapitalistiska samhällets förfall försvagas icke på något sätt av de oundvikliga konjunktursvängningar, som är utmärkande för det kapitalistiska systemet såväl vid dess utveckling som dess avtynande. Borgerliga och socialdemokratiska national-ekonomers försök att tyda den i senare hälften av 1921 i Förenta Staterna och i mycket mindre måttstock i Japan och England, delvis även Frankrike och andra länder inträdna konjunkturförbättringen som ett tecken på den kapitalistiska jämviktens återinträdande beror dels på dessa kapitalets lakejers vilja att förfälska fakta, dels också på deras bristande kunskaper. Tredje kongressen, som ägde rum före början av det nuvarande industriella uppsvinget, förutsåg att detta oundvikligen skulle komma i en mer eller mindre nära framtid och bedömde det redan då mycket klart och bestämt som en yttlig svallvåg på den grundlinje, som kännetecknar den kapitalistiska världshushållningens fortskridande sönderfallande. Redan nu kan man bestämt förutsäga, att om industriens nuvarande återupplivande också inte är i ringaste mån tillräckligt för att återställa den kapitalistiska jämvikten eller blott att läka de av kriget åstadkomna mest gapande såren, nästa kris, vars verkningar måste sammanfalla med det kapitalistiska förfallets huvudlinje, förstärker alla förfallsföreteelserna och därigenom även utomordentligt skärper det revolutionära läget.

Kapitalismen kommer att till sin dödsstund ha sina olika upp- och nedgångsperioder. Endast proletariatets gripande av makten och den socialistiska världsrevolutionen kan rädda

mänskligheten från den ständiga katastrof, som framkallas av den nutida kapitalismens fortsatta existens.

Vad kapitalismen nu genomlever är ingenting annat än dess undergångsprocess. Kapitalismens sammanbrott är oundgängligt.

3. Det internationella politiska läget.

Även det internationella politiska läget återspeglar kapitalismens fortskridande förfall.

Skadeståndsfrågan är ännu alltjämt olöst. Under det att den ena konferensen efter den andra äger rum mellan ententestaterna, fortskrider alltmera Tysklands ekonomiska förfall och hotar kapitalismens existens i hela Mellan-Europa. Det rent katastrofala förfallet i Tysklands ekonomiska läge kommer antingen att tvinga ententen till att avstå från skadestånden, varigenom den politiska och ekonomiska krisen i Frankrike påskyndas, eller också leder den till bildandet av ett tyskt-franskt industriblock på kontinenten. Detta åter kommer att försämra Englands ekonomiska läge och dess ställning på världsmarknaden, det kommer att politiskt ställa mot varandra England och Kontinenten.

I *Nära Östern* led ententens politik fullständig bankrutt. Sevresfreden sönderrevs av de turkiska bajonetterna. Det grekisk-turkiska kriget och de därtill knutna händelserna har handgripligen visat, hur labil den politiska jämvikten är. Ett nytt imperialistiskt krigs hemska spöke skönjdes tydligt. Efter att det imperialistiska Frankrike av konkurrensskäl mot England hjälpt till att förstöra ententens gemensamma verk i *Nära Östern*, drives det nu åter på grund av sina kapitalistiska intressen in i kapitalismens gemensamma front mot Orientfolken. Därigenom visar det kapitalistiska Frankrike än en gång för österns folk, att dessa blott kan föra sin försvarskamp mot undertryckarna på Sovjet-Rysslands sida och med det revolutionära proletariats understöd.

I *Fjärran Östern* försökte de segerrika ententestaterna revidera Versaillesfreden i Washington. De var dock blott i stånd att skaffa en andhämtningspaus genom att de inskränkte ett slags rustningar, nämligen det stora antalet slagskepp. Till någon som helst lösning av frågan har de aldrig kommit. Kampen mellan Amerika och Japan fortgår och underblåser inbördeskriget i Kina. Stilla Oceanens stränder blir fortfarande som hittills en härd för stora konflikter.

Exempel från de *nationella befrielseörelserna* i Indien, Egypten, Irland och Turkiet visar att kolonierna och de halvkoloniala länderna är brandhärdar för en växande revolutionär rörelse mot de imperialistiska makterna och bildar outtömliga reserver av revolutionära krafter, som vid givna tillfällen objektivt kommer att verka mot den borgerliga världsordningens hela existens.

Versaillesfreden likvideras genom händelsernas gång. Den ger emellertid inte plats för en allmän förbättring hos de kapitalistiska staterna, en avskrivning av imperialismen utan skapar i stället nya motsättningar, nya imperialistiska grupperingar och nya rustningar. Europas återuppbyggande är med nuvarande förhållanden omöjligt. Det kapitalistiska Amerika vill inte bringa några offer för ett återuppbyggande av den europeiska kapitalistiska samhällsordningen. Det kapitalistiska Amerika står som ett asdjur betraktande det kapitalistiska sönderfallandets process i Europa och det blir dess arvinge. Amerika kommer att förslava det kapitalistiska Europa om inte den europeiska arbetarklassen griper den politiska makten och börjar uppbygga en federativ rådsrepublik i Europa.

De sista händelserna i ett i och för sig så litet land som det nuvarande *Österrike* är av stor betydelse som symptom på det politiska läget i Europa. Hela den omniösa demokratien i Österrike, som var 2 1/2 Internationalens ledares stolthet, vars skydd tjänade dem som förevändning för varje uppbyggande av arbetarklassens intressen och vars ledning de

anförtrodde åt t.o.m. de mest konservativa monarkister, de kristligt-sociala och stortyskarna, vilka den endast tjänade till att återställa deras makt, hela denna demokrati förintades genom ett penndrag i Genève och ersattes med en öppen diktatur av en ensam befullmäktigad för ententen. T.o.m. det borgerliga parlamentet har helt satts ur spelet, dess plats har intagits av en av entente-bankirerna insatt kommission. Socialdemokraterna har efter ett kort demagogiskt skenmotstånd kapitulerat och frivilligt medverkat till att förverkliga detta skamliga fördrag. De har till och med förklarat sig beredda i blott dåligt beslöjad form att återinträda i koalitionen för att efter sina krafter förhindra motstånd från proletariats sida.

Dessa händelser i det lilla Österrike liksom också den fascistiska omvälvningen i Italien, belyser blixtklart osäkerheten i hela läget och bevisar bäst, att demokratien blott är en skenbild som i verkligheten betyder en bourgeoisins förtäckta diktatur, i vars ställe den, då den anser det ändamålsenligt, låter den vitgardistiska, terroristiska reaktionens mera brutala former träda.

Samtidigt har det internationella politiska läget för *Sovjet-Ryssland*, det enda land, varest proletariatet besegrat bourgeoisin och 5 år under fiendernas anstormningar behållit makten, stärkts i oerhört stor grad. I Genua och Haag försökte ententekapitalisterna tvinga den ryska sovjet-republiken att ge avkall på industriens nationalisering och påbördade dem skulder, som i själva verket skulle göra Sovjet-Ryssland till en ententens koloni. Den proletära staten Sovjet-Ryssland var dock stark nog att motstå dessa försök. I det sönderfallande kapitalistiska statssystemets kaos står Sovjet-Ryssland där, från Beresina till Vladivostok, från Murmansk till Armeniens berg, som en växande maktfaktor i Europa, i Nära och Fjärran Östern. Trots den kapitalistiska världens försök att genom en finansiell blockad mörda Sovjet-Ryssland, är det istånd att skrida till ekonomiskt nybyggnadsarbete. För detta ändamål skall det utnyttja sina egna ekonomiska hjälpkällor såväl som den inbördes konkurrensen mellan de kapitalistiska staterna. Dessa blir nödsakade att upptaga förhandlingar med Sovjet-Ryssland. En sjättedel av jordklotet är i Sovjets makt. Redan existensen av Sovjet-republiken Ryssland verkar på det borgerliga samhället som ett ständigt element för dettas försvagande, som en viktig faktor för världsrevolutionen. Ju mera Sovjet-Ryssland ekonomiskt återuppbygger och stärkes ju starkare blir denna den internationella politikens mest framträdande revolutionära faktor i inflytande.

4. Kapitalets offensiv.

Då proletariatet i alla länder, med undantag av Ryssland, icke utnyttjade det svaghetstillstånd i vilket kapitalismen genom kriget inträtt till avgörande slag mot densamma, kunde bourgeoisin – tack vare socialdemokraternas hjälp – slå tillbaka de kampberedda revolutionära arbetarna, åter befästa sin egen politiska och ekonomiska makt och börja en ny offensiv mot proletariatet. Alla borgarklassens försök att efter världskrigets stormar åter få igång den internationella varuproduktionen och varufördelningen, skedde helt på arbetarklassens bekostnad. Kapitalets i världsomfattning systematiskt organiserade offensiv mot alla arbetarklassens vunna positioner omfattade alla länder. Överallt sänker det reorganiserade kapitalet skoningslöst arbetarnas reala arbetslöner, förlänger arbetstiden, beskär arbetarnas små rättigheter i fabriken och tvingar i länderna med låg valuta, de utfattiga arbetarna att betala de skador, som det ekonomiska livet åsamkats genom valutans fall.

Kapitalets offensiv, som under de sista åren antagit jättedimensioner, tvingar arbetarklassen i alla länder till försvarsstrider. Tusende och åter tusende av arbetare i de viktigaste produktionsgrenarna upptager striden. Och in i densamma träder alltjämt nya grupper av arbetare, vilka ha avgörande betydelse för samhällslivet (järnvägsmän, gruvarbetare, metallarbetare, stats- och kommunalanställda). De flesta av dessa strejker har inte lett till några omedelbara resultat. Men dessa strider väcker hos nya stora skaror av tidigare

efterblivna arbetare ett oändligt hat mot kapitalisterna och statsmakten, som skyddar dessa. Dessa proletariatet påtvungna strider förstör den av socialreformisterna och fackföreningsbyråkraterna bedrivna samarbetspolitiken med utsugarna. Dessa strider visar även de mest tillbakablivna skikten av proletariatet det uppenbara sammanhanget mellan ekonomin och politiken. Varje stor strejk blir i våra dagar även en stor politisk händelse. Det har därvid visat sig, att Andra Internationalens partier och ledarna för Amsterdaminternationalen icke blott underlåtit ge de i hårda försvarsstrider stående arbetarmassorna någon hjälp utan även lämnat dem helt i sticket och förrått dem åt utsugarna och de borgerliga regeringarna.

Det är en av de kommunistiska partiernas uppgifter att påvisa dess oerhörda alltjämt pågående förräderier och ställa förrädarna vid skampålen. Det är de kommunistiska partiernas i alla länder plikt att utvidga de talrikt utbrytande ekonomiska strejkerna, fördjupa dem och, om möjligt, låta dem utmytna i politiska strejker och strider. Det är givetvis också en självklar plikt för de kommunistiska partierna att så stärka de revolutionära synpunkterna och kampmiljön hos proletariatet att försvarsstriderna, om de få tillräcklig styrka, kan övergå från defensiv till offensivstrider.

5. Den internationella fascismen.

I närmaste sammanhang med kapitalets offensiv på det ekonomiska området står bourgeoisins politiska offensiv mot arbetarklassen, sådan som den krassast fått sitt uttryck i den internationella fascismen.

Då det tilltagande eländet alltmera revolutionerar massorna, även omfattar medelklassen, särskilt tjänstemännen och därmed undanrycker bourgeoisin möjligheten att i byråkratin ha ett absolut lydigt och tillräckligt verktyg, räcker icke längre de legala skyddsorganen till för bourgeoisin. Denna övergår därför till att överallt skaffa sig särskilda vita garden, som speciellt vänder sig mot alla proletariatets revolutionära rörelser och som tjänar till att brutalt slå ner varje försök av arbetarklassen att förbättra sitt läge.

De karaktäristiska kännetecknen för den italienska fascismen, den "klassiska" fascismen, som för en tid har erövrat hela landet, består däri att fascisterna icke blott bilda mindre kontra-revolutionära, till tänderna beväpnade kamporganisationer utan även försöka genom social demagogi skaffa sig en grundval bland massorna, i bondekretsarna, bland småborgarna, till och med i vissa delar av arbetarklassen, varvid de skickligt söker utnyttja alla missräkningarna över den så kallade demokratien.

Fascistfaran existerar nu i flera länder: i Tjeckoslovakiet, i Ungern, i nästan alla Balkanländerna, i Polen i Tyskland (Bayern), i Österrike, i Amerika och till och med i länder sådana som Norge. I den ena eller andra formen är fascismen inte utesluten ens i länder sådana som Frankrike och England.

En av de kommunistiska partiernas uppgifter är att organisera motståndet mot den internationella fascismen, gå före hela arbetarklassen i striden mot fascistbanden och även på detta område energiskt använda enhetsfronttaktiken, varvid illegala organisationer är obetingat nödvändiga.

De vanvettiga fascistorganisationerna är emellertid också det sista kortet i bourgeoisins spel. De vita gardenas öppna herravälde vänder sig samtidigt mot den borgerliga demokratiens grundvalar överhuvud. Det arbetande folkets bredaste massor övertyga sig därigenom att borgarklassens herravälde är möjligt blott genom en ohöjld diktatur över proletariatet.

6. Möjligheten av nya pacifistiska illusioner.

Vad som karaktäriserar det internationella politiska läget just nu är fascismen, belägrings-tillstånden och den stigande vågen av vit terror mot arbetarklassen. Detta utesluter dock icke att den öppna borgerliga reaktionen i mycket viktiga länder inom en nära framtid kommer att efterträdas av en ”demokratisk-pacifistisk” period. I England (Labour Partys stärkta ställning genom de senaste valen), och Frankrike (den oundvikligt förestående regimen av det s.k. ”vänsterblocket”) är en dylik ”demokratisk-pacifistisk” övergångsperiod sannolik och kan i sin tur framkalla en pånyttfödelse av de pacifistiska förhoppningarna i det borgerliga och socialdemokratiska Tyskland. Mellan den nuvarande perioden, som kännetecknas av den borgerliga reaktionens herravälde, och det revolutionära proletariats fullständiga seger över bourgeoisin ligger åtskilliga etapper och olika övergångsstadier är möjliga. Kommunistiska Internationalen och dess sektioner måste också ha dessa eventualiteter för ögonen; måste förstå att i varje situation försvara de revolutionära positionerna.

7. Situationen inom arbetarrörelsen.

Samtidigt som arbetarklassen till följd av kapitalets offensiv drives in i en försvarsställning, försiggår centrumspartiernas (de oavhängigas) närmande till och slutliga sammansmältande med de öppna socialförrädarna (socialdemokraterna). Då revolutionsrörelsen var i uppsving, uttalade sig under trycket från arbetarna även centristerna för proletariats diktatur och sökte vägen till III. Internationalen. Då revolutionsvågen sjunker för ett ögonblick faller dessa centrister åter tillbaka i socialdemokratiens sköte, som de aldrig riktigt lösgjort sig från. De, som i de revolutionära masstridernas dagar alltid intog en tvekande och vacklande hållning, sviker nu i försvarsstriderna och återvänder till II. Internationalens läger som alltid varit medvetet antirevolutionärt. De centristiska partierna och hela den centristiska 2 1/2 Internationalen håller på att falla sönder. Den bästa delen av den revolutionära arbetarklass, som hittills stått i centrismens läger, kommer med tiden att övergå till Kommunistiska Internationalen. Här och där har denna övergång redan börjat. (t.ex. i Italien). Den övervägande majoriteten av de centristiska ledarna, vilka nu allierar sig med Noske, Mussolini o.s.v. kommer däremot att bli inbitna kontrarevolutionärer.

Objektivt sett kan II. och 2 1/2 Internationalens partiers sammansmältande endast vara till gagn för den revolutionära arbetarrörelsen. Fiktionen om ett andra, utom det kommunistiska lägret stående, revolutionärt parti försvinner. Inom arbetarklassen skall numera endast två grupperingar kämpa sinsemellan om arbetarnas majoritet, nämligen II. Internationalen, som representerar bourgeoisins inflytande inom arbetarrörelsen, och III. Internationalen, som höjt den socialistiska revolutionens och proletärdiktaturens fana.

8. Splittringen av fackföreningarna och förberedandet av en vit terror mot kommunisterna.

Föreningen av II. och 2 1/2 Internationalernas partier har utan tvivel till uppgift att förbereda en ”gynnsam atmosfär” för ett systematiskt fälttåg mot kommunisterna. Ett led i denna kampanj utgör den planmässiga splittringen av fackföreningarna från Amsterdam-internationalens ledares sida. Amsterdamsmännen ryggar tillbaka för varje kamp mot den kapitalistiska offensiven och fortsätter hellre sin samarbetspolitik med arbetsköparna. För att icke störas av kommunisterna i detta förbund med arbetsköparna, söker de systematiskt uttränga kommunisternas inflytande från fackföreningarna. Då kommunisterna i många länder trots detta redan erövat majoriteten inom fackföreningarna, eller håller på att erövra den, ryggar Amsterdamsmännen icke tillbaka varken för uteslutningar eller formella klyvningar av fackföreningarna. Ingenting försvagar så den proletära motståndskraften mot kapitalets offensiv, som splittringen av fackföreningarna. Detta vet också de reformistiska fack-

föreningsledarna. Men då de märker, att de förlorar terräng och att deras bankrutt är oundviklig och nära förestående, skyndar de sig att splittra fackorganisationerna, dessa oersättliga verktyg i den proletära klasskampen, för att kommunisterna endast skall kunna övertaga spillrorna och skärvorna av de gamla fackorganisationerna som arvedel. Ett värre förräderi har arbetarklassen icke skådat sedan augusti 1914.

9. Uppgifterna att erövra majoriteten.

Under sådana förhållanden förblir den tredje världskongressens grundläggande direktiv, ”att vinna ett kommunistiskt inflytande bland majoriteten inom arbetarklassen och att föra den avgörande delen av denna klass ut i kamp”, fullt bestående.

Ännu mera än vid tidpunkten för den tredje kongressen gäller i dag den uppfattningen, att under den nuvarande labila jämvikten i det borgerliga samhället den skarpaste kris helt plötsligt kan uppstå till följd av en stor strejk, ett koloniuppror, ett nytt krig eller till och med genom en parlamentkris. Men just därför vinner den ”subjektiva” faktorn en oerhörd betydelse, d.v.s. graden av självmedvetande, kampvilja och organisation hos arbetarklassen och dess avantgarde.

Att vinna majoriteten av Europas och Amerikas arbetarklass, – det är hädanefter som hittills Kominterns huvuduppgift.

I de koloniala eller halvkoloniala länderna har Komintern två slags uppgifter: 1) att skapa en kärna av kommunistiska partier, som representerar proletariatets helhetsintressen och 2) med all kraft stödja den nationella revolutionära rörelsen, som riktar sig mot imperialismen, bli denna rörelses avantgarde och inom den nationella rörelsen framhålla och stärka den sociala rörelsen.

10. Enhetsfronttaktiken.

Av allt detta följer nödvändigheten av enhetsfronttaktiken. Den tredje kongressens lösen ”Till massorna” har nu mer än någonsin giltighet. Först nu börjar kampen för bildande av den proletära enhetsfronten i ett stort antal länder. Först nu börjar man också övervinna svårigheterna med enhetsfronttaktiken. Som bästa exemplet kan Frankrike tjäna, där händelsernas utveckling övertygat även dem, som ännu för kort tid sedan var principiella motståndare till denna taktik, om nödvändigheten av dess användande. Komintern kräver, att alla kommunistiska partier och grupper på det strängaste genomför enhetsfronttaktiken, emedan den ensam under den nuvarande perioden visar kommunisterna den säkraste vägen att vinna majoritet bland arbetarna.

Reformisterna behöver nu splittringen. Kommunisterna har intresse av att samla alla arbetarklassens krafter mot kapitalismen.

Enhetsfronttaktiken innebär att det kommunistiska avantgardet skall gå i spetsen vid de breda arbetarmassornas dagliga kamp för sina nödvändigaste livsintressen. I denna kamp är kommunisterna till och med redo att underhandla med socialdemokraternas och Amsterdam-internationalens förrådiska ledare. II. Internationalens försök att framställa enhetsfronten som en organisatorisk sammansmältning av alla ”arbetarpartier” måste naturligtvis tillbakavisas på det bestämdaste. Samma internationals försök att under enhetsfrontens täckmantel uppsuga de till vänster stående arbetarorganisationerna (”sammanslagningen” av S.P. och U.S.P. i Tyskland) betyder i själva verket ingenting annat än en möjlighet för de socialdemokratiska ledarna att utlämna nya delar av arbetarmassorna till bourgeoisin.

Tillvaron av självständiga kommunistiska partier och deras fullständiga aktionsfrihet gentemot bourgeoisien och den kontrarevolutionära socialdemokratien är den viktigaste

erövring i proletarietets historia och får av kommunisterna på inga villkor tillspilloges. De kommunistiska partierna förfäktar ensamma helt och fullt proletarietets intressen.

Enhetsfrontstaktiken innebär också ingalunda några s.k. ”valkombinationer” av ledarna, för något parlamentariskt ändamål. Enhetsfrontstaktiken är kommunisternas erbjudande av gemensam kamp med alla arbetare, som tillhör andra partier eller grupper och med alla partilösa arbetare i och för försvarandet av arbetarklassens mest elementära livsintressen gentemot bourgeoisin. Varje kamp för det minsta dagsaktuella krav utgör en källa till revolutionär upplysning och skolning, ty kampens erfarenheter kommer att övertyga arbetarna om revolutionens oundviklighet och om kommunismens betydelse.

En särskilt viktig uppgift vid genomförandet av enhetsfronten är uppnåendet av .ej blott agitatoriska, utan även organisatoriska resultat. Intet tillfälle får försummas att skapa organisatoriska stödje punkter inom arbetarmassorna själva, (driftsråd, kontrollkommittéer av arbetare ur alla partier och även partilösa, aktionskommittéer etc.).

Det viktigaste i enhetsfrontstaktiken är och förblir den agitatoriska och organisatoriska sammanslutningen av arbetarmassorna. Enhetsfrontstaktikens verkliga framgång växer fram nedifrån, från arbetarmassornas eget djup. Kommunisterna kan därvid emellertid icke avstå från att under givna förhållanden underhandla även med de mot dem kämpande arbetarpartiernas spetsar. Dock måste massorna ständigt hållas fullkomligt underrättade om gången av dessa underhandlingar. Självständigheten i det kommunistiska partiets agitation får ej heller inskränkas under dessa förhandlingar.

Det förstås av sig självt, att enhetsfrontstaktiken allt efter de konkreta förhållandena måste tillämpas på olika sätt i olika länder. Men i de viktigaste kapitalistiska länderna, där de objektiva förhållandena är mogna för en socialistisk omvälvning och där de socialdemokratiska partierna – ledda av kontrarevolutionära ledare – medvetet arbetar på arbetarklassens splittring, blir enhetsfrontstaktiken bestämmande för en hel epok.

11. Arbetarregeringen.

Som allmän propagandaparoll kan kravet på arbetarregering (ev. arbetar- och bonderegering) användas nästan överallt. Men som aktuell politisk lösning har arbetarregeringen den största betydelsen i de länder, där det borgerliga samhället befinner sig i en särskilt osäker situation, där styrkeförhållandena mellan arbetarpartierna och bourgeoisin sätter avgörandet av regeringsfrågan på dagordningen som praktisk nödvändighet. I dessa länder blir parollen ”arbetarregering” en oundviklig slutsats av hela enhetsfrontstaktiken.

II Internationalens partier söker i dessa länder ”rädda” situationen genom att propagera för och förverkliga en koalition mellan bourgeoisin och socialdemokratien. De senaste försöken av några partier inom II. Internationalen (t.ex. i Tyskland) att tillbakavisa ett öppet deltagande i en sådan koalitionsregering och samtidigt i smyg genomföra den, betyder endast en försiktighetsmanöver gentemot de protesterande massorna – ett ännu mera raffinerat bedrägeri mot arbetarna. Mot en öppen eller maskerad borgerlig-socialdemokratisk koalition ställer kommunisterna enhetsfronten av alla arbetare och en koalition av alla arbetarpartier på det ekonomiska och politiska området till kamp mot den borgerliga makten och för dess slutliga störtande. Genom en förenad kamp av alla arbetare mot bourgeoisien skall hela statsapparaten komma i arbetarregeringens händer, och därigenom skall arbetarklassens position stärkas.

Arbetarregeringens mest elementära uppgifter måste vara att beväpna proletariet, att avväpna de borgerliga kontrarevolutionära organisationerna, att införa en produktionskontroll, att lägga huvudparten av skattebördan på de rikas skuldror och att bryta den kontrarevolutionära bourgeoisiens motstånd.

En sådan arbetarregering är möjlig blott om den födes genom massornas egen kamp och stöder sig på kampdugliga arbetarorgan, vilka skapas av de undertryckta arbetarmassornas understa lager. Även en arbetarregering, som uppstått genom en parlamentarisk konstellation och alltså är av rent parlamentariskt ursprung, kan åstadkomma en uppräckning för den revolutionära arbetarrörelsen. Det är självklart, att uppkomsten av en verklig arbetarregering och det vidare upprätthållandet av en regering, som bedriver revolutionär politik, kommer att leda till en förbittrad kamp, ev. till inbördeskrig med bourgeoisien. Redan proletariatets försök att bilda en dylik arbetarregering kommer på förhand att stöta på det skarpaste motstånd från bourgeoisiens sida. Parollen arbetarregering är därför ägnad att samla proletariatet och utlösa revolutionär kamp.

Kommunisterna måste under vissa omständigheter förklara sig beredda att bilda regering tillsammans med icke-kommunistiska arbetarpartier och -organisationer. Men de kan göra detta först då garantier finnes för att denna arbetarregering verkligen kommer att föra en kamp mot borgardömet i ovannämnda mening. Därvid består de självklara villkoren för kommunisternas deltagande i en sådan regering, att

- 1) Deltagandet i en arbetarregering endast kan ske med exekutivens samtycke.
- 2) De kommunistiska medlemmarna i en sådan ministär står under den strängaste kontroll från sitt partis sida.
- 3) Resp. kommunistiska deltagare i denna arbetarregering står i intimaste kontakt med massornas revolutionära organisationer.
- 4) Det kommunistiska partiet bibehåller absolut sin egen prägel och full självständighet för sin agitation.

Med alla sina stora fördelar har arbetarregeringsparollen också sina risker, liksom också hela enhetsfrontstaktiken i sig döljer vissa faror. För att förebygga dess faror måste de kommunistiska partierna taga följande i betraktande:

Varje borgerlig regering är tillika en kapitalistisk regering. Men icke varje arbetarregering är en verklig proletär regering, d.v.s. ett revolutionärt maktinstrument för proletariatet.

Kommunistiska Internationalen måste räkna med följande möjligheter

- 1) *Liberal* ”arbetarregering”. En sådan fanns i Australien och kommer att vara möjlig i England inom en nära framtid.
- 2) *Socialdemokratisk* ”arbetarregering” (Tyskland).
- 3) En regering av arbetare och fattiga bönder. En sådan möjlighet finnes på Balkan, i Tjeckoslovakiet etc.
- 4) Arbetarregering med deltagande av kommunisterna.
- 5) En verklig proletär arbetarregering, som i oförfalskad form endast kan förverkligas genom det kommunistiska partiet.

De båda förstnämnda typerna är inga revolutionära arbetarregeringar, utan i verkligheten förstuckna koalitioner mellan bourgeoisien och antirevolutionära arbetarledare. Sådana ”arbetarregeringar” tolereras under kritiska tider av den försvagade bourgeoisien, för att lura proletariatet beträffande statens verkliga klasskaraktär eller rent av med de korruperade arbetarledarnas hjälp avvärja proletariatets revolutionära offensiv och vinna tid.

Kommunisterna kan icke delta i en sådan regering. De måste tvärtom hänsynslöst avslöja sådana falska ”arbetarregeringar” verkliga karaktär inför massorna. I den givna nedgångsperioden för kapitalismen, då den viktigaste uppgiften är att vinna proletariatets

flertal för den proletära revolutionen, kan dock även dessa regeringar objektivt bidra till att påskynda den borgerliga maktens förstöringsprocess.

Kommunisterna är redo att gå samman även med de arbetare, som ännu ej insett nödvändigheten av proletariatets diktatur, med socialdemokratiska, kristliga, partilösa, syndikalistiska arbetare etc. Kommunisterna är alltså även beredda att under vissa betingelser och mot vissa garantier stödja en icke-kommunistisk arbetarregering. Men kommunisterna förklarar under alla förhållanden öppet för arbetarna, att endast proletariatets diktatur tryggar arbetarklassens verkliga frigörelse.

De båda närmast uppräknade typerna av arbetarregeringar (3 och 4), i vilka kommunisterna kan delta, innebär ännu ej proletariatets diktatur, de är ej ens historiskt oundgängliga övergångsformer till diktaturen, men de kan, där de komma till stånd, bilda utgångspunkten för tillkämpandet av denna diktatur. Den fulländade proletära diktaturen är endast den verkliga arbetarregeringen (5), som består av kommunister.

13. Driftsrörelsen.

Intet kommunistiskt parti kan betraktas som ett verkligt solitt organiserat kommunistiskt massparti, om det icke har några fasta kommunistiska celler på arbetsplatserna, i fabriker, gruvor, järnvägar etc. En rörelse kan under nuvarande förhållanden icke betraktas som en planmässigt organiserad proletär massrörelse, om arbetarklassen och dess organisationer icke lyckas skapa driftsråd som ryggrad för denna rörelse. Särskilt är kampen mot kapitalets offensiv och för kontroll av produktionen utsiktslös om icke kommunisterna förfogar över fasta stöddepunkter inom alla företag och ej arbetarna skapat sig egna proletära kamporgan på arbetsplatserna (driftsutskott, arbetarråd).

Kongressen betraktar det därför som en av alla kommunistiska partiers huvuduppgifter att mer än hittills få rotfäste inom arbetsplatserna och stödja driftsrörelsen, eller taga initiativ till bildande av denna rörelse.

14. Komintern som världsparti.

Kommunistiska Internationalen måste i allt högre grad, samtidigt med sin organisatoriska utformning till ett kommunistiskt världsparti, också politiskt verka som sådant; den måste särskilt taga fasta på ledningen av de nödvändiga aktionerna i hela grupper av länder.

15. Internationell disciplin.

För att internationellt och i varje enskilt land genomföra enhetsfronttaktiken, behöves mer än någonsin den strängaste internationella disciplin inom Komintern och inom varje enskild sektion.

IV. kongressen fordrar kategoriskt av alla sektioner och medlemmar den strängaste disciplin i genomförandet av taktiken, vilken först kan bära frukt, om ett ensartat och planmässigt genomförande av denna taktik i alla länder sker, ej blott i ord, utan ock i handling.

Godkännandet av de 21 villkoren innebär genomförandet av alla taktiska beslut av världskongressen och exekutiven såsom Kominterns organ mellan kongresserna. Kongressen ger exekutiven i uppdrag att på det strängaste fordra och övervaka genomförandet inom alla partier även av de taktiska besluten. Endast Kominterns skarpt uppdragna revolutionära taktik tryggar den snabbast möjliga segern för den internationella proletärrevolutionen.

Kongressen beslutar att som supplement till denna resolution bifoga exekutivens teser av december 1921 om enhetsfronten, enär dessa teser utförligt och riktigt belyser enhetsfrontens taktik.

Arbetarnas enhetsfront.

Riktlinjer för arbetarnas enhetsfront och förhållandet till de arbetare som tillhör 2, 2 1/2 och Amsterdam-Internationalerna och till dem, som under. stöder de anarko-syndikalistiska organisationerna.

Enhälligt antagna av Kommunistiska Internationalens Exekutivkommitté den 18 december 1921.

1) Den internationella arbetarerörelsen genomlöper f. n. en egendomlig övergångsetapp, som ställer såväl den Kommunistiska Internationalen i allmänhet som även dess olika sektioner inför nya, viktiga taktiska problem.

Denna etapp markeras av följande kännetecken: Den ekonomiska världskrisen skärpes. Arbetslösheten växer. I nästan alla länder har det internationella kapitalet övergått till en systematisk offensiv mot arbetarna, vilken framträder framför allt i kapitalisternas öppna och klara strävan att sänka arbetslönerna och arbetarnas hela levnadsstandard: Versaillesfredens bankrutt visar sig allt tydligare för de arbetandes bredaste lager. Ett nytt imperialistiskt krigs eller flera sådana krigs oundviklighet är uppenbar, om ej det internationella proletariatet störtar de borgerliga regeringarna. Washington har tydligt åskådliggjort detta.

2) De i samband med en mängd omständigheter hos arbetarnas breda lager framkallade reformistiska illusionerna börja under verklighetens hårda slag att lämna rum för en annan stämning. De efter det imperialistiska blodbadets avslutning ånyo framväxande ”demokratiska” och reformistiska illusionerna (å ena sidan hos de mest privilegierade arbetarna, å andra sidan hos de mest efterblivna, politiskt minst erfarna) vissna, innan de gått fullt i blom. Förloppet och avslutningen av Washingtonkonferensens återstående ”arbete” skall än kraftigare skaka dessa illusioner. Om man för ett halvt år sedan med en viss rätt kunde tala om en allmän dragnings åt höger hos arbetaremassorna i Europa och Amerika, kan man nu tvärtom tvivelsutan konstatera *början* till en svängning åt vänster.

3) Å andra sidan har under intrycket av kapitalets stegrade angrepp hos arbetarna vaknat en spontan, oemotståndlig *strävan till enhet*, som går hand i hand med det successivt växande förtroendet hos de breda arbetaremassorna till kommunisterna.

Allt bredare arbetarekretsar börja först nu rätt uppskatta den kommunistiska förtruppens mod, då den kastade sig ut i striden för arbetareklassens intressen vid en tidpunkt då hela den stora arbetaremassan ännu förblev indifferent eller t. o. m. stöd fientlig gentemot kommunismen. Allt bredare arbetaremassor övertygas nu om att endast kommunisterna ha även under de svåraste förhållanden, stundom med de största offer försvarat arbetarklassens ekonomiska och politiska intressen. Aktningen och förtroende till arbetareklassens oförsonliga kommunistiska avantgarde börjar därför ånyo växa, sedan t. o. m. arbetarnas mera efterblivna lager insett och förstått reformistiska förhoppningars gagnlöshet och att det icke gives någon annan räddning undan kapitalisternas rövaretåg än genom kamp.

4) De kommunistiska partierna kunna och skola nu skörda frukterna av denna strid, som de förut fört i mass-likgiltighetens ogynnsamma miljö. Men samtidigt med att arbetaremassorna genomträngas av allt större förtroende till arbetareklassens oförsonliga, stridsglada element, kommunisterna, visa de i sin helhet en längtan starkare än någonsin efter enhet. De till aktivt liv vaknande nya lagren av politiskt mindre prövade arbetare drömma om alla arbetarepartiers, ja t. o. m. alla arbetareorganisationers förening och hoppas att sålunda stärka sin motståndskraft gentemot kapitalisterna. Nya arbetarelager, som förut ofta icke tagit någon aktiv del i den politiska kampen, försöka nu med stöd av sin egen erfarenhet pröva reformismens praktiska planer. Liksom dessa nya skikt vilja ej heller betydande arbetarelager, som tillhöra de gamla socialdemokratiska partierna, längre giva sig till freds med

socialdemokraternas och centristernas fälttåg emot den kommunistiska förtruppen utan börja redan fordra samförstånd med kommunisterna. Men samtidigt ha de *ännu icke* övervunnit sin tro på reformisterna och betydande massor stödjade ännu Andra Internationalens och Amsterdam-Internationalens partier. Dessa arbetaremassor formulera ej med tillräcklig klarhet sina planer och strävanden, men i stort sett kan denna nya stämning härledas av önskan att skapa enhetsfronten och söka förmå den Andra och Amsterdam-Internationalens partier och förbund att sammans med kommunisterna upptaga kampen mot kapitalets anfall. Så till vida är denna stämning progressiv. I allt väsentligt är tron på reformismen undergrävd. Under de allmänna förhållanden, vari arbetarörelsen nu befinner sig, kommer varje allvarlig massaktion, om den än utgår endast från smärre detaljkrav, oundvikligt att ställa på dagordningen mer allmänna och mer grundläggande frågor om revolution. Det kommunistiska avantgardet kan endast draga fördel av om nya arbetarelager på grund av egen erfarenhet övertyga sig om reformismens och kompromissandets illusioner.

5) Vid den tid då en medveten och organiserad protest mot ledarnas i Andra Internationalen förräderi började uppspira, hade dessa i sina händer arbetareorganisationernas hela apparat. De utnyttjade enhetens och den proletära disciplinens princip för att skoningslöst tappa till munnen på den revolutionära, proletära protesten och utan motstånd ställa arbetareorganisationernas hela makt i den nationella imperialismens tjänst. Under dessa förhållanden måste den revolutionära flygeln till varje pris tillkämpa sig agitationens och propagandans frihet, d. v. s. frihet att förklara för arbetaremassorna det exempellösa historiska förräderi, som de av arbetaremassorna själva skapade partierna begått och ännu begå.

6) Sedan de kommunistiska partierna tryggt åt sig fullständig organisatorisk frihet att *andligt inverka* på arbetaremassorna sträva de i alla länder att nu vid alla tillfällen genomföra en möjligast bred och fullständig enighet i dessa massors *praktiska aktion*. Amsterdamarna och Andra Internationalens hjältar predika i ord denna enhet, men handla i verkligheten tvärtom. Då det icke lyckats Amsterdams reformistiska kompromissmakare att organisatoriskt förkväva protestens och det revolutionära upprorets röst, söka de nu ur den återvändsgränd, vari de genom eget förvållande råkat in, en utväg genom att driva in splittringens, desorganisatio- nens, det organisatoriska sabotagets kil i de arbetande massornas kamp. En av de kommunistiska partiets uppgifter är det nu att avslöja in flagranti dessa det gamla förräderiets nya former.

7) Djupgående inre processer tvinga likväl diplomaterna och ledarna av. Andra, 2 1/2 och Amsterdam-Internationalerna att även å sin sida rycka enhetsfrågan i förgrunden. OM hos de till nytt, medvetet liv vaknande, föga erfarna arbetarelagren enhetsfrontens paroll verkligen avser en ärlig strävan att sammansluta den förtryckta klassens krafter mot kapitalisternas frammarsch, så är för ledarna och diplomaterna i Andra, 2 1/2- och Amsterdam-Internationalen uppställandet av enhetsparollen ett nytt försök att bedraga arbetarna och locka dem på ett nytt sätt in på den gamla vägen till klassernas "samarbete". Den annalkande faran för ett nytt imperialistiskt krig (Washington), rustningarnas ökning, de bakom kulisserna slutna nya imperialistiska hemliga fördragen – allt är likväl ingen anledning för ledarna i Andra-, 1/2- och Amsterdam-Internationalen att slå alarm och icke blott i ord, utan även i handling stödja arbetarklassens internationella sammanslutning. Allt detta kommer fastmer att oundvikligt framkalla inom Andra-, 2 1/2- och Amsterdam-Internationalen slitningar och sönderingar av samma art, som framtråda även i den internationella bourgeoisens läger. Denna företeelse är oundviklig därför att de reformistiska "socialisternas" solidaritet med bourgeoisien i "deras" eget land bildar reformismens hörnsten.

Detta är de allmänna betingelser, varunder den kommunistiska Internationalen som helhet och dess olika sektioner ha att giva uttryck åt sin ställning till parollen om socialistisk enhetsfront.

8) Inför detta läge anser Kommunistiska Internationalens exekutiv att tredje kommunistiska världskongressens paroll: ”Till massorna” och den kommunistiska rörelsens allmänna intressen över huvud kräva av de kommunistiska partierna och av den Kommunistiska Internationalen i sin helhet *stödjande av parollen om arbetarnas enhetsfront* och övertagande av initiativet i denna fråga. Därvid måste naturligtvis de kommunistiska partiernas taktik anpassas efter varje särskilt lands förhållanden.

9) I *Tyskland* har det kommunistiska partiet på sin senaste rikskonferens understött parollen om arbetarnas enhetsfront och förklarat det möjligt att även stödja en enhetlig arbetare-regering, som är benägen att på allvar i någon mån upptag« kampen mot kapitalisternas makt. Kommunistiska Internationalens exekutiv anser detta beslut obetingat riktigt och är övertygad om att K. P. D. med fullt hävdande av sin självständiga, politiska ställning är i stånd att tränga in i bredare arbetarelager och stärka kommunismens inflytande på massorna. Förr än i något annat land skola de breda massorna i Tyskland med var dag alltmer övertygas om hur rätt det kommunistiska avantgardet hade, då det i den svåraste tid icke ville sträcka vapnen och hårdnackat betonade värdelösheten av det föreslagna användandet av reformistiska botemedel då krisen blott kan lösas genom proletär revolution. Genom att partiet följer denna taktik, kommer det med tiden att samla omkring sig även alla anarkismens och syndikalismens revolutionära element, som nu stå avsidet från masskampen.

10) I *Frankrike* är det kommunistiska partiet i majoritet bland de politiskt organiserade arbetarna. På grund därav står frågan om enhetsfronten i Frankrike något annorlunda än i de övriga länderna. Men även här är det nödvändigt att hela ansvaret för det enhetliga arbetare-lägrets splittring faller på våra motståndare. De franska syndikalisternas revolutionära del för med rätta kampen mot fackföreningarnas söndring, d. v. s. för arbetareklassens enhet i den ekonomiska kampen mot bourgeoisin. Men arbetarnas kamp upphör icke utanför arbets-platsen, Enigheten är även nödvändig mot reaktionens frammarsch, mot den imperialistiska politiken etc. Reformisternas och centristernas politik har däremot lett till partiets klyvning och hotar nu även fackföreningsrörelsens enhet, varigenom blott bevisas, att Jouhaux likaväl som Longuet objektivt tjänar bourgeoisins sak. Proletariatets enhetsparoll både i den ekonomiska och den politiska kampen mot bourgeoisien förblir det bästa medlet att korsa dessa splittringsplaner.

Även om den reformistiska C. G. T. som ledes av Jouhaux, Merrheim och konsorter, förräder den franska arbetareklassens intressen – måste dock de franska kommunisterna och den franska arbetareklassens revolutionära element över huvud före varje masstrejk eller var revolutionär demonstration eller någon annan revolutionär massaktion föreslå reformisterna att understödja denna aktion och systematiskt avslöja dem, om de vägra att understödja arbetarnas revolutionära kamp. På denna väg skola vi lättast erövra de partilösa arbetare-massorna. Naturligtvis skall det ingalunda föranleda Frankrikes kommunistiska parti att inskränka sin självständighet t. ex. att under valkampanjen i någon mån understödja ”det vänstra blocket” eller uppträda tolerant gentemot de vacklande kommunister, som ännu begråta Skilsmässan från socialpatrioterna.

11) I *England* har det reformistiska Labour Party vägrat att upptaga det kommunistiska partiet bland de andra arbetareorganisationerna. under påverkan av den ovannämnda stämningens växande utbredning bland arbetarna ha Londons arbetareorganisationer nyligen fattat beslut om det engelska kommunistiska partiets upptagande i Labour Party.

Givetvis bildar England i detta avseende ett undantag, ty på grund av säregna förutsättningar utgör Labour Party i England ett slags allmän arbetaresammanslutning för hela landet. Det är de engelska kommunisternas uppgift att inleda en energisk kampanj för sitt upptagande i Labour Party. Fackförbundsledarnas förräderi under kolgruvarbetarestrejkerna o. s. v.,

kapitalisternas systematiska nedpressning av arbetarnas arbetslön o. s. v., allt har framkallat en djupgående jäsning bland det engelska proletariatets i revolutionering sig befinnande massor. De engelska kommunisterna måste uppbjuda alla ansträngningar för att till varje pris intränga i arbetarmassorna under paroll om revolutionär enhetsfront mot kapitalisterna.

12) I *Italien* börjar det unga kommunistiska partiet, som var ytterst oförsonligt stämt gentemot det reformistiska socialistiska italienska partiet och den socialförrädiska arbetarekonfederationen, vilka nyligen satt kronan på sitt öppna förräderi mot den proletära revolutionen, att icke desto mindre föra sin agitation under den enhetliga proletära enhetsfrontens paroll mot kapitalisternas offensiv. Kommunistiska Internationalens exekutiv anser denna de italienska kommunistiska agitation såsom riktig och yrkar endast densamma stärkande i denna riktning. Den Kommunistiska Internationalens exekutiv är övertygad om att Italiens kommunistiska parti, i besittning av tillräcklig vidsyn, kan ge hela Internationalen ett mönsterexempel av stridsberedd marxism, som skoningslöst hack i häl avslöjar halvheten och förräderiet hos de reformister och centrister, som draperat sig i kommunismens mantel och *samtidigt* kan föra en outtröttlig, alltmer stegrad, allt bredare massor genomträngande *kampanj för arbetarnas enhetsfront mot bourgeoisien*.

13) I *Tjeckoslovakiet*, där det kommunistiska partiet har bakom sig en betydande del av de politiskt organiserade arbetarna, äro kommunisterna uppgifter i vissa avseenden analoga med de franska kommunisternas uppgifter. Befästade sin självständighet, avlägsnande de sista centriska traditionerna bör Tjeckoslovaikiets kommunistiska parti tillika förstå att i sitt land popularisera parollen om arbetarnas enhetsfront mot bourgeoisien och därigenom definitivt i de efterblivna arbetarnas ögon avslöja socialdemokratins och centristernas ledare, som i själva verket äro kapitalets agenter. Tillika böra Tjeckoslovaikiets kommunister med ökad energi försöka att erövra fackorganisationerna, som ännu till stor del befinna sig i de gula ledarnas händer.

14) I *Sverige* har efter de senaste riksdagsmannavalen uppstått en sådan situation, att den lilla kommunistiska fraktionen kan spela en stor roll. En av den Andra Internationalens mest framstående ledare, hr Branting, som tillika är den svenska bourgeoisiens premiärminister, befinner sig f. n. i ett läge, där det vid bildandet av parlamentarisk majoritet icke kan vara honom likgiltigt vilken ställning den kommunistiska fraktionen i det svenska parlamentet intager. Kommunistiska Internationalens exekutiv finner att det svenska parlamentets kommunistiska fraktion under vissa omständigheter icke får förvägra sitt understöd åt Brantings mensjevnikiska ministär liksom även de tyska kommunisterna i några av Tysklands landsregeringar (Thüringen, Sachsen) helt riktigt gjort. Det innebär likväl ingalunda att Sverges kommunister skulle i någon mån inskränka sin självständighet eller avstå från att avslöja den mensjevnikiska regeringens karaktär – tvärtom, ju större makt mensjevnikerna äga, desto mer förräderi begå de mot arbetareklassen och desto större ansträngningar måste kommunisterna göra för att avslöja mensjevnikerna i de bredaste arbetarelagrens ögon. Det kommunistiska partiet måste också fortsätta vidare med att söka draga till sig de syndikalistiska arbetarna för gemensam kamp mot bourgeoisin.

15) I *Amerika* börja alla vänsterelement inom den fackliga och politiska rörelsen att samman-sluta sig, vilket bereder kommunisterna möjlighet att intränga i det amerikanska proletariatets breda massor, och intaga en central plats i denna vänstersammanslutning. Med hjälp av kommunistiska föreningar överallt där det finns några kommunister måste dessa tråda i spetsen för denna rörelse, som åsyftar att samla alla revolutionära element, och med särskild styrka och kraft hävda parollen om arbetarnas enhetsfront t. ex. för de arbetslösas skydd o. s. v. Mot fackorganisationerna under Gompers ledning bör den viktigaste anklagelsen vara att de icke vilja delta i bildandet av en arbetarnas enhetsfront mot kapitalisterna till värn och

skydd för de arbetslösa o. s. v. Kommunismens särskilda uppgift måste vara att söka draga till sig I. W. W:s bästa element.

16) I *Schweiz* har vårt parti kunnat uppnå en viss framgång på den ovan antydda vägen. Tack vare kommunisternas agitation för den revolutionära enhetsfronten har man lyckats tvinga fackförbundsbyråkratin att inkalla en extra kongress, som snart skall äga rum, och där våra vänner skola förstå att inför alla *Schweiz*' arbetare avslöja reformismens lögnaktighet och föra vidare arbetet för proletariatets revolutionära sammanslutning.

17) I en mängd andra länder står frågan annorlunda på grund, av helt nya, lokala förutsättningar. Sedan den Kommunistiska Internationalens exekutiv uppdragit den allmänna linjen, är den övertygad om att de olika kommunistiska partierna skola förstå att tillämpa den i anpassning till de förhållanden, som framväxa i vart särskilt land.

18) Såsom huvudvillkor, vilka äro lika och obetingat ultimativa för de kommunistiska partierna i alla länder, betraktar Kommunistiska Internationalens exekutiv självständigheten och den fullständiga oavhängigheten för varje kommunistiskt parti, som träffar den ena eller andra överenskommelsen med partierna i Andra- eller 2 1/2-Internationalen, vid framförandet av sina åskådningar och i sin kritik av kommunismens motståndare. I det kommunisterna foga sig efter *aktionens* principer, skola de därvid obetingat bevara rätt och möjlighet att icke blott före och efter en aktion, utan även, om så erfordras, under en aktion uttala sin mening utan undantag om alla arbetareklassens organisationers politik. Under inga omständigheter är ett uppgivande av dessa villkor tillåtet. I det de stödjade parollen om största möjliga enighet mellan alla arbetareorganisationer i *varje praktisk aktion mot den kapitalistiska fronten* kunna kommunisterna likväl ingalunda avstå från att klarlägga sina åskådningar, som ensamma äro det konsekventa uttrycket för försvaret av arbetareklassens intressen i deras helhet.

19) Kommunistiska Internationalens exekutiv finner lämpligt att erinra alla broderpartier om de ryska bolsjevikernas erfarenhet – det tills vidare ena, parti som lyckats besegra bourgeoisien och taga makten i sina händer. Under det halvtannat årtionde, som förflutit från bolsjevismens uppkomst till dess seger över bourgeoisien (1903-1917), har bolsjevismen icke upphört att föra en outtröttlig kamp mot reformismen eller, vilket är detsamma, mot mensjevismen. Men samtidigt ha de ryska bolsjevikerna under detta halvtannat årtionde även ofta träffat överenskommelser med mensjevikerna. Den formella skilsmässan från mensjevikerna ägde rum våren 1905. Men under den framstormande arbetarerörelsens påverkan bildade bolsjevikerna redan i slutet av år 1905 en gemensam front med mensjevikerna. Andra gången skildes de definitivt i januari 1912. Men mellan 1905 och 1912 omväxlade splittring och sammanhållning och halv sammanhållning under åren 1906 och 1907 och även 1910 och dessa akter av förening och halv förening berodde icke blott på förskjutningar i fraktionskampen, utan även på de breda arbetaremassornas direkta påtryckning, i det de vaknade till aktivt politiskt liv och fordrade att man skulle giva dem möjlighet att själva pröva med stöd av egen erfarenhet, huruvida mensjevismens vägar verkligen leda bort från revolutionens väg. Före den nya revolutionära rörelsen, efter strejkerna vid Lena, kort före det imperialistiska krigets utbrott kunde bland Rysslands arbetaremassor iakttagas en särskilt stegrad enhetssträvan, som den ryska mensjevismens ledare och diplomater då sökte utnyttja för sina syften ungefär så som ledarna för Andra- och 2 1/2- och Amsterdam-Internationalen nu försöka göra. Arbetarnas strävanden till enhet besvarade de ryska bolsjevikerna ingalunda med att inte vilja vara med om en enhetsfront. Tvärtom, som motvikt mot de mensjevikiska ledarnas diplomatiska spel uppställde de ryska bolsjevikerna parollen: "Enhet nedifrån!", d. v. s. arbetaremassornas enhet i den praktiska kampen för arbetarnas revolutionära fordringar mot kapitalisterna. Praxis har visat, att detta var det enda riktiga svaret. Och som resultat av denna taktik, som ändrades efter tidsomständigheter och lokala förhållanden, vunnos en stor del av de mensjevikiska arbetarna för kommunismen.

20) I det K. I. utgivit parollen om arbetarnas enhetsfront och tillåter de olika sektionerna av Kommunistiska Internationalen att träffa överenskommelser med de till Andra- och 2 1/2-Internationalerna hörande partierna och förbunden kan den självklart icke heller gå emot sådana överenskommelser efter internationell måttstock. Kommunistiska Internationalens Exekutiv har för Amsterdam-Internationalen framlagt ett förslag i anslutning till hjälpaktionen för de svältande i Ryssland. Den har upprepat detta förslag i anslutning till förföljelserna och den vita terrorn mot Spaniens och Jugoslaviens arbetare. K. I. E. gör nu Amsterdam- samt Andra- och 2 1/2-Internationalen ett nytt förslag i samband med Washington-konferensens första förhandlingsperiod, som bevisat, att ett nytt imperialistiskt blodbad hotar den internationella arbetareklassen. Ledarna för Andra-, 2 1/2- och Amsterdam-Internationalerna ha hittills genom sin hållning visat, att de i själva verket låta sin enhetsparoll falla, när det gäller *praktiska aktioner*. Vid alla sådana tillfällen blir det den Kommunistiska Internationalens uppgift i sin helhet och särskilt varje sektionens uppgift att upplysa de bredaste arbetarekretsarna om hyckleriet hos ledarna för Andra-, 2 1/2- och Amsterdam-Internationalerna, som föredraga enheten med bourgeoisien framför enheten med de revolutionära arbetarna, och t. ex. genom att stanna kvar i den internationella arbetsbyrå i Nationernas förbund, bilda en beståndsdel av den imperialistiska Washingtonkonferensen i stället för att organisera kampen mot det imperialistiska Washington. Men avvisandet av den Kommunistiska Internationalens praktiska förslag genom ledarna för Andra-, 2 1/2- och Amsterdaminternationalerna skall icke föranleda oss att avstå från denna taktik, som har djupa rötter hos massorna och som vi måste förstå att systematiskt och orubbligt utveckla. I de fall då yrkandet på en gemensam kamp tillbakavisas av våra motståndare, är det nödvändigt att massorna upplysas därom och sålunda lära känna vem som är den verkliga förstöraren av arbetarnas enhetsfront. I de fall, då de ansluta sig till vår fordran, bör aktionen steg för steg fördjupas och stegras så kraftigt som möjligt. I båda fallen är det nödvändigt att de breda arbetarmassornas uppmärksamhet fästes härpå medels kommunisternas underhandlingar med de andra organisationerna, ty det är nödvändigt att i alla stridens skiften intressera de breda arbetarmassorna för arbetarnas revolutionära enhetsfront.

21) I det K. I. E. uppdrager den ovan tecknade planen, fäster den även alla broderpartiers uppmärksamhet på de faror, varmed den under vissa omständigheter kan vara förenad. Icke alla kommunistiska partier äro tillräckligt fast byggda, icke alla ha fullständigt brutit med den centristiska och halvcentristiska ideologien. Fall då gränserna överskrides äro möjliga, tendenser, som faktiskt skulle betyda de kommunistiska partiernas och gruppernas upplösning i ett enhetligt, formlöst block. För att med framgång för kommunismens sak genomföra den ovan skildrade taktiken är det nödvändigt att de kommunistiska partier, som genomföra denna taktik, står starkt och fast sammanfogade och att deras ledningar är i besittning av ideell klarhet i sin uppfattning.

22) Hos de grupper inom den Kommunistiska Internationalen själv, som med större eller mindre grund betecknas som högergrupper eller t. o. m. som halvt centristiska, gives det tvivelsutan tendenser av två slag. Somliga element ha icke i verkligheten brutit med Andra Internationalens ideologi och metoder, ha icke befriat sig från pieteten mot deras tidigare organisatoriska makt och söka halvt medvetet eller omedvetet vägar till ideellt samförstånd med Andra Internationalen och följaktligen även med det borgerliga samhället Andra element, som kämpar mot den formella radikalismen, mot den s. k. ”vänsterns” fel, sträva att, giva det unga kommunistiska partiets taktik mera smidighet, manövreringsduglighet för att bereda det möjlighet att lättare tränga in de djupa arbetareleden. De kommunistiska partiernas snabba utveckling har stundom drivit i yttre hänseende dessa båda tendenser in i samma läger, i viss mån i samma gruppering. Tillämpningen av de ovan anförda metoderna, vilkas uppgift är att giva den kommunistiska agitationen ett stöd i proletarietets, förenade massaktioner, klarlägger

bäst de verkligt reformistiska tendenserna inom det kommunistiska partiet och bidrager vid en rätt användning av taktiken i hög grad till en revolutionär konsolidering av de kommunistiska partierna såväl därigenom att de otåliga eller sekteriska elementen omfostras genom erfarenhet som även genom att partierna befrias från reformistisk barlast.

23) Med arbetarnas enhetsfront förstå vi alla de arbetares enhet, som vilja kämpa mot kapitalismen, således även de arbetare, som ännu följa anarkisterna, syndikalisterna o. s. v. I många länder kunna sådana arbetare även vara till hjälp i den revolutionära kampen. Den kommunistiska Internationalen har ända från de första dagarna av sin tillvaro intagit en vänskaplig hållning till dessa arbetarelement, som efterhand övervinna sina fördomar och komma till kommunismen. Så mycket mer uppmärksamma måste kommunisterna nu vara gentemot dem, då arbetarnas enhetsfront mot kapitalisterna förverkligas.

24) I syfte att definitivt fastställa det kommande arbetet i nämnd riktning beslutar K. I. E. att i närmaste framtid inkalla exekutiven till session, där alla partier skola vara representerade av ett dubbelt antal delegerade.

25) K. I. E. skall sorgfälligt fullfölja alla praktiska mått och steg på nämnda område och ber alla partier att med alla sakliga detaljer hålla Exekutiven å jour med varje försök och varje resultat i nämnda riktning.

Riktlinjer för det kommunistiska arbetet i fackföreningarna.

Antagna på IV världskongressens 31:a sammanträde den 5 december 1922.

1. Den fackliga rörelsens läge.

1. Under loppet av de två sista åren, vilka kännetecknats av en allmän kapitalistisk offensiv, har fackföreningsrörelsen i alla länder blivit märkbart försvagad. Med få undantag (Tyskland, Österrike) har fackorganisationerna förlorat ett stort antal medlemmar. Denna tillbakagång förklaras samtidigt genom bourgeoisins starka offensiv och de reformistiska fackföreningarnas vanmakt och oförmåga att göra något verksamt motstånd mot kapitalisternas angrepp eller försvara arbetarnas mest elementära intressen.

2. Gentemot denna kapitalistiska offensiv å ena sidan och det fortsatta samarbetet mellan klasserna å den andra har de arbetande massorna blivit mer och mer besvikna. Därav kommer sig ej blott deras försök att skapa nya organisationer, utan även förlusten av ett stort antal mindre klassmedvetna arbetare, vilka nu lämnar organisationerna. Fackföreningen har för många arbetare upphört att vara en samlingspunkt, enär den icke förstått och i många fall icke velat förstå att avvärja kapitalets angrepp och försvara de redan erövrade positionerna. Reformismens ofruktbarhet har tydligt avslöjat sig i praktiken.

3. Fackföreningsrörelsen bär i alla länder en prägel av inre obeständighet och brist på sammanhållning. Tämligen stora arbetargrupper lösgör sig alltjämt från densamma under det reformisterna ivrigt fortsätter sin politik i arbetareorganisationerna under förevändning att "utnyttja kapitalet till arbetarnas fördel". I själva verket är det kapitalet som alltjämt gör de reformistiska organisationerna brukbara för sina intressen. genom att begagna dem som indirekta medhjälpare vid nedpressande av massornas levnadsstandard. Den gångna perioden har särskilt stärkt det band, som redan förut fanns mellan de reformistiska ledarna och regeringarna, liksom också underordnandet av arbetarklassens intressen under de härskande klassernas.

2. Amsterdaminternationalens angrepp på de revolutionära fackföreningarna.

4. I samma ögonblick som de reformistiska ledarna på hela linjen avvika för bourgeoisins tryck, började de sitt angrepp mot de revolutionära arbetarna. Då de märkte, att deras brist på vilja, att organisera motståndet mot kapitalet framkallat en stark förbittring bland de arbetande massorna och då de beslutat rensa organisationerna från alla revolutionära jäsningsämnen, igångsatte de ett reguljärt anfall mot den revolutionära fackföreningsrörelsen i syfte att med alla åtkomliga medel splittra och demoralisera de revolutionära minoriteterna och underlätta befästandet av bourgeoisins vacklande herravälde.

5. För att upprätthålla sin auktoritet tvekade Amsterdaminternationalens ledare icke att utesluta, ej blott enstaka personer eller grupper, utan också hela organisationer. Amsterdam-männen ville icke på några villkor bli minoritet, och inför den hotande faran från de revolutionära elementen, Röda Fackföreningsinternationalens och Kommunistiska Internationalens anhängare, beslöt de framkalla en klyvning, under förutsättning, att de därvid själv kunde behålla förvaltningsapparaten och de materiella resurserna. Så gjorde den franska C. G. T:s ledare, och på samma väg befinner sig de tjeckoslovakiska reformisterna och ledarna i den tyska A. D. G. B. Bourgeoisins intressen kräver en splittring av fackföreningsrörelsen.

6. På samma gång som reformisterna skred till angrepp i de olika länderna, började samma offensiv över hela världen. De internationella förbund, som är anhängare av Amsterdam, uteslöt systematiskt motsvarande revolutionära landsförbund eller vägrade dem inträde. Sålunda har lantarbetarnas, textilarbetarnas, de kontors- och affärsanställdas, läderarbetarnas, träarbetarnas, byggnadsarbetarnas samt post- och telegraftjänstemännens internationella kongresser vägrat de ryska fackföreningarna och andra revolutionära organisationer tillträde, enär dessa anslutit sig till Röda Fackföreningsinternationalen.

7. Denna kampanj från Amsterdam-männens sida mot de revolutionära fackföreningarna är en reflex av det internationella kapitalets offensiv mot arbetarklassen. Den fullföljer samma syfte: att befästa det kapitalistiska systemet till förfång för de arbetande massorna. Reformismen nalkas sitt mål: den vill medels uteslutningar och utsöndring av arbetarklassens kampdugliga element försvaga densamma till det yttersta för att sätta den ur stånd att erövra samhällsmakten och produktionsmedlen.

3. Anarkisterna och kommunismen.

8. Samtidigt riktades en "offensiv", liknande Amsterdam-herrarnas, från arbetarrörelsen anarkistiska flygel mot Kommunistiska Internationalen, de kommunistiska partierna och de kommunistiska cellerna i fackföreningarna. Ett visst antal anarko-syndikalistiska organisationer förklarade sig öppet som fiender till Kommunistiska Internationalen och den ryska revolutionen, trots sin högtidliga anslutning till Kommunistiska Internationalen av år 1920 och sin sympatyttring för det ryska proletariatet och oktoberrevolutionen; så gjorde de italienska syndikalisterna, de lokalt organiserade tyska, de spanska anarko-syndikalisterna samt åtskilliga anarko-syndikalistiska grupper i Frankrike, Holland och Sverige.

9. I den fackliga autonomins namn uteslöt vissa syndikalistiska organisationer (såsom Holländska Arbetarnas Landssekretariat, I. W. W. i Amerika, det italienska syndikalistförbundet etc.) Röda Fackföreningsinternationalens anhängare i allmänhet och kommunisterna i synnerhet. På så sätt har oavhängighetsparollen, från att ha varit revolutionär lösen nu blivit en antikommunistisk, d. v. s. kontrarevolutionär sådan, och står i överensstämmelse med Amsterdamarnas, vilka bedriver samma politik under oavhängighetens flagg, ehuru det nu

icke längre är hemligt för någon, att de är helt och hållet i beroende under den nationella och internationella bourgeoisin.

10. Anarkisternas aktion mot Kommunistiska Internationalen och R. F. I. samt ryska revolutionen har åstadkommit splittring och förvirring inom deras egna led. Arbetarklassens bästa element har protesterat mot denna ideologi. Anarkismen och anarko-syndikalismen har splittrat sig i flera grupper och riktningar, vilka för en förbittrad kamp för eller mot R. F. I., för eller mot proletärdiktaturen, för eller mot den ryska revolutionen.

4. Neutralitet och oavhängighet.

11. Bourgeoisins inflytande på proletariatet tager sig uttryck i teorin om neutralitet: fackföreningarna får blott uppställa rent skrämmässiga, trångt ekonomiska mål och får icke alls fullfölja några allmänna klassträvanden. Neutraliteten har alltid varit en rent borgerliga doktrin, mot vilken den revolutionära marxismen för en beslutsam kamp. Fackorganisationer, vilka ej uppställer några klassmål för sin verksamhet, d. v. s. vilka icke har störtandet av det kapitalistiska samhällssystemet för ögonen, är trots sin proletära sammansättning de bästa försvarare av den borgerliga samhällsordningen.

12. Denna neutralitetsteori har alltid vilat på det argumentet, att fackföreningarna endast får intressera sig för ekonomiska spørsmål, utan att blanda sig i politiken. Bourgeoisin strävar alltid att skilja politik från ekonomi, enär den klart förstår, att om den lyckas tvinga in arbetarklassen i skräintressenas ram, så hotar ingen allvarlig fara det nuvarande klassväldet.

13. Samma gräns mellan ekonomi och politik uppdrages också av de anarkistiska elementen inom arbetarrörelsen, för att leda arbetarrörelsen bort från de politiska vägarna under förevändningen, att all politik ändå är riktad mot arbetarna. Denna i grund och botten borgerliga teori bjudes arbetarna och framställs såsom den fackliga oavhängighetens teori, och man uppfattar denna oavhängighet såsom fackföreningarnas motsättning mot de kommunistiska partierna och en krigsförklaring mot den kommunistiska arbetarrörelsen, alltjämt i den ryktbara oavhängighetens och autonomins namn.

14. Denna kamp mot ”politiken” och arbetarklassens politiska partier förorsakar en tillbakagång för arbetarrörelsen och arbetarorganisationerna, liksom även en kampanj mot kommunismen, vilken är det koncentrerade uttrycket för proletariatets klassmedvetande. Oavhängigheten i alla dess former, den må vara anarkistisk eller anarko-syndikalistisk, är en antikommunistisk doktrin och måste tillbakaslås med det bestämdaste motstånd, ty den har i bästa fall till följd en oavhängighet gentemot kommunismen och en antagonism mellan fackföreningarna och de kommunistiska partierna, där den ej leder till en förbittrad kamp mellan fackföreningarna och de kommunistiska partierna, mot kommunismen och den sociala revolutionen.

15. Teorin om autonomi, sådan den framställs av de franska, italienska och spanska anarko-syndikalisterna, är till sitt väsen en anarkismens stridsparoll mot kommunismen. Kommunisterna måste inifrån fackföreningarna föra en medveten kampanj mot denna strävan att under autonomins skylt smuggla in det anarkistiska ogräset och splittra arbetarrörelsen i varandra bekämpande läger, vilket skulle förlänga och fördröja arbetarklassens kamp och seger.

5. Syndikalismen och kommunismen.

16. Anarko-syndikalisterna förväxlar fackföreningarna med syndikalismen, i det de framställer sitt anarko-syndikalistiska parti som den enda organisation, vilken är sant revolutionär och i stånd att föra proletariatets aktion till seger. Syndikalismen, som innebär ett

oerhört framsteg gentemot Trade-Unionismen, äger trots detta talrika fel och dåliga sidor, vilka man måste bekämpa med största fasthet.

17. Kommunisterna kan och får ej i abstrakta anarko-syndikalistiska principers namn uppgiva sin rätt att organisera sina "celler" inom fackorganisationerna, av vilken orientering dessa än är. Denna rätt kan ingen fråntaga dem. Det är självklart, att kommunisterna, vilka kämpar inom fackföreningarna, måste i sin kamp samarbeta med de av syndikalisterna, som lärt av krigets och revolutionens erfarenheter.

18. Kommunisterna måste gripa initiativet och inom fackföreningarna skapa ett block tillsammans med de revolutionära arbetarna av andra riktningar. De kommunismen närmast stående är syndikalist-kommunisterna, vilka erkänner nödvändigheten av proletariats diktatur och försvarar arbetarstatens princip mot anarko-syndikalisterna. Men gemensamhet i aktion förutsätter en organisation av kommunisterna. Oorganiserade, isolerade kommunister skulle ej vara i stånd att samarbeta med några som helst, emedan de icke utgör någon verklig makt.

19. I det kommunisterna genomför sina principer i den mest energiska och konsekventa form, i det de bekämpar de antikommunistiska teorierna om oavhängighet och särskiljande av ekonomi och politik, denna för arbetarklassens revolutionära framåtskridande så skadliga uppfattning, måste de inom fackorganisationer av skilda riktningar bemöda sig att bringa sin praktiska kamp mot reformismen och det anarko-syndikalistiska spegelfäkeriet i överensstämmelse med alla revolutionära element, som kämpar för kapitalismens störtande och upprättandet av proletariats diktatur.

20. I de länder, där viktiga syndikalistiskt-revolutionära fackliga organisationer finnes (Frankrike) och där på grund av en hel mängd historiska orsaker vissa grupper av revolutionära arbetare hyser misstroende mot de politiska partierna, måste kommunisterna i överensstämmelse med syndikalisterna och med hänsyn taget till de särskilda i landet rådande förhållandena inom arbetarrörelsen utarbeta former och metoder för den gemensamma kampen och samarbetet vid alla aktioner för angrepp och försvar mot kapitalet.

6. Kampen för fackföreningarnas enhet.

21. Kommunistiska Internationalens paroll möt splittringen inom fackorganisationerna måste även i fortsättningen användas med oförminskad energi, trots de rasande förföljelserna, som reformisterna i alla länder utsätter kommunisterna för. Reformisterna vill genom uteslutningar framkalla en splittring. I det de systematiskt driver bort de bästa elementen ur fackföreningarna, hoppas de att kommunisterna skall tappa huvudet och dra sig ur fackföreningarna och sålunda uppgiva sin genomtänkta plan att erövra fackföreningarna inifrån, då de bestämmer sig för splittring. Men reformisterna skall icke få uppnå detta resultat.

22. Fackföreningsrörelsens splittring, särskilt under nuvarande förhållanden, utgör den största fara för hela arbetarklassen. En splittring av fackföreningarna skulle kasta arbetarklassen flera år tillbaka, ty bourgeoisin kunde då lätt återtaga arbetarnas elementäraste erövringar. Kommunisterna måste ovillkorligen förhindra fackföreningarnas splittring med alla medel, med alla sin organisations krafter, de måste sätta stopp för reformisternas lättsinniga försök att förinta den fackliga enheten.

23. I de länder, där två fackföreningscentraler finnes bredvid varandra (Spanien, Frankrike, Tjeckoslovakiet etc.) bör kommunisterna kämpa för en sammansmältning av dessa båda organisationer. Då detta mål att sammanfoga fackorganisationer, vilka redan splittrats, är givet, är det icke klokt att locka bort enstaka kommunister och revolutionära arbetare ur de

reformistiska fackföreningarna, för att få dem anslutna till revolutionära fackorganisationer. Ingen enda reformistisk fackförening får berövas sina kommunistiska jäsningsbaciller. Ett energiskt arbete av kommunisterna inom båda organisationerna är förutsättningen för återställandet av den förstörda enheten.

24. Bevarandet av den fackliga enheten, liksom även återställandet av den förstörda enheten är endast möjligt om kommunisterna på förhand uppställer ett arbetsprogram för varje land och varje industrigren; på grundval av ett praktiskt arbete och en praktisk kamp kan man samla arbetarrörelsens splittrade element och där facklig splittring finns skapa förutsättningarna för en organisatorisk återförening. Varje kommunist måste ha klart för sig, att fackföreningarnas splittring icke blott utgör ett hot mot arbetarklassens erövringar utan även sätter den sociala revolutionen i fara. Reformisternas försök att splittra fackföreningarna måste kvävas i, sin linda, men detta kan endast nås genom energiskt, organisatoriskt och politiskt arbete bland arbetarmassorna.

7. Kampen mot kommunisternas uteslutande.

25. Uteslutandet av kommunisterna har till syfte att bringa förvirring i den revolutionära rörelsen, genom att skilja ledarna från arbetarmassorna. Därför kan kommunisterna ej mer inskränka sig till de metoder och former för kampen, som de hittills använt. Den internationella fackföreningsrörelsen har nått en kritisk punkt. Reformisternas vilja att splittra har ökat. Vår – vilja till enhet inom fackföreningsrörelsen har bekräftats genom talrika fakta och kommunisterna måste för framtiden praktiskt visa, vilket värde de lägger på den fackliga rörelsens enhet.

26. Ju tydligare våra fienders splittringstendenser blir, med desto större kraft måste vi framhålla frågan om fackföreningarnas enhet. Ingen enda fabrik, ingen arbetsplats, intet arbetarmöte får försummas, överallt måste man resa protest mot Amsterdam-mannens taktik. Problemet om fackföreningarnas splittring måste ställas inför varje fackföreningsmedlem, ej blott i det ögonblick, då splittring omedelbart förestår, utan redan då, när den förberedes. Frågan om kommunisternas uteslutning ur fackorganisationerna måste ställas på dagordningen i alla världens fackföreningar. Kommunisterna är starka nog att icke lita sig strypa utan försvar. Arbetarklassen skall få veta, vem som håller på splittring och vem som håller på enhet.

27. Kommunisternas uteslutning efter deras val av lokala organisationer måste framkalla protester ej blott mot våldförandet på väljarnas vilja utan ett sådant uteslutande måste besvaras med ett beslutsamt, väl organiserat motstånd. De uteslutna får ej skingras. Det kommunistiska partiets viktigaste uppgift är att icke tillåta att de uteslutna elementen skingras. De måste organisera sig i fackföreningar för uteslutna och göra återupptagandet i fackföreningen till huvudpunkten för sitt politiska arbete.

28. Kampen mot uteslutningen är i själva verket en kamp för den fackliga rörelsens enhet. Här är alla åtgärder bra, sam åsyftar återupprättandet av den förstörda enheten. De uteslutna får icke förbli isolerade och avskurna från den samlade oppositionen, lika litet som från den existerande revolutionära oavhängiga organisationer. De uteslutna grupperna bör genast ansluta sig nära till oppositionen inom fackföreningarna och de revolutionära organisationerna, som finnes i varje land, kring principen om en gemensam kamp mot uteslutningen och för gemensam aktion i kampen mot kapitalet.

29. De praktiska kampåtgärderna kan och bör fullkomnas och ändras i överensstämmelse med lokala förhållanden och betingelser. Det är av vikt, att de kommunistiska partierna intaga klar ståndpunkt gentemot splittringen och gör allt vad som står i deras makt för att motarbeta den ökade uteslutningen, vilken blivit kännbar i samband med den påbörjade sammansmältningen

av II. och 2 ½ Internationalerna. Det finns inga allmänna och slutgiltiga medel och metoder i kampen mot uteslutningarna. I detta avseende har alla kommunistiska partier möjlighet att kämpa med de medel, som synes dem viktigast, för att nå målet: erövringen av fackföreningarna och återställandet av den förstörda enheten.

30. Kommunisterna bör utveckla en energisk kamp mot uteslutningen av revolutionära fackförbund ur de internationella industriförbunden. De kommunistiska partierna kan och vill icke förbli överksamma åskåda till det systematiska uteslutandet av revolutionära fackförbund blott därför att de är revolutionära. De internationella kommittéerna för propaganda på arbetsplatserna, vilka skapats av R. F. I., måste erhålla livligt understöd från de kommunistiska partierna så att alla förfogbara revolutionära krafter inriktas på det målet, att kämpa för skapandet av internationella enhetliga industriförbund.

Hela denna kamp måste föras under parollen av tillträde för alla fackföreningar, utan hänsyn till riktning och utan hänsyn till politisk tendens, till en enda industriorganisation.

Slutord.

I det Kominterns 4:de kongress fullföljer sin väg för erövring av fackorganisationerna och kamp mot reformisternas splittringspolitik, förklarar den högtidligt, att varje gång Amsterdam-männen icke tillgriper uteslutningar, varje gång de ger kommunisterna möjlighet att kämpa med andliga vapen för sina principer inom fackföreningarna, kämpar också kommunisterna som disciplinerade medlemmar inom de eniga organisationerna, i det de vid alla konflikter och alla sammanstötningar med bourgeoisin kommer att stå i främsta ledet.

Kommunistiska Internationalens fjärde kongress förklarar det för alla kommunistiska partiers plikt att göra allt vad i deras förmåga står för att hindra splittringarna inom fackföreningsrörelsen, för att återställa den fackliga rörelsens enhet där den är förstörd och utverka fackföreningsrörelsens i resp. land anslutning till Röda Fackföreningsinternationalen.

Resolution om Kooperation.

Antagen å IV världskongressens 23:dje sammanträde den 25 november 1922.

Redan under de sista åren före världskriget och i ännu högre grad under själva krigsåren har den kooperativa rörelsen i nästan alla länder haft ett stort uppsving och dragit till sig massor av arbetare och bönder. Den för närvarande överallt pågående kapitalistiska offensiven gör att arbetarna – och i synnerhet kvinnorna – lär sig bättre uppskatta den hjälp, som de kooperativa organisationerna kan lämna dem.

De gamla socialreformisterna har redan för länge sedan mycket väl förstått Kooperationens betydelse för förverkligandet av deras syften. De har satt sig fast i de kooperativa organisationerna och från dem med oförtruten energi förgiftat de arbetande massorna klassmedvetande, ja, de har till och med hos de revolutionärt sinnade arbetarna lyckats framkalla en splittring mellan klassmedvetande och handling. Samtidigt öser de socialdemokratiska partierna i några länder, där de har ledningen av den kooperativa rörelsen i sina händer, ur de kooperativa organisationernas kassor flitigt penningmedel för understödande av sina partier och åstadkommer i verkligheten under den politiska neutralitetens flagg ett understödande av bourgeoisien och dess imperialistiska politik.

De gamla kooperativa ledarna, som står i spetsen för de kooperativa organisationerna, varken kan eller vill förstå de ändrade sociala förhållandena och Kooperationens nya uppgifter och ej heller utarbeta några nya arbetsmetoder för densamma. I det de envist vägrar att uppge sina genom tradition heliga kooperativa principer; undergräver de till och med de kooperativa

organisationernas rent ekonomiska verksamhet och grundvalarna för deras existens och sätter därigenom också hela den kooperativa rörelsen i fara.

Slutligen gör de inte heller någonting för att förbereda de kooperativa organisationerna för genomförandet av de stora och viktiga uppgifter, som en gång skall tillfalla dem, då proletariatet tager makten i sina händer.

Alla dessa omständigheter föranleder kommunisterna att överallt inrikta sin allvarligaste strävan på att rycka de kooperativa organisationerna ur socialreformisternas händer och förvandla dem till verktyg för det revolutionära proletariatet från att vara bourgeoisiens lakejer.

Kominterns III. kongress har prövat och godkänt teser om kommunisternas arbete i de kooperativa organisationerna. Nu har 11/2 års erfarenheter visat, att dessa teser varit fullkomligt riktigt uppställda. Kominterns IV. kongress bekräftar ännu en gång dessa teser och uppmanar alla kommunistiska partier, grupper och organisationer enträget att energiskt taga itu med arbetet i de kooperativa organisationerna samt uppmanar likaledes pressorganen att i sina spalter lämna tillräckligt utrymme för behandling av kooperativa frågor.

Särskilt och som tillägg till dessa teser hänvisar IV. kongressen till följande:

1. Det är absolut nödvändigt, att alla kommunistiska partier genomföra det beslutet, enligt vilket alla partimedlemmar också måste vara medlemmar i de kooperativa organisationerna och bedriva kommunistisk verksamhet inom dessa. De kommunistiska kooperatörerna måste inom varje kooperativ organisation bilda en hemlig eller öppen kommunistisk cell. Alla dessa celler måste sammansluta sig till distriktorganisationer och dessa i sin tur till en hela landet omfattande organisation, i spetsen för vilken måste stå. en särskild kooperativ-sektion inom det kommunistiska partiets centralkommitté i resp. land. Kommunisternas hela verksamhet inom de kooperativa organisationerna måste föras på grundval av den strängaste disciplin under ledning av kommunistiska partiets centralkommitté. Dessa cellers uppgift består i att åstadkomma en förbindelse med de breda massorna av arbetarekooperatörer, att ej blott i princip utan även i praktiken utöva en effektiv kritik mot den gamla kooperativa rörelsen och att organisera alla missnöjda massor under sitt inflytande för att inom de kooperativa organisationerna bilda en enhetsfront i kampen mot kapitalet och den kapitalistiska ståten. Alla landssektioner av kommunistiska kooperatörer måste genom Internationalens kooperativ-sektion stå i intim kontakt med densamma.

Men samtidigt får de kommunistiska kooperatörerna ingalunda eftersträva en utbrytning av de revolutionära eller oppositionella kooperatörerna ur den gemensamma kooperativa organisationen eller en splittring av den senare. Ty detta skulle endast leda till ett försvagande av den kooperativa rörelsens kraft och försvagande av de revolutionära kooperatörernas kontakt med de breda arbetarmassorna. Av samma skäl får man ej heller eftersträva de kooperativa landsförbundens lösslitande ur det internationella kooperativa förbundet. Tvärtom måste kommunisterna kräva, att alla landsförbund, där de utgör majoriteten och som ännu ej är anslutna till det internationella kooperativa förbundet, inträder och upptages i detta.

2. Såväl de kommunistiska partiernas centralkommittéer som alla kommunistiska kooperatörer måste med yttersta energi upptaga kampen mot den kooperativa illusionen, att de kooperativa organisationerna ensamma och av egen kraft genom ett sakta inväxande i socialismen och utan proletariatets maktgripande genom proletariatets diktatur är i stånd att förverkliga den socialistiska samhällsordningen eller att den genom användande av sina gamla metoder kan åstadkomma en väsentlig förbättring av arbetarklassens läge. En lika energisk kamp måste föras mot principen om de kooperativa organisationernas påstådda politiska neutralitet, bakom vilken i verkligheten döljer sig ett förstucket understödande av bour-

geoisien och dess hantlangares politik. Denna kamp får ej inskränkas till teoretisk propaganda, utan även taga sig uttryck i de kooperativa organisationernas indragande i den ekonomiska och politiska kamp, som de politiska partierna och den Röda Fackföreningsinternationalen för närvarande för till skydd för de arbetandes intressen. Hit hör t. ex. kampen mot höjning av skatterna, särskilt de indirekta skatterna, vilka drabba konsumenterna, vidare kampen mot en särskild eller tryckande beskattning av de kooperativa företagen eller deras omsättning, kampen mot dyrtiden och kravet på, att hela distributionen av livsförnödenheter övergår till arbetarna, kampen mot militarismen, vilken åstadkommer ökning av statens utgifter och följaktligen också höjda skatter, kampen mot de imperialistiska staternas vanvettiga finanspolitik, som framkallar valutans fall, kampen mot fascismen, som överallt reser sitt huvud och skoningslöst ödelägger de kooperativa företagen, kampen mot ett hotande nytt krig, kampen mot interventionen, kampen för avslutande av handelsfördrag med Sovjet-Ryssland o. s. v. De kommunistiska kooperatörerna måste bemöda sig om att få resp. kooperativa organisationer att delta i denna kamp sida vid sida med de kommunistiska partierna och de revolutionära fackföreningarna och därigenom skapa en proletär enhetsfront. De kommunistiska kooperatörerna måste kräva, att deras organisationer lämnar hjälp åt offren för den kapitalistiska terrorn samt åt strejkande och lockoutade arbetare etc. De kommunistiska kooperatörerna måste energiskt kräva, att de kooperativa organisationerna bedriva ett revolutionärt upplysningsarbete i stor stil och måste taga detta arbete i sina egna händer.

3. Jämte detta energiska deltagande i det revolutionära proletariats politiska och ekonomiska kamp måste de kommunistiska kooperatörerna bedriva en rent kooperativ verksamhet inom sina organisationer för att ge dessa en sådan prägel, som proletariats nya uppgifter kräver. Sammanslutningen av små kooperativa organisationer till stora sådana, slopandet av den gamla principen om vinstens fördelning mellan medlemmarna – vilket försvagade de kooperativa organisationerna – och upptagandet av principen om överskottets användande för stärkande av den kooperativa rörelsen, bildandet av specialfonder för understöd åt strejkande, skyddandet av de kooperativa funktionärernas intressen, kampen mot en bankkredit, som kunde bli farlig för de kooperativa företagen o. s. v. Om en höjning av medlemsavgifterna är nödvändig; måste kommunisterna kräva, att de arbetare, som icke kan fullgöra dessa betalningar, ej får uteslutas ur de kooperativa organisationerna och att lindringar införes för mindre bemedlade arbetare.

De kommunistiska kooperatörernas celler måste också samarbeta i intim kontakt med de proletära kvinnoorganisationerna och de kommunistiska ungdomsförbunden för att med gemensamma krafter bedriva en av kommunismens principer genomträngd kooperativ propaganda bland ungdomen och arbetarkvinnorna. Det är också nödvändigt att med all energi upptaga kampen mot den kooperativa byråkratien, som begagnar demokratiens lösen som täckmantel, men låter denna princip nedsjunka till en tom fras och i verkligheten styr och ställer utan kontroll inom de kooperativa organisationerna, undviker sammankallandet av gemensamma möten och alls icke räknar med de till Kooperationen anslutna arbetarmassornas vilja. Slutligen är det nödvändigt att de kommunistiska kooperativa cellerna söka placera sina medlemmar, även de kvinnliga, i de kooperativa organisationernas styrelser och kontrollorgan och vidtager andra åtgärder för att åt kommunisterna förmedla sådana kunskaper och erfarenheter, som är nödvändiga för de kooperativa företagens ledning.

Resolution om det kommunistiska arbetet bland kvinnorna.

Antagen på IV världskongressens 24:de sammanträde den 27 november 1922.

Kommunistiska Internationalens fjärde världskongress godkänner den verksamhet, Internationella kommunistiska kvinnosekretariatet i Berlin utvecklat som hjälporgan åt exekutivkommittén under den tid rapporten omfattar. Internationella kommunistiska kvinnosekretariatet, har arbetat för att i alla länder med revolutionär rörelse de kommunistiska kvinnorna införlivats som medlemmar i Kommunistiska Internationalens sektioner, skolats och dragits med i partiets arbete och strider. Det har vidare arbetat för, att det kommunistiska agitations-, propaganda- och organisationsarbetet fått grepp i de bredaste kvinnomassor och ryckt dem med i rörelsen och kampen för de skapande massornas intressen och för kommunismen.

Internationella kommunistiska kvinnosekretariatet har ansett det betydelsefullt att knyta samman, internationellt de organiserade kommunistiska kvinnornas i olika länder arbete bland kvinnorna, med de kommunistiska partiernas och Kommunistiska Internationalens arbete och kamp. Det har lyckats detsamma att i samförstånd med de kommunistiska partierna i de enskilda länderna utvidga och befästa de internationella förbindelserna mellan de i dessa partier organiserade kvinnorna. Hela dess verksamhet har försiggått i ständigt fast samförstånd med exekutivkommittén och under dess ledning i enlighet med de principiella och taktiska riktlinjerna och besluten från Kommunistiska Internationalens världskongresser och andra internationella kommunistiska kvinnokonferensen i Moskva.

De på grundval av dessa riktlinjer och beslut skapade särskilda organen (kvinnosekretariat, kvinnoavdelningar o. s. v.) och de använda särskilda metoderna för det kommunistiska partiarbetet bland kvinnorna, har visat sig inte bara nyttiga utan oundgängliga då det gäller att med de kommunistiska idéerna och parollerna tränga ned i de djupa lagren av arbetande kvinnor.

I länder, som ännu har borgerligt klassvälde, har i förgrunden för det planmässiga kommunistiska arbetet bland proletärkvinnorna, bland alla de produktivt arbetande kvinnorna, stått kampen för försvaret av de mest trängande livsnödvändigheterna mot de utsugande kapitalisterna, kampen för bourgeoisins störtande och upprättandet av den proletära diktaturen. I sovjetstaterna har det väsentliga arbetet gått ut på att på alla det ekonomiska och sociala livets områden få med arbetar- och bondekvinnorna för att bygga upp den proletära staten och skola dem för att fylla de därmed givna uppgifterna. Sovjet-Rysslands internationella betydelse som den första arbetarstaten, vilken världsrevolutionen skapat, ger här den kommunistiska verksamheten bland de skapande kvinnorna stor betydelse som föredöme för alla sektioner av Kommunistiska Internationalen i länder, där proletariatet måste erövra den politiska makten som förutsättning för samhällets kommunistiska omdaning. Värdet och oundgängligheten av särskilda organ för det kommunistiska arbetet bland kvinnorna har också visats av den verksamhet som bedrivits av kvinnosekretariatet för Östern, som på en ny och säregen mark utfört ett värdefullt och framgångsrikt arbete.

Kommunistiska Internationalens fjärde världskongress måste tyvärr konstatera, att en del sektioner icke alls eller endast ofullständigt fullgjort sin plikt då det gäller att planmässigt befordra det kommunistiska arbetet bland kvinnorna. De har tills nu antingen icke genomfört åtgärder för de kommunistiska kvinnornas organiserande i partiet eller icke skapat de partiorgan, vilka är oundgängliga för arbetet bland kvinnomassorna och förbindelsen med dem.

Fjärde kongressen uppfordrar ifrågavarande sektioner på det eftertryckligaste att skyndsammast bättra det hittills försummade. Den manar samtidigt alla sektioner av

Kommunistiska Internationalen att effektivt driva på det kommunistiska arbetet bland kvinnorna i enlighet med dettas stora betydelse. Den proletära enhetsfronten kan förverkligas endast under förståelsefull, energisk medverkan av kvinnorna och med införlivande av kvinnorna i denna. Med riktig och fast förbindelse mellan de kommunistiska partierna och de arbetande kvinnorna kan dessa under givna förhållanden bli banbryterskor för den proletära enhetsfronten och revolutionära massrörelser.

Kommunistiska Internationalen måste utan åtskillnad sammansluta alla proletariatets, de skapande massornas, krafter i revolutionär förståelse för det arbete som upprättar kommunismen såväl som för den kamp, som krossar det borgerliga klassväldet.

Resolution om den kommunistiska ungdomsrörelsen.

Antagen på IV världskongressens 29:de sammanträde den 2 december 1922.

I. I överensstämmelse med besluten på K. I:s tredje kongress beslöt K. U. I:s andra världskongress de kommunistiska ungdomsorganisationernas politiska underordnande under de kommunistiska partierna och K. I:s *omvandling* från fast slutna politiska förtrupperorganisationer till breda *massorganisationer* av arbetarungdom, vilka inom ramen av arbetarklassens verksamhet och under de kommunistiska partiernas politiska ledning gör till sin uppgift att företråda arbetarungdomens intressen på alla områden. I fortsättningen som dittills skulle dock de kommunistiska ungdomsorganisationerna förbli politiska organisationer och deltagandet i den politiska kampen skall förbli grundvalen för deras verksamhet. Kampen för arbetarungdomens ekonomiska dagskrav och mot den borgerliga militarismen erkändes sam ett viktigt omedelbart medel för de breda massornas av arbetarungdom uppräckning och erövring. En de nya uppgifterna motsvarande omgestaltning av de organisatoriska arbetsformerna och förbundsarbetet begärdes.

Särskilt erkändes nödvändigheten av att införa ett planmässigt kommunistiskt bildningsarbete inom förbunden och ett massbildningsarbete bland den utomstående ungdomen.

Genomförandet av andra världskongressens beslut, som givetvis icke kan ske på annat sätt än genom långvarigt och ihärdigt arbete, stöter på svårigheter, såsom t .ex. de flesta förbunds obekantskap med de krävda uppgifterna, vidare den ekonomiska krisen; ökad fattigdom, arbetslöshet, som inverkade ogynnsamt på medlemsantalet, samt reaktionens anstorm, vilken tvang många förbund till illegal verksamhet och förminskade dem. I och med den revolutionära vågens temporära sjunkande och den revolutionära stämningens försvagande hos hela arbetarklassen fick även arbetarungdomen sin beskärda del av svårigheterna och stämningen bland arbetarungdomen har under denna epok ändrat sig i riktning mot ett försvagande av des, politiska intresse. Samtidigt ökade bourgeoisin och socialdemokratin sina ansträngningar för att vinna inflytande och anslutning bland den arbetande ungdomen. De kommunistiska ungdomsförbunden har sedan K. U. I:s andra världskongress överallt genomfört sitt underordnande under de kommunistiska partierna, dock har det ömsesidiga förhållandet mellan parti och ungdomsförbund i allmänhet ännu icke genomförts med fullt tillämplande av de internationella kongressernas beslut. Ty särskilt det nödvändiga stödet från partiets sida åt ungdomsförbundets arbete har ofta ej givits i motsvarande utsträckning. Det har genom K. U. I:s bemödanden under de gångna 15 månaderna lyckats de kommunistiska ungdomsorganisationerna *att genomföra viktiga åtgärder för organisationens omgestaltning i överensstämmelse med. II världskongressens beslut* och sålunda skapa viktiga förutsättningar för dess förvandling till en massorganisation. De kommunistiska ungdomsorganisationer har vidare i en hel del länder genom propaganda för arbetarungdomens ekonomiska och politiska krav också redan. slagit in på den väg, som de måste följa under sina bemödanden att vinna

inflytande bland de stora massorna, och de ha redan inlett och genomfört *en mängd kampanjer och t. o. m. konkreta kampaktioner.*

Förvandlingen till massorganisationer såväl med avseende på den numerära utbredningen som ock på det organisatoriska rotfästandet i massorna samt det oavbrutna inflytandet på och ledandet av dessa har de kommunistiska ungdomsorganisationerna dock ännu ej kunnat fullborda, varför de har kvar att lösa dessa viktiga uppgifter.

II. *Kapitalets offensiv* har med hela sin tyngd också drabbat den arbetande ungdomen. Lönedpressningar, arbetstidens förlängning, arbetslöshet, exploatering inom hantverket drabbar ungdomen ej blott i lika hög grad som de vuxna arbetarna, utan sker för dess del under ännu värre former. Arbetarungdomen utspelas därvid mot de vuxna arbetarna och användes som strejkbrytare och lönedpressare liksom även för att öka arbetslösheten bland de vuxna arbetarna. Dessa för hela arbetarklassen ödesdigra förhållanden upprätthålles och stärkes ytterligare genom den reformistiska fackföreningsbyråkratins förrädiska hållning, då den lämnar arbetarungdomens krav utan beaktande eller rent av uppoffrar den och håller massor av unga arbetare utanför de vuxna arbetarnas kamp. Ja, ofta vägrar den dem till och med inträde i fackföreningarna. I och med den borgerliga militarismens stärkande ökas också lidandet för arbetar- och bondeungdomen, som pressas in i kapitalismens vapenrock och bestämmes till kanonföda i kommande imperialistiska krig. Reaktionen rasar också särskilt mot den europeiska ungdomen och berövar den mångenstädes rätten att bilda kommunistiska ungdomsorganisationer, även där kommunistiska partier finnas.

De båda *socialdemokratiska* ungdomsinternationalerna har hittills förhållit sig overksamma mot den arbetande ungdomens nöd och genom bildande v ett block sökt tysta ned massornas vilja till kamp på enhetlig front med de vuxna arbetarna och den samlade arbetarungdomen. Bildandet av detta block skulle icke endast avhålla arbetarungdomens lidande massor från kampen och enhetsfronten med hela den samlade arbetarungdomen, utan var direkt riktad mot den Kommunistiska Internationalen och ledde till den nu nära förestående sammansmältningen av de socialdemokratiska ungdomsinternationalerna.

Kommunistiska Internationalen anser enhetsfronten mellan de unga och de vuxna arbetarna för absolut nödvändig samt uppmanar de kommunistiska partierna och alla världens arbetare att energiskt företräda arbetarungdomens krav i kampen mot kapitalets offensiv, den borgerliga militarismen och reaktionen. K. I. hälsar Kommunistiska Ungdomsinternationalens kamp för den arbetande ungdomens vitala krav och för dess enhetsfront, för hela arbetarklassens enhetsfront och för enhetsfronten mellan de unga och vuxna arbetarna samt skänker den sitt fulla understöd. Kapitalets offensiv, som hotar att störta arbetarungdomen i det djupaste elände och göra den till ett hjälplöst offer för militarismen och reaktionen, måste röna ett järnhårt och samlat motstånd från hela arbetarklassens sida.

III. Den kommunistiska ungdomsrörelsen behöver för att lösa de arbetsuppgifter, som uppställer sig för den på vägen till massornas erövring och uppfostran, en *omsorgsfull förståelse* och aktivt stöd från de kommunistiska partiernas sida.

Genom intimt samarbete mellan parti och ungdomsförbund på alla områden och ett ständigt indragande av de kommunistiska ungdomsorganisationerna i partiernas politiska liv måste *det politiska intresset och de politiska krafterna hållas vid liv inom den kommunistiska ungdomsrörelsen.* Ty dessa är för det kommunistiska partiet i dess kamp och arbete för genomförandet av K. I:s beslut oundgängliga och de utgör grundvalen för en sund kommunistisk ungdomsrörelse. De kommunistiska partierna måste lämna den kommunistiska ungdomen *organisatorisk* hjälp. De bör göra även yngre medlemmar till medarbetare i ungdomsrörelsen och genom överlämnande av unga partimedlemmar samt propaganda bilda ungdomsorganisationer på platser, där partiorganisationer finns. Då de kommunistiska ungdomsorganisationerna numera

står inför den uppgiften att förlägga tyngdpunkten av sin verksamhet bland massorna av arbetarungdom, bör partierna lämna dem särskild hjälp genom att främja ungdomsrörelsens bildande av organ (celler och fraktioner) på arbetsplatserna och fraktioner inom fackföreningarna och understödja dessas arbete. Partiets och ungdomsförbunds ömsesidiga representationer i alla organ (celler, klubbar, distriktskommittéer, centralkommittéer, kongresser, fraktioner o. s. v.) måste genomföras.

De kommunistiska ungdomsorganisationerna måste genom stärkande av sin ekonomiska propaganda och ett ständigt konkret sysslande med arbetarungdomens vitala frågor samt ett ständigt förfäktande av dess intressen söka rotfäste bland arbetarungdomens massor och föra dem i kamp gemensamt med de vuxna arbetarna. Därför måste de kommunistiska partierna kraftigt stödja de kommunistiska ungdomsorganisationernas ekonomiska arbete i dessa celler och fraktioner på arbetsplatserna, inom skolor och fackföreningar, samt genomföra ett intimt samarbete mellan de kommunistiska partiernas medlemmar inom fackföreningarna. Inom fackföreningarna är det partimedlemmarnas uppgift att särskilt sörja för att de unga arbetarna och lärlingarna erhåller likställighet med de äldre medlemmarna, att deras medlemsavgifter minskas, att arbetarungdomens krav blir företrädda i den fackliga kampen och att de även tillgodoses vid avslutande av löneavtal och dylikt. De kommunistiska partierna bör vidare främja den kommunistiska ungdomens fackligt ekonomiska arbete genom propaganda och genom upptagande av dess krav på programmet för sin egen dagliga kamp.

Inför den ökade imperialistiska krigsfaran och den skärpta reaktionen bör de kommunistiska partierna på bästa sätt stödja de kommunistiska ungdomsorganisationernas antimilitära kamp i vilken de måste utöva den praktiska ledningen. Den kommunistiska ungdomen måste vara de ivrigaste kämparna i partiets tjänst och vid arbetarklassens försvar mot reaktionen.

Det kommunistiska bildningsarbetet får genom de kommunistiska ungdomsorganisationernas förvandling i riktning mot breda massorganisationer en stor betydelse. Ty i och med massornas vinnande blir deras kommunistiska skolning och fostran särskilt nödvändig. Detta de kommunistiska ungdomsorganisationernas bildningsarbete behöver en särskild självständig organisering och måste genomföras planmässigt. Genom att partiet ställer rikligt med bildningskrafter och bildningsmaterial till deras förfogande, och lämnar hjälp vid organiserandet av de kommunistiska ungdomsorganisationernas skolor och kurser samt reserverar platser för den kommunistiska ungdomen i partiskolorna och upptager ungdomsskrifter på partiförlagets program skall det lämna ett nödvändigt stöd i detta avseende.

Kongressen anser det för nödvändigt, att partipressen mer än hittills stödjer de kommunistiska ungdomsorganisationernas kamp, såväl genom regelbundet upptagande av ungdomsspalter och ungdomsbilagor som genom ständig behandling av arbetarungdomens liv och kamp å övriga avdelningar.

Den borgerliga världen, vars bemödanden stöter på motstånd i de vuxna arbetarnas och den revolutionära arbetarungdomens klassmedvetande, söker särskilt att förgifta arbetarklassens barn i intellektuellt avseende. Därför är organiserandet och främjandet av de *kommunistiska barngrupperna mycket viktigt*. Dessa skall organisatoriskt underordnas ungdomen och ledas av densamma och partiet skall stödja detta arbete genom att ställa krafter till barngruppernas förfogande och delta i barngruppscentralens arbete. De kommunistiska barntidningarna, vilkas utgivande de kommunistiska ungdomsorganisationerna i de olika länderna påbörjat, bör erhålla partiets stöd.

Ett särskilt intimt samarbete mellan den kommunistiska ungdomen och partiet är nödvändigt i de länder, där den kommunistiska rörelsen genom reaktionen tvingats att arbeta *illegalt*.

I det IV. kongressen betonar den särskilda betydelsen av kommunistiskt arbete för vinnandet av arbetarungdomens massor, understryker den också den särskilda betydelse, som numera tillkommer K. U. I., och hälsar denna, den kommunistiska Internationalens ivrigaste medkämpe i nutiden och dess reserv för framtiden!

Resolution om de kommunistiska partiernas bildningsarbete.

Antagen på IV världskongressens 32:dra sammanträde den 5 december 1922.

Organiserandet av ett marxistiskt bildningsarbete är en nödvändig uppgift för alla kommunistiska partier. Ändamålet med detta bildningsarbete är höjandet av partimedlemmarnas och funktionärernas upplysningsnivå, organisationsförmåga och stridsduglighet. För partifunktionärerna är utom den allmänna marxistiska skolningen även nödiga kunskaper och färdigheter för deras speciella arbetsområden erforderliga.

Det kommunistiska bildningsarbetet, som skall utgöra en integrerande beståndsdel i partiets hela verksamhet, måste obetingat underordnas partiets centrala ledning. I de länder, där den revolutionära arbetar bildningsverksamheten företrädesvis ligger i händerna på särskilda, utanför kommunistiska partiet stående organisationer, bör detta mål eftersträvas genom systematiskt arbete av kommunisterna inom dessa organisationer.

Det är önskvärt att ett bildningssekretariat för ledning av hela partiets bildningsarbete skapas inom partiets centralkommitté. Alla medlemmar av kommunistiska partiet, vilka är verksamma inom allmänna, av partiet icke ledda proletära bildningsorganisationer (arbetarnas bildningsföreningar, proletäruniversitet, proletärkultföreningar, arbetarkollegier o. s. v.), är underkastade partiorganisationens kontroll och direktiv.

För utförandet av det. kommunistiska bildningsarbetet inrättar partierna allt efter råd och lägenhet och under hänsynstagande till givna förhållanden, centrala och lokala partiskolor, dags- och aftenkurser, ställer ambulerande lärare och talare till gruppernas förfogande, organiserar bibliotek o, s. v.

Partierna är förpliktade att efter förmåga stödja den kommunistiska ungdomens självständiga bildningsarbete materiellt och ideellt. Den kommunistiska ungdomen bör medtagas i alla partiets bildningsorganisationer. Proletärbarnens revolutionära uppfostran bör genomföras gemensamt med den kommunistiska ungdomen. Riktlinjer för detta arbete ges av den bildningssektion, som kommer att organiseras inom Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté.

Inom Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté kommer att skapas en internationell bildningssektion. Dess uppgift är framför allt en fortsatt principiell utläggning av det kommunistiska bildningsarbetets problem, ledningen av partiernas hela bildningsarbete, systematiserande av arbetet i de utanför partiet stående proletära bildningsorganisationerna. Härtill hör samling och utbyte av internationella erfarenheter, utvidgning av formerna och metoderna för arbetet i de skilda länderna, utarbetande och utgivande av instruktioner, handböcker och annat material och avgörande av alla särskilda problem, som framkommer på bildningsfrågans område i de olika länderna. Den internationella bildningssekreteraren åligger även undersökning och förberedande av de kommunistiska partiernas och Kommunistiska Internationalens skolpolitikproblem.

För en fördjupad marxistisk skolning och praktisk kommunistisk utbildning av lämpliga kamrater från K. I:s sektioner skall internationella kurser inrättas vid "Socialistiska akademien" och andra motsvarande institutioner i Sovjetryssland.

1. Agitationsplikt.

1. Varje medlem, av den Kommunistiska Internationalen är förpliktigad att verka som agitator bland utomstående arbetare. Detta kan ske alltid och överallt, där arbetare finnes, på verkstäder och andra arbetsplatser, i fackföreningar, på möten. i arbetarföreningar, i idrotts- sång-, hyresgäst- och konsumtionsföreningar, i Folkets hus. och på arbetarrestauranger, även på järnvägsresor, ute på landsbygden o. s. v.; ofta sker det bäst hemma i arbetarnas bostäder (husagitation).
2. Agitationen skall taga sin utgångspunkt från resp. arbetares konkreta förhållanden och behov i syfte att leda dem in på den organiserade, revolutionära klasskampens väg. Man skall icke påtvinga dem sådana kommunistiska principer eller krav, som åhörarna ännu icke förstå, man måste alltid egga dem till kamp och aktion för proletarietets gemensamma fordringar, mot kapitalisterna och det borgerliga klassväldet på alla områden.
3. Kommunisterna skall energiskt delta i alla arbetarnas klasskampsrörelser mot kapitalisterna och det borgerliga samhället, kämpa i främsta ledet för de gemensamma intressena med åsidosättande av personliga intressen och genom sitt föredöme värva nya anhängare.
4. De ledande partiorganen skall till alla lokalorganisationer utdela praktiska instruktioner för alla partimedlemmars regelbundna agitationsarbete, liksom också för detta arbete vid särskilda tillfällen (valkampanjer, dyrtids- och skattekampanjer, vid driftsrådskampanjer och arbetslösas aktioner) och andra av partiet ledda aktioner. (En kopia av alla instruktioner skall sändas till Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté).
5. Alla partimedlemmar är berättigade att av sina organisationers förtroendemän fordra närmare konkreta anvisningar om huru de skall bedriva agitationen. Särskilt åligger det ledarna i de kommunistiska cellerna, arbetsgrupperna, ”tiomannagrupperna” och fraktionerna att ge sådana anvisningar och kontrollera att de åtlydas. Där sådana grupper med ledare ännu icke finnas, skall särskilda agitationsledare bestämmas för detta ändamål.
6. Om varje partimedlem skall inom den minsta partiorganisation, till vilken han hör, under loppet av nästa vinter säkert besked skaffas om:
 - 1) Huruvida han bedriver agitation bland utomstående arbetare;
 - a) regelbundet? eller
 - b) endast tillfälligt? eller
 - c) icke alls?
 - 2) Eller om han utför annat partiarbete?
 - a) regelbundet? eller
 - b) endast tillfälligt? eller
 - c) icke alls?

Partistyrelsen skall efter närmare överenskommelse med Exekutivkommittén. i ett särskilt cirkulär till alla organisationer, ingående klargöra detta frågeschema.

Distriktsstyrelserna och lokalorganisationerna är ansvariga för punktligt utförande av denna enquête. Resultaten skall genom particentralen insändas till Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté.

2. Kännedom om partiets och K. I:s viktigaste beslut.

1. Varje medlem av K. I. skall känna till icke endast det egna partiets viktigaste beslut, utan också de viktigaste av Kommunistiska Internationalens beslut.
2. Alla organisationer inom de anslutna sektionerna är förpliktade att sörja för att varje partimedlem känna åtminstone *det egna partiets program och Kominterns 21 villkor*, liksom även sådana beslut av K.I., som särskilt röra deras parti. Medlemmarna skall prövas beträffande dessa sina kunskaper,
3. De ansvariga funktionärerna skall ha grundlig kännedom om de internationella kongressernas alla viktiga taktiska och organisatoriska beslut och för detta ändamål underkastas prövningar. Det är också önskvärt för så många andra partimedlemmar som möjligt, men ännu ej obligatoriskt.
4. Particentralen inom varje sektion är förpliktad att lämna organisationen lämpliga instruktioner för genomförande av dessa beslut och avlägga rapport om resultatet nästa år till Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté.

Aktionsprogram för arbetet på landsbygden.

Anvisning för tillämpande av II kongressens agrarterser.

Antaget på IV världskongressens 25:de sammanträde den 30 november 1922.

Grundvalen för vårt förhållande till de arbetande massorna på landsbygden bestämdes redan i II kongressens agrarterser. Under nuvarande fas i den kapitalistiska offensiven vinner agrarfrågan ökad betydelse. Fjärde kongressen manar alla partier att med all kraft bemöda sig om att vinna landsbygdens arbetande massor och uppställer följande riktlinjer för detta arbete.

1. Den stora massan av landsbygdens proletärer och fattiga bönder, vilka icke äger tillräckligt med egen jord och vilka delvis måste utföra lönarbete eller på annat sätt exploateras av godsägare och kapitalister. kan endast genom en proletär revolution definitivt befrias från sitt nuvarande slaveri och från de under kapitalistisk regim oundvikliga krigen – en revolution. som utan ersättning konfiskerar godsägarnas jord jämte alla produktionsmedel och ställer dem till de arbetandes förfogande, som i godsägare- och kapitalist-statens ställe sätter proletärernas och de arbetande böndernas sovjetstat och på så sätt jämnar vägen för kommunismen.
2. I kampen mot, godsägarnas och kapitalisternas stat är de arbetande fattiga bönderna och småbrukarna-arrendatorerna industri- och lantarbetareproletariatets naturliga bundsförvanter. Anslutningen av deras revolutionära rörelse till stads- och landsbygdsproletariatets kamp bidrar väsentligt till den borgerliga statens störtande; under det städernas proletariat övertager den politiska makten och exproprierar bourgeoisins produktionsmedel, bemäktigar sig lantarbetareproletariatet och de fattiga bönderna jorden, kör bort godsägarna och gör slut på agrarernas och bourgeoisins välde på landsbygden.
8. För att utom lantarbetarna också vinna de fattiga bönderna (torparna, arrendatorerna och en del av småbrukarna) för revolutionens sak och utverka de medelstora böndernas välvilliga neutralitet, måste dessa senare befolkningslager undandragas de med godsägarna allierade storböndernas inflytande och ledning. De måste komma till insikt om att, eftersom deras intressen icke sammanfalla med storböndernas, utan med proletariatets, endast proletariatets revolutionära parti, det kommunistiska partiet, kan vara deras ledare i kampen. För att påskynda denna de fattiga böndernas frigörelse från godsägarnas och storböndernas ledning, räcker det icke med att blott uppställa ett program eller utveckla en propaganda; det

kommunistiska partiet måste genom *fortsatta aktioner* i dessa befolkningslagers intresse bevisa, att det faktiskt är alla de arbetandes och förtrycktas parti.

4. Det kommunistiska partiet ställer sig därför i spetsen vid varje kamp, som de arbetande Massorna på landsbygden för mot de härskande klasserna. I anknytning till dessa befolkningslagers aktuella krav inom kapitalismens ram förenar det kommunistiska partiet dessa arbetande massors splittrade krafter, ökar deras kampvilja, stöder deras kamp genom att sätta in det industriella proletariats krafter, samt visar dem städse nya, till revolutionen ledande mål. Den gemensamt med industriarbetarna förda kampen jämte det faktum, att industriarbetarna, under det kommunistiska partiets ledning kämpar för lantarbetarnas och de fattiga böndernas intressen skall övertyga de senare om, att 1) endast det kommunistiska partiet menar ärligt med dem, under det alla andra, såväl agrariska som socialdemokratiska partier trots demagogiska fraser endast vill lura dem och faktiskt står i godsägarnas och kapitalisternas tjänst, och att 2) en definitiv förbättring av arbetarnas och böndernas läge inom det kapitalistiska samhällets ram är omöjlig.

5. Våra konkreta kampkrav måste anpassas efter arbetarnas, de fattiga böndernas och de medelstora böndernas olika grad av beroende och förtryck under godsägare och kapitalister, liksom även i överensstämmelse med de enstaka befolkningsgruppernas intressen.

I koloniala länder med undertryckt infödd bondebefolkning föres den nationella befrielsekampen antingen av hela folket gemensamt, såsom t. ex. i Turkiet ; i detta fall börjar den undertryckta bondebefolkningens kamp mot godsägarna omedelbart efter den nationella befrielsekampens seger, eller också står de feodala godsägarna i förbund med de imperialistiska rövarena; i dessa länder, såsom t. ex. i Indien, sammanfaller de undertryckta böndernas sociala kamp med den nationella befrielsekampen.

I sådana områden, där en stark *kvarleva av feodalismen* ännu finnes på landsbygden, där bourgeoisins revolution ännu icke slutförts, där ännu feodala privilegier är förenade med godsägareväldet, där måste dessa privilegier avskaffas under kampen om jorden, som där är av avgörande betydelse.

6. I alla länder, där ett egentligt landsbygdens proletariat finnes, är detta befolkningslager förutbestämt att vara den viktigaste faktorn i den revolutionära rörelsen på landet. Det kommunistiska partiet stöder, organiserar, skärper, i motsats till socialdemokraterna, vilka faller landsbygdsproletariatet i ryggen under dess strider, alla landsbygdsproletariats strider för förbättrande av sitt ekonomiska, sociala och politiska läge. För att påskynda landsbygdsproletariats revolutionering och skola det för kampen för proletariats diktatur, vilken ensam kan befria det från utsugning, stöder det kommunistiska partiet landsbygdens proletariat i dess kamp: *för reallönens höjande, för förbättring av alla arbets-, bostads- och kulturförhållanden, fullständig församlings- och föreningsfrihet, frihet för fackföreningsrörelsen, strejkkfrihet, pressfrihet o. s. v.*, åtminstone samma rättigheter, som industriarbetarna äger:

8 timmars arbetsdag i genomsnitt under året, olycksfalls- och ålderdomsförsäkring, förbud mot barnens lönarbete, utvidgning av yrkesskoleväsendet o. s. v., åtminstone en utvidgning av den sociala lagstiftningen dithän som denna gäller för proletariatet.

7. Det kommunistiska partiet kämpar till dess bönderna genom den sociala revolutionen definitivt befriats från sitt slaveri, mot all slags utsugning av de fattiga och medelstora bönderna från kapitalets sida, mot deras utsugning genom lån- och ockrarekapitalet, vilket tvingar de fattiga bönderna i skuldsclaveri.

Mot utsugning genom *handels- och spekulationskapitalet*, som köper upp de fattiga böndernas lilla produktionsöverskott till billigt pris och säljer det dyrt till städernas proletariat. Det

kommunistiska partiet påyrkar avskaffandet av detta parasiterande spekulationskapital och en omedelbar förbindelse mellan småböndernas andelsföretag och stadsproletärernas konsumtionsföreningar.

Mot utsugning genom *industrikapitalet*, vilket utnyttjar sin monopolställning för, att avsiktligt hålla uppe priserna på industrivaror. Vi kämpar därför för de fattiga böndernas förseende med produktionsmedel (konstgödning, maskiner o. s. v.) till billigare priser. De industriella driftsråden bör medverka därtill genom sin priskontroll.

Mot utsugning genom privatmonopol på transportväsendet, såsom särskilt i de anglosaxiska länderna är fallet.

Mot utsugning från den kapitalistiska statens sida, vilken i sitt skattesystem ensidigt betungar de fattiga bönderna till förmån för godsägarna. Vi fordrar full skattefrihet för de fattiga bönderna.

8. Den svåraste utsugningen av den jordfattiga befolkningen i alla icke-koloniala länder sker likväl genom *godsägarnas privatägarätt till jorden*. De fattiga bönderna, som ej äga jord, är, för att fullt utnyttja sin arbetskraft och för att överhuvud taget kunna leva, tvungna att arbeta åt godsägarna för svältlöner eller att arrendera eller köpa jord till höga pris, varigenom en del av arbetslönen tages från de arbetande bönderna och kommer godsägarna till godo. Bristen på jord tvingar de jordfattiga bönderna att påtaga sig den medeltida träldomen under moderna former. Det kommunistiska partiet kämpar därför för en konfiskering av jorden och dennas överlämnande åt dem, som faktiskt brukar den. Tills detta uppnåtts genom den proletära revolutionen, stöder det kommunistiska partiet de jordhungeriga böndernas kamp för:

- a) förbättrande av arrendatorernas ställning genom minskning av den andel av avkastningen, som ägaren erhåller;
- b) minskade avgifter för smärre arrenden och absolut ersättning åt arrendatorer för av honom gjorda förbättringar under arrendetiden, o. s. v. De av kommunisterna ledda lantarbetarorganisationerna bör stödja de små arrendatorerna i denna kamp; t. ex. icke utföra något arbete på de fält som av godsägaren frångåtts dem på grund av arrenderingstvistigheter o. s. v.;
- c) tilldelning av jord, boskap och produktionsmedel åt alla jordfattiga bönder på villkor, som tryggar deras fortkomst; inga jordbitar, som länkar bönderna vid torvan och tvingar dem söka arbete för svältlöner hos traktens godsägare och storbönder, utan *tilldelning resp. komplettering av jord, så att åkerbehovet täckes*. Härvid skall särskilt hänsyn tagas till lantarbetarnas intressen.

9. De härskande klasserna söker genom en borgerlig jordreform, genom tilldelning av jord åt de ledande bönderna dämpa jordrörelsens revolutionära karaktär. De lyckas åstadkomma ett temporärt avlopp för den revolutionära rörelsen. Men varje borgerlig jordreform stöter emot de skrankor, som kännetecknar kapitalismen: Jorden kan endast mot ersättning utdelas till dem, som redan förfogar över produktionsmedel för dess brukande. Åt de rent proletära eller halvproletära elementen kan en borgerlig jordreform icke skänka något alls. De hårda villkor, som vid en borgerlig jordfördelning oundvikligen ålägges mottagarna och därför icke medför någon verklig förbättring av de jordemottagande böndernas läge, utan i stället leder till skuldsaveri, ger grundvalarna för den revolutionära rörelsens fortsättande och skärper motsättningarna mellan de rika och de fattiga bönderna, liksom även lantarbetarna, vilka icke erhållit någon jord, utan i stället genom de stora godsens uppdelning förlorar arbetstillfällen.

10. En definitiv befrielse av alla arbetande på landsbygden kan endast åstadkommas genom en proletär revolution, som konfiskerar godsägarnas jord och egendom utan ersättning, som lämnar de arbetande bönderna i okvald besittning av sin jord; *befriar dem från alla bördor*,

arrendeavgifter, hypotek och feodala inskränkningar och på allt sätt stöder de arbetande bönderna.

Om det sätt varpå den från godsägarna konfiskerade jorden vidare skall handhavas och brukas, skall de arbetande själva avgöra! I denna fråga heter det i andra kongressens teser:

”För de framåtskridna ländernas vidkommande anser Kommunistiska Internationalen det vara riktigt att företrädesvis bibehålla stordriften inom jordbruket och organisera den efter de ryska sovjetbrukens mönster.

Likaledes är det ändamålsenligt att understödja bildandet av kollektiva jordbruk (kooperativa gods, jordbrukskommuner).

Bibehållandet av storgodsens jordbruk gagnar bäst intressena hos de revolutionära lantbefolkningsslag, de egendomslösa lantarbetarna och halvproletära styckebrukarna, vilka förtjänar sitt uppehälle huvudsakligen genom lönarbete på de stora godsen. Dessutom gör storgodsens nationalisering stadsbefolkningen åtminstone delvis beroende av bönderna beträffande livsmedelsproblemet.

Å andra sidan kan det, där ännu kvarlevor av det medeltida systemet, livegenskapen, förorsakar särskilda former av utsugning, där ännu servitut, dagsverkssystem eller dylikt existerar, under vissa förhållanden bli nödvändigt att till bönderna utdela en del av de stora godsens jord.

I länder och områden, där stordriften inom jordbruket spelar en relativt obetydlig roll, medan däremot ett stort antal småbrukare äger jorden och traktar efter att erhålla mer jord, kommer utdelningen av godsägarnas jord att visa sig vara det säkraste medlet att vinna bönderna för revolutionen, under det bibehållandet av stordriften icke är av särskild betydelse för städernas förseende med livsmedel.

I varje fall måste, där en uppdelning av storgodsen sker, i främsta rummet hänsyn tagas till landsbygdsproletärernas, intressen.”

I organisatoriskt avseende har alla kommunister, som arbetar inom jordbruket eller därmed förenade industriella företag, skyldighet att gå in i lantarbetarnas organisation och där samla och leda de revolutionära elementen, för att förvandla organisationen till ett revolutionärt instrument. Där inga fackföreningar finnes, måste kommunisterna styra om att sådana skapas. Inom de gula, fascistiska och kristliga kontrarevolutionära organisationerna måste de bedriva ett ihärdigt upplysningsarbete i syfte att splittra dessa kontrarevolutionära sammanslutningar. Inom själva de stora företagen skall arbetarna bilda ”godsråd” för att hindra ett extensivt brukande av jorden. Kommunisterna måste uppmana industriproletariatet att stödja lantarbetarnas kamp och omvänt söka få de senare med i den industriella driftsrörelsen.

I betraktande av de fattiga böndernas oerhörda betydelse för den revolutionära rörelsen är det kommunisternas ovillkorliga uppgift att *gå in i småböndernas organisationer* (jordbruks-, konsumtions- och kreditsammanslutningar), revolutionera dem, avlägsna de skenbara intresse motsättningar mellan lönarbetare och jordfattiga bönder, vilka motsättningar avsiktligt överdrivits och ställts i förgrunden av godsägare och storbönder samt bringa dessa organisationers rörelser och aktioner i intim kontakt med stads- och landsbygdsproletariatets.

Endast samlingen av alla revolutionära krafter i stad och på landsbygd möjliggör ett framgångsrikt motstånd mot kapitalets angrepp och genom övergång från defensiven till offensiv tillkämpandet av en slutgiltig seger.

Beslut om Internationalens program.

Antaget på IV världskongressens 18:de sammanträde den 21 november 1922.

I. Alla programförslag översändes till exekutivkommittén eller en av denna vald kommission för studium och detaljbearbetning. Exekutivkommittén är skyldig att snarast möjligt offentliggöra de programförslag, som insändes.

II. Kongressen bekräftar, att de av Kommunistiska internationalens nationella sektioner, som ännu ej har några nationella program är skyldiga, att strax påbörja utarbetandet av sådana och senast 3 månader före femte kongressen överlämna dem till exekutivkommittén för godkännande av kongressen.

III. I de nationella sektionernas program måste klart och bestämt klargöras nödvändigheten av kampen för övergångsfordringarna, varvid det dock måste tagas hänsyn till dessa krav avhängighet av varje tidpunkts och varje lands konkreta förhållanden.

IV. Den teoretiska grundvalen för alla övergångs- och dagsfordringar måste bestämt klargöras i det allmänna programmet. IV kongressen tager avgjort avstånd från alla försök att framställa införandet av övergångsfordringar i programmet som opportunist, liksom den även fördömer alla försök att utsudda eller ersätta de grundläggande revolutionära uppgifterna med dagskrav.

V. I det allmänna programmet måste det ges en klar framställning av de grundläggande historiska typerna av de skilda nationella sektionernas övergångskrav i överensstämmelse med den ekonomiska och politiska strukturen i skilda länder, t. ex. England å ena sidan, Indien å den andra, o. s. v.

Resolution om "Fem års rysk revolution".

Antagen på IV världskongressens 32:dra sammanträde den 5 december 1922.

Kommunistiska Internationalens fjärde världskongress uttalar sitt djupaste tack och sin högsta beundran till Sovjet-Rysslands arbetande folk för att det i revolutionär kamp icke blott erövrat statsmakten och upprättat proletariats diktatur utan också hela tiden försvarat revolutionens landvinningar mot alla fiender inom- och utomlands.

Fjärde världskongressen konstaterar med största tillfredsställelse, att den första arbetarstat i världen, som den proletära revolutionen skapat, under sin femåriga tillvaro, trots oavbrutna svårigheter och faror av utomordentligaste slag, helt och fullt bevisat sin livs- och utvecklingskraft. Sovjet-staten har gått starkt ur medborgarkrigets fasor. Den har tack vare Röda arméns hjältemod på alla fronter krossat den av världsbourgeoisin utrustade och understödda kontrarevolutionen. Den har politiskt tillbakaslagit alla försök från de kapitalistiska staternas sida att genom diplomatiska finter och ekonomisk makt tvinga den att prisge revolutionens proletära innehåll, dess kommunistiska mål: försöken att få den att erkänna privategendomens rätt till de samhällseliga produktionsmedlen och att ge avkall på industriens nationalisering. Orubbligt har den försvårat det proletära befrielsens grundlinje; samhällets ägande av produktionsmedlen, mot den anstormande världsbourgeoisin. Den har skyddat Sovjet-republikens arbetare och bönder från att genom övertagande av en jättestor nationell skuldbörda Sjunka ner till att bli kolonislavar åt alla möjliga länders kapitalister.

Kommunistiska Internationalens IV världskongress fastslår, att Sovjet-Ryssland, sedan det nu ej mera är tvunget att med vapenmakt försvara sin existens, med exempellös energi ha gått till verket att uppbygga och utveckla republikens ekonomiska liv, med blicken ständigt riktad mot omgestaltningen till kommunism. De skilda etapperna och åtgärderna för att nå detta mål, den s. k. nya politikens övergångsperiod – är utslag av å ena sidan de i Ryssland förhanden-

varande objektiva och subjektiva historiska förhållandena, å andra sidan världsrevolutionens långsamma utvecklingstempo och rådsrepublikens isolering i en ring av de kapitalistiska staterna. Trots de därigenom uppkomna oerhörda svårigheterna kan arbetarstaten registrera avgjorda framsteg i det ekonomiska uppbyggnadsarbetet.

Liksom de ryska arbetarna genom erövrandet och försvarandet av den politiska makten och upprättandet av proletariats diktatur har betalt de största läropengarna åt hela världens arbetarklass, så är det även de, som trevande och försökande fram under svåra offer måste brottas med de problem och uppgifter som övergångstiden från kapitalism till kommunism erbjuder. Sovjet-Ryssland är och förblir världsproletariats rikligaste fyndgruva för historisk revolutionär insikt.

Fjärde världskongressen konstaterar med tillfredsställelse, att Sovjet-Rysslands politik har säkrat och befäst den betydelsefullaste förutsättningen för uppbyggandet och utvecklingen till det kommunistiska samhället: sovjetmakten, sovjetsystemet, d. v. s. proletariats diktatur. Ty endast denna diktatur kan tillbakaslå allt borgerligt, kapitalistiskt motstånd mot arbetarnas fulla frigörelsesträvanden och därmed garantera kapitalismens fullständiga övervinnande och fri väg för förverkligandet av socialismen.

Fjärde världskongressen konstaterar vidare den avgörande ärorika andel, som Rysslands kommunistiska partis klara, djärva hållning som ledande klassparti för proletariatet haft i att detta, understött av bönderna, kunnat erövra och behålla statsmakten.

Partiets ideologiska och organisatoriska fasthet och starka disciplin har gett massorna revolutionär målmedvetenhet, hos dem tänt beslutsamhet och offervillighet ända till den högsta, mest hängivna heroism och skapat ett oförstörbart organiskt sammanhang mellan ledningen och massornas aktivitet.

Fjärde världskongressen understryker för proletärerna i alla länder, att den proletära revolutionen aldrig kan fullständigt segra inom ett enda land utan att den fastmera måste segra internationellt, som världsrevolution. Sovjet-Rysslands kamp och arbete för sin existens, för revolutionens landvinningar är kampen för befrielsen av proletärerna, de undertryckta och utsugna, över hela världen ur deras slaveri. Det ryska proletariatet har mer än nog gjort sin plikt som världsproletariats revolutionära förkämpe. Världsproletariatet måste äntligen också göra sin. I alla länder måste arbetarna, de förarmade och förslavade, moraliskt, ekonomiskt och politiskt visa sin mest aktiva solidaritet med Sovjet-Ryssland. Icke blott internationell solidaritet, deras egna intressen kräver, att de i detta syfte upptager den mest energiska kamp mot bourgeoisin och den kapitalistiska staten. Deras lösen måste i varje land vara: Bort med händerna från Sovjet-Ryssland! Fullt erkännande av Sovjet-Ryssland! Verkligt kraftigt understöd av alla slag för Sovjet-Rysslands ekonomiska uppbyggande! Varje förstärkande av Sovjet-Ryssland betyder ett försvagande av världsbourgeoisin. Sovjet-Rysslands femåriga tillvaro är det kraftigaste slag som världskapitalismen hittills erhållit, ett slag som den ej kan övervinna.

Fjärde världskongressen kallar proletärerna i alla ännu kapitalistiska länder att, eldade av Sovjet-Rysslands exempel, uppjuda all kraft för världsrevolutionen.

Resolution om norska frågan.

Antagen på IV världskongressens 31:sta sammanträde den 5 december 1922.

Efter att ha mottagit den tillsatta kommissionens rapport beslutar kongressen:

1. Att göra det norska broderpartiets partiledning uppmärksam på nödvändigheten av ett mera tillfredsställande genomförande av alla internationalens beslut, såväl de som fattas av

kongresserna som de samfattas av de utövande organen. I partiorganen, såväl som i partiets ledande instansers beslut och resolutioner får icke förekomma något tvivel om internationalens rätt att ingripa i de nationella sektionernas inre partiangelägenheter.

2. Kongressen fordrar att reorganiseringen på grundval av individuellt medlemskap genomföres senast inom ett år efter förstkommande partikongress. Om den praktiska verksamheten och resultaten på detta arbetsområde skall exekutiven periodiskt informeras, icke mindre än en gång varannan månad.
3. Vad pressens innehåll angår, så är partiet förpliktat att genast genomföra de förra världskongressernas beslut och efterkomma de direktiv, som givits i exekutivkommitténs brev av den 23 september. De socialdemokratiska namnen på tidningarna måste ändras inom loppet av tre månader räknat från avslutningen av den kommunistiska internationalens kongress.
4. Kongressen bekräftar riktigheten av exekutivkommitténs ståndpunkt vad angår påvisandet av partirepresentanternas parlamentariska fel. Kongressen är av den mening, att de kommunistiska parlamentsmedlemmarna självklart stå under partiets kontroll och pressens kritik. Men denna kritik måste alltid vara saklig och kamratlig.
5. Kongressen anser det tillåtligt och nödvändigt att i kampen mot den samlade bourgeoisien utnyttja motsättningarna mellan de olika delarna av den norska bourgeoisien, särskilt motsättningarna mellan storkapital och storbönder på den ena sidan och småbönder på den andra. Kampen om bönderna måste vara en av huvuduppgifterna för Norges proletära parti.
6. Kongressen bekräftar ännu en gång, att parlamentsfraktionen såväl som alla partiets pressorgan absolut och oförbehållsamt måste underordnas partiets centralstyrelse.
7. Gruppen "Mot Dag", som är en sluten förening, upplöses. Naturligtvis är det fullt tillåtligt att det får bestå en kommunistisk studentgrupp, som är öppen för varje kommunistisk student och står under centralstyrelsens fullständiga kontroll. Tidskriften "Mot Dag" blir partiorgan på villkor att dess redaktion väljes av Norska arbetarepartiets centralstyrelse i samförstånd med kommunistiska internationalens exekutivkommitté.
8. Kongressens godkänner kamrat Halvard Olsens överklagande. Då han är en gammal och trofast partikamrat, arbetare och mycket aktiv partifunktionär, återinsätter kongressen honom i hans rättigheter, men konstaterar uttryckligen oriktigheten av hans uppträdande på metallarbetarnas kongress.
9. Kongressen beslutar utesluta Karl Johansen från kommunistiska internationalen och det norska arbetarepartiet.
10. För att skapa en bättre förbindelse mellan det norska arbetarepartiet och exekutivkommittén och för att så vitt möjligt övervinna konflikten utan slitningar, ger kongressen den blivande exekutivkommittén i uppdrag att sända befullmäktigade representanter till förstkommande partilandsmöte.
11. Kongressen ger exekutivkommittén i uppdrag att utarbeta ett brev med förklaringar till denna resolution.
12. Den föreliggande resolutionen och exekutivkommitténs brev skall offentliggöras i hela partipressen och bekantgöras för alla partiorganisationerna före valet till nästa partilandsmöte.

Resolution om danska frågan.

Antagen på IV världskongressens 29:de sammanträde den 2 december 1922.

1) Kongressen förklarar, att den som den enda sektionen i Danmark av Kommunistiska Internationalen godkänner det nuvarande Danmarks Kommunistiska Parti, vilket bildats i överensstämmelse med exekutivens direktiv som en sammanslagning av det kommunistiska "enhetspartiet" och en del av det s. k. gamla partiet och vilket även i övrigt lojalt genomfört alla Internationalens beslut. Blott dess huvudorgan "Arbejderbladet" och andra av detta parti erkända tidningar kan betraktas som kommunistiska partitidningar.

2) Kongressen uppfordrar alla kommunistiska organisationer, som ännu står utanför detta förenade parti att ansluta sig till detsamma.

Sådana organisationer och medlemmar av det s. k. gamla partiet, som inom de närmaste tre månaderna beslutar sig för anslutning till detta förenade kommunistiska parti och förklarar sig beredda att lojalt genomföra alla dess, dess partilednings och Internationalens beslut, skall utan vidare upptagas i partiet.

Beslut i franska frågan.

Antagna på IV världskongressens 29:de sammanträde den 2 december 1922.

I. Teser över Frankrikes kommunistiska partis politik.

Krisen inom Frankrikes kommunistiska parti och fraktionernas roll.

Kommunistiska Internationalens fjärde kongress fastslår, att vårt franska partis utveckling från parlamentarisk socialism till revolutionär kommunism försiggår med utomordentlig långsamhet, vilket alls icke kan förklaras endast genom objektiva förhållanden, traditioner, arbetarnas nationella psykologi o. s. v., utan i främsta rummet måste bero på de icke-kommunistiska elementens direkta och understundom till och med ganska hårdnackade motstånd. Dessa element är inom partiets övre skikt och särskilt inom centerfraktionen, vilken alltsedan kongressen i Tours till största delen innehåft ledningen, fortfarande mycket starka.

Huvudorsaken till den akuta kris, som partiet för närvarande genomgår, ligger i de ledande centerelementens obeslutsamma och vacklande passiva politik, då de inför partiorganisationernas trängande krav söker vinna tid och på så sätt bedriver en direkt sabotagepolitik i fråga om fackföreningarna, enhetsfronten, partiorganisationerna m. m. Den tidsfrist, som de ledande centerelementen på detta sätt vann, var en tidsförlust för det franska proletariats revolutionära utveckling.

Kongressen ålägger exekutivkommittén att med all uppmärksamhet följa den inre verksamheten inom Frankrikes Kommunistiska Parti för att, stödd på den obestritt proletära och revolutionära majoriteten, kunna befria partiet från de elements inflytande, vilka frambesvurit krisen och allt mer skärpa och fördjupa den.

Kongressen tillbakavisar blotta tanken på en klyvning, vilken på intet sätt vore berättigad genom partiets läge. Den förkrossande majoriteten av partimedlemmarna är trogen och ärligt hängiven kommunismens sak. Men den i partiets teori och medvetande ännu bestående bristen på klarhet har möjliggjort för de konservativa, centristiska och halvcentristiska elementen att frambesvärja en dylik akut konflikt och att bilda fraktioner. En fast och ständig, strävan att klargöra för hela partiet det väsentliga i stridsfrågorna kommer att samla den förkrossande majoriteten av partimedlemmarna och framför allt dess proletära massor på grundval av fjärde kongressens beslut. Vad nu de element beträffar, som anslutit sig till partiet, men tillika genom hela karaktären av sina idéer och sin livssyn hänger fast vid bourgeoisins seder och bruk och därför är ur stånd att förstå den verkligt proletära politiken eller att underordna sig

den revolutionära disciplinen, så är deras avlägsnande ur partiet en oundgänglig förutsättning för dess tillfrisknande, sammanhållning och aktionsduglighet.

Arbetarklassens kommunistiska avantgarde behöver naturligtvis också de intellektuella, som ställer sina teoretiska kunskaper och sin agitatoriska och litterära förmåga till sin organisations förfogande. Men detta endast under den förutsättningen, att dessa element grundligt och hänsynslöst brutit med den borgerliga miljöns seder och bruk samt rivit upp alla broar, till den samhällsklass varifrån de utgått, att de varken gör anspråk på privilegier eller fordrar undantagsställning för sig, utan underkastar sig partidisciplinen liksom alla andra vanliga partimedlemmar. De intellektuella, som i Frankrike massvis tillhör det kommunistiska partiet såsom amatörer eller streber, gör ej blott partiet ofantlig skada, utan vanställer också dess revolutionära prägel och komprometterar det inför de proletära massorna samt hindrar det därigenom från titt vinna arbetarklassens förtroende.

Partiet måste till varje pris hänsynslöst rensas från dylika element och för framtiden hålla dörren stängd för dem. Det bästa sättet att nå detta mål är att företaga en allmän nyregistrering av partimedlemmarna genom en särskild prövningskommitté, som skulle vara sammansatt av arbetare med tadelfri kommunistisk moral.

Kongressen konstaterar, att det av exekutivkommittén företagna försöket att mildra krisens verkningar på organisationens område därigenom, att partiets ledande organ bildades på paritetens grundval av medlemmar ur de båda huvudfraktionerna centern och vänstern, strandat genom centerns motstånd under inflytande av dess konservativa element, vilka inom denna fraktion ofelbart har övervikten, varje gång den riktar sig mot vänstern.

Kongressen anser det nödvändigt att göra klart för alla medlemmar i Frankrikes kommunistiska parti, att exekutivkommitténs bemödanden att återupprätta det tidigare samförståndet mellan huvudfraktionerna endast hade till syfte att underlätta arbetet för partikongressen i Paris och på intet sätt utgjorde något inkräktande på kongressens rättigheter såsom franska kommunistpartiets högsta organ.

Kongressen anser det vidare av behovet påkallat att konstatera, att vänstern, även om den begått det eller det särskilda felet, i det väsentliga bemödat sig, såväl före partikongressen som under dess pågående, att genomföra Kommunistiska Internationalens politik och att den i den revolutionära rörelsens viktigaste frågor, såsom i fråga om enhetsfronten och fackföreningarna, har intagit den riktiga ställningen i motsats till centern och gruppen Renault.

Kongressen uppmanar enträget alla verkligt revolutionära och proletära element, vilka utan tvivel utgör den stora majoriteten inom centern, att göra slut på de konservativa elementens opposition och förena sig med vänstern till troget samarbete. Detta gäller även den i tredje rummet stående fraktionen, som fört en särskilt skarp och uppenbart oriktig kamp mot enhetsfrontspolitiken.

Den yttersta vänstern.

Då den s. k. Seine-federationen tog bort den federativa karaktären i sin organisation, tillbakavisade den därigenom samtidigt den s. k. yttersta vänsterns uppenbart felaktiga ställningstagande. Likväl trodde denna i kamraterna Heines och Lavergnes personer sig kunna ge Delplanque ett ”bundet mandat”, som förpliktade honom att avhålla sig från att rösta i någon fråga och inte ingå några som helst förpliktelser. Detta handlingssätt från nämnda representanters sida vittnar om deras fullkomliga oförståelse för Kommunistiska Internationalens väsen och anda.

Den demokratiska centralismens principer, vilka ligger till grund för vår organisation utesluter fullkomligt varje möjlighet till ”bundna mandat”, vare sig det gäller distrikt eller lands-

kongress eller internationell kongress. Kongressen har ingen mening, om icke de lokala, nationella eller internationella organisationernas kollektiva beslut kommer till stånd på grundval av samtliga kongressdeltagares fria prövning och avgörande. Det är alldeles tydligt, att varje uttalande och varje utbyte av erfarenheter och argument mellan kongressdeltagarna måste vara fullständigt menings- och ändamålslost, om de delegerade på förhand är fastlåsta genom bundna mandat.

Brottet mot grundprinciperna för Kommunistiska Internationalens organisation blir i föreliggande fall ännu mer markerat genom denna grupps vägran att gentemot Internationalen ikläda sig någon förbindelse, -- som ej blotta anslutningen till denna redan i och för sig förpliktigar alla medlemmar till absolut disciplin liksom även till praktiskt genomförande av alla fattade beslut.

Kongressen uppmanar centralledningen för vårt franska parti att på ort och ställe studera detta intermezzo och draga alla erforderliga politiska och organisatoriska slutsatser därav.

Fackföreningsfrågan.

De av kongressen i fackföreningsfrågan fattade besluten innebär vissa formella och organisatoriska koncessioner, vilka skall underlätta närmandet mellan partiet och fackorganisationerna eller de fackligt organiserade massorna, som ännu ej bekänner sig till den kommunistiska ståndpunkten. Det vore likväl att fullkomligt vantolka dessa besluts innebörd, om man ville utlägga dem som ett gillande av den fackliga passivitetens politik, som hittills varit förhärskande inom partiet och som ännu i dag företrädes av många partimedlemmar.

De tendenser i denna fråga, vilka representeras av Ernest Lafont, står i fullkomlig och oförsonlig motsägelse till arbetarklassens revolutionära uppgifter liksom till hela kommunismens uppfattning överhuvud taget. Partiet har varken möjlighet eller vilja att upphäva fackföreningarnas autonomi, men det måste hänsynslöst avslöja och brännmärka alla de av deras medlemmar, som kräver autonomi såsom hjälpmedel för sin nedbrytande, anarkistiska kamp inom fackföreningarna. I denna betydelsefulla fråga skall Internationalen ännu mindre än på något annat område tolerera några vidare avvikelser från den kommunistiska linje, vilken såväl ur internationellt praktisk som ur teoretisk synpunkt är den enda riktiga.

Lärdomarna av proteststrejken mot arbetarmorden i Le Havre.

Strejken i Le Havre är trots sin lokala karaktär ett osvikligt vittnesbörd om det franska proletariats växande kampduglighet. Den kapitalistiska regeringen besvarade strejken med mord på fyra arbetare, som om den velat skynda sig att ånyo visa de franska arbetarna, att de blott för priset av den hårdaste kamp, genom den allra största hängivenhet och självuppoffring samt otaliga offer kan erövra statsmakten och tillintetgöra det kapitalistiska slaveriet.

När det franska proletariats svar på arbetarmorden i Le Havre förblev alldeles otillräckligt, så ligger skulden härtill icke blott hos dissidenternas och de reformistiska fackföreningarnas redan till ordspråk vordna förräderi, utan också på det fullkomligt oriktiga tillvägagångssättet av C. G. T. U. och Kommunistiska Partiet. Kongressen anser det nödvändigt att närmare ingå på dessa frågor, enär de ger oss ett talande exempel på det principiellt oriktiga sätt, varpå man gått tillväga med dessa revolutionära kampproblem.

I det partiet indelade proletariats klasskamp principiellt oriktigt i två från varandra förment oavhängiga områden, det ekonomiska och det politiska, visade det ej heller denna gång några självständiga initiativ utan inskränkte sig till att stödja C. G. T. U., som om den kapitalistiska regeringens mord på de fyra proletärerna vore en rent ekonomisk händelse och icke en politisk tilldragelse av allra största räckvidd: Vad nu C. G. T. U. beträffar så proklamerade

den under påtryckning av Paris' byggnadsarbetare dagen efter arbetarmordet i Le Havre, d. v. s. på en söndag, en protest, strejk nästa tisdag! De franska arbetarna fick på många orter ej ens meddelande om själva faktum, att arbetare mördats i Le Havre, långt mindre då om uppropet till generalstrejk.

Under sådana omständigheter var generalstrejken på förhand dömd att misslyckas. Det råder intet tvivel om, att icke även i detta fall C. G. T. U. återigen anpassat sin politik efter de anarkistiska elementen, vilka står fullkomligt främmande för förståelsen av revolutionära aktioner och deras förberedande och som i stället för den revolutionära kampen endast förelägger sina grupper revolutionära upprop, utan att på något sätt sörja för deras genomförande i handling. Partiet å sin sida kapitulerade stillatigande inför C. G. T. U:s uppenbart felaktiga åtgärd, i stället för att vänskapligt men bestämt söka förmå C. G. T. U. att uppskjuta proklamerandet av strejken, för att därigenom vinna tid för en massagitation i stor stil.

Den första plikt, som inför denna avskyvärda förbrytelse av franska bourgeoisin borde ålagt såväl partiet som C. G. T. U., hade varit att ofördröjligen mobilisera en mängd av de bästa parti- och fackföreningsagitorerna både i Paris och i landsorten, för att klargöra betydelsen av tilldragelserna i Le Havre även för arbetarklassens mest efterblivna element och förbereda arbetarmassorna till protest- och försvarsaktioner. Partiet var i detta fall förpliktigt att sprida ett upprop i flera miljoner exemplar om förbrytelsen i Le Havre bland arbetare- och bondeklassen.

Partiets centralorgan hade bort dagligen förelägga socialförrädarna – socialister och syndikalister – denna fråga: ”Vilken kamp föreslår ni som svar på arbetarmorden i Le Havre?” Och partiet borde å sin sida i samförstånd med C. G. T. U. propagera tanken på en generalstrejk, utan att därvid på förhand fastställa datum för dess början och tiden för dess pågående, utan låta detta bero på utvecklingen av agitationen och rörelsen i landet. Det hade bort göra försök på att å varje arbetsplats och i varje stadskvarter, i varje stad och distrikt skapa provisoriska protest-kommittéer, vid vilkas sammansättande kommunisterna och de revolutionära syndikalisterna i egenskap av initiativtagare skulle sörjt för medtagande av medlemmar eller representanter för de lokala reformistiska organisationerna.

Endast en dylik planmässig, samlad, och allt omfattande, entusiastisk och oförtruten kampanj kunde, om den förts under en hel vecka eller längre, ha kulminerat i en mäktig, imponerande massrörelse i form av en stor proteststrejk, talrika gatudemonstrationer, etc. Den säkra följden av en sådan kampanj hade i varje fall blivit ett stärkande av de förbindelser, den auktoritet och det inflytande, som partiet och C. G. T. U. har bland massorna, ett ömsesidigt närmande av båda organisationerna i deras revolutionära verksamhet och deras närmande till den del av arbetarklassen, som ännu i dag följer reformisterna.

Den så kallade generalstrejken av den 1 maj 1921, som de revolutionära elementen ej förstod att förbereda, men som reformisterna på ett brottsligt sätt saboterade, bildade en vändpunkt i Frankrikes inre liv, i det den försvagade proletariatet och stärkte bourgeoisin. Den ”allmänna proteststrejken” i augusti 1922 var i grund och botten ett nytt förräderi från högerfalangens sida och ett nytt felgrepp av vänstern. Internationalen uppmanar på det allvarligaste de franska kamraterna – inom vilken grupp av den proletära rörelsen de än står – att ägna den allra största uppmärksamhet åt frågan om massaktioner, att omsorgsfullt studera metoderna och betingelserna för dessa, att ägna en uppmärksam kritisk granskning åt de fel, som deras organisationer begått i varje enskilt fall, och noga förbereda även blotta möjligheten av massaktioner genom en omfattande agitation, som är i stånd att bringa parollerna i samklang med massornas kampvilja och stridsförmåga.

De reformistiska ledarna stöder sig vid sina förrädiska handlingar på hela den borgerliga "offentliga meningens" råd, anvisningar och påpekanden; de är oupplösligt förenade med bourgeoisin. De revolutionära syndikalisterna, som ej kan undgå att tills vidare vara en minoritet inom fackföreningarna, kommer att begå så mycket mindre fel, ju mera partiet som sådant ägnar alla med arbetarrörelsen sammanhängande frågor en större uppmärksamhet, omsorgsfullt studerar alla förhållanden samt genom sina medlemmar gör fackföreningarna de eller de förslagen, som är nogga anpassade efter situationen i dess helhet.

Frimureriet, ligan för de mänskliga rättigheterna och den borgerliga pressen.

Frimureriets oförenlighet med socialismen var erkänd redan av Andra Internationalens flesta partier. Italiens socialistiska parti uteslöt år 1914 frimurarna ur sina led och denna åtgärd var en av orsakerna till att detta parti under kriget kunde föra en oppositionspolitik, under det att frimurarna i sin egenskap av Ententens verktyg talade för Italiens ingripande i världskriget.

När Kommunistiska Internationalens andra kongress i villkoren för anslutning till Internationalen ej särskilt framhållit frimureriets oförenlighet med kommunismen, så var det därför, att denna princip redan fastslagits i en särskild resolution, som enhälligt antogs av kongressen.

Det på fjärde kongressen helt oväntat påtalade faktum, att ett stort antal franska kommunister är medlemmar av frimurareloger, är i Kommunistiska Internationalens ögon det påtagligaste, men också det beklagligaste beviset därpå, att vårt franska parti ej blott bevarat reformismens, parlamentarismens och patriotismens periods psykologiska arv, utan därjämte också upprätthåller fullt konkreta och för partiets spetsar över huvud taget mycket komprometterande förbindelser med den radikala bourgeoisins hemliga politiska och streberförbund.

Under det proletariats kommunistiska avantgarde samlar alla sina krafter för en skoningslös kamp mot alla grupperingar och organisationer i det borgerliga samhället och för proletariats diktatur, upprätthåller talrika ansvariga funktionärer, deputerade, journalister, ja till och med partistyreelsemedlemmar en intim förbindelse med fiendens hemliga organisationer!

Särdeles nedslående är att ingen av partiets riktningar efter Tours framdragit denna fråga, trots dess absoluta klarhet för hela Internationalen. Först fraktionsstriderna har fört denna sak i hela dess hotande betydelse till Internationalens kännedom.

Internationalen anser det oundgängligt nödvändigt att det en gång för alla hänsynslöst göres slut på dessa komprometterande och demoraliserande förbindelser mellan kommunistiska partiets ledare och bourgeoisins politiska organisationer. Det franska proletariats heder fordrar att det rensar alla sina klassorganisationer från sådana element, som samtidigt vill tillhöra båda lägren.

Kongressen ger Frankrikes kommunistiska partis centralstyrelse i uppdrag att före den 1 januari 1923 göra slut på alla förbindelser mellan partiet och frimurarna vare sig det gäller vissa av partiets medlemmar eller grupper. Varje kommunist som ännu i dag tillhör frimurarna och ej före den 1 januari 1923 öppet meddelar sin organisation genom meddelande i partipressen om sin fullkomlig brytning med frimurarna, ställer sig därigenom själv automatiskt utanför det kommunistiska partiet och förverkar för alltid rättigheten att åter ansluta sig till detsamma. Hemlighållande av tillhörighet till frimurarorden kommer att anses liktydigt med inträngande av en fientlig spion i partiet och vederbörande skall brännmärkas inför hela proletariats.

I betraktande av, att blotta medlemskapet i en frimurarloge, likgiltigt huruvida man därmed fullföljer ett materiellt, karriär- eller annat förkastligt syfte, vittnar om en ytterst otillräcklig utveckling av vederbörandes kommunistiska klassmedvetande och klasskänsla, anser fjärde kongressen det för oundgängligt nödvändigt att de kamrater, som hittills tillhört en frimurarloge och nu bryta med denna, under en tid av två år uteslutas från rättigheter att bekläda någon viktig befattning inom partiet. Endast genom ett ivrigt arbete för revolutionens sak såsom enkla medlemmar kan dessa medlemmar återvinna fullt förtroende och rätten att innehåva poster inom partiet.

I betraktande av att "Ligan för försvaret av de mänskliga och medborgerliga rättigheterna" till sitt väsen är en organisation för borgerlig radikalism, att den använder sin isolerade aktion mot den ena eller andra orättvisan för väckande av illusioner och fördomar om borgerlig demokrati och framför allt emedan den i de mest avgörande och graverande fall, såsom exempelvis under världskriget, ställer sig förbehållslöst bakom det i statsform organiserade kapitalet,

anser fjärde kongressen medlemskap i "Ligan för människans rättigheter" (La Ligue des Droits de l'Homme) såsom absolut oförenligt med det kommunistiska namnet och som stående i gräll motsättning till den kommunistiska världsåskådningens mest elementära principer. Kongressen uppmanar alla partiets medlemmar, som är anslutna till denna liga, att senast den 1 januari 1923 utträda ur densamma och bringa detta utträde till partiorganisationens kännedom och samtidigt ge meddelande därom i pressen.

Kongressen uppmanar centralledningen för Frankrikes kommunistiska parti:

a) att genast publicera ett upprop till hela partiet, vilket klargör betydelsen och omfattningen av denna resolution;

b) att vidtaga alla åtgärder, som följer av detta beslut, så att partiets rensning från frimurare och avbrytande av alla förbindelser med "Ligan för människans och medborgarens rättigheter" utan varje svaghet eller underlåtenhet blir genomförd till den 1 jan. 1923.

Kongressen uttalar sin tillförsikt, att centralledningen vid detta sitt rensningsarbete kommer att erhålla oinskränkt stöd från partimedlemmarnas övervägande flertal, utan hänsyn till vilken fraktion de tillhör.

Partiets centralledning skall uppställa listor på alla kamrater, som i Paris eller landsorten trots att de är anslutna till kommunistiska partiet och till och med bekläda olika även ansvariga poster samtidigt medarbetar i den borgerliga pressen. Den skall uppmana dessa element att före den 1 januari 1923 kort och gott välja mellan de borgerliga pressorganen för massornas korruppering eller den proletära diktaturens revolutionära parti. De av partiets funktionärer som överträtt denna ofta uppställda föreskrift, skall under ett år vara uteslutna från rätten att bekläda förtroendeposter inom partiet.

Partiets kandidater.

För att ge partiet en verkligt proletärisk karaktär och avlägsna ur dess led de element, som däri endast ser ett medel att komma in i parlamentet, i kommunala representationer o. s. v., är det nödvändigt att det blir en okränkbar regel, att listorna på partiernas vid valen uppställda kandidater åtminstone till nio tiondelar omfattar kommunistiska arbetare, som ännu är kvar på arbetsplatsen eller i fabriken, samt bönder. Representanter för de s. k. fria yrkena få endast i den strängt tillämpade proportionen av en tiondel av partiets hela kandidatantal upptagas på partiets vallistor. Dessutom måste, vid uppsättande av kandidater, som tillhör de fria yrkena, deras politiska föregående, deras samhällsliga förbindelser, deras trohet och hängivenhet för

proletariatets sak, strängt och omsorgsfullt undersökas av en kommission, som huvudsakligen består av proletärer.

Endast under sådana förutsättningar kommer de kommunistiska deputerade, stadsfullmäktige, provinsialrådsledamöterna och borgmästarna ej längre att vara någon yrkeskast, som endast har svaga förbindelser med arbetarklassen, utan blir i stället verktyg i den revolutionära masskampen.

Den kommunistiska kampen i kolonierna.

Den fjärde världskongressen fäster ånyo uppmärksamheten på den utomordentliga betydelsen av det kommunistiska partiets riktiga och systematiska arbete i kolonierna. Partiet fördömer på det skarpaste den kommunistiska sektionens i Sidi-bel-Abbès ställningstagande, som under pseudo-marxistiska fraser söker dölja en ren slavägarståndpunkt och som i grund och botten stöder det franska kapitalets imperialistiska herravälde över sina kolonislavar. Kongressen är av den uppfattningen, att vår verksamhet i kolonierna icke får stödja sig på dylika av kapitalistiska och nationalistiska fördomar genomsyrade element, utan på de bästa elementen bland infödingarna själva och i främsta rummet på den infödda proletärungdomen.

Endast en hänsynslös aktion av det kommunistiska partiet i moderlandet mot det koloniala slaveriet och en systematisk kamp i själva kolonierna förmår försvaga de ultra-nationalistiska elementens inflytande på arbetarmassorna, väcka dessa arbetarmassors sympati för det franska proletariatets sak och beröva det franska kapitalet möjligheten att vid revolutionära proletära resningar använda infödingarna i kolonierna som kontrarevolutionens sista reserver.

Den internationella kongressen uppmanar det franska partiet och dess centrala ledning att för framtiden ägna kolonifrågan såväl som propagandan i kolonierna en större uppmärksamhet, mera kraft och flera medel samt bland annat upprätta inom centralledningen en speciell permanent byrå för kampen i kolonierna, i vilken representanter för infödingarnas kommunistiska organisationer bör medtagas.

II. Det franska partiets organisationsfrågor.

A) *Partistyrelsen.* Med hänsyn till de genom Pariskongressen framkallade stora stridigheterna sammansättes partistyrelsen denna gång undantagsvis på proportionell grundval efter omröstningen på kongressen.

De olika fraktionernas styrkeförhållanden blir följande: Centrum 10 medlemmar, 3 suppl.; Vänstern 9 medlemmar, 2 suppl.; gruppen Renoult 4 medlemmar, 1 suppl.; gruppen Renaud Jean 1 medlem; Ungdomen 2 representanter med beslutande röst.

Politiska byrån bildas på samma grundval: 3 centrum, 3 vänster och 1 från gruppen Renoult.

Partistyrrelsens medlemmar, liksom politiska byråns och de viktigaste centralorganens har föreslagits, för att undvika alla personliga tvister, som ytterligare skulle tillspetsa läget, av de fraktioner, som finns i Moskva under kongressen. Den på så sätt utarbetade listan har underställts den till IV kongressen utsända delegation i dess helhet; denna förpliktar sig att försvara densamma inför partiet. IV kongressen tager kännedom om denna deklaration och uttrycker den övertygelsen, att endast denna lista är ägnad bilägga partikrisen.

Den på detta sätt uppgjorda listan på partiledningens medlemmar skall senast under sista hälften av januari godkännas av ett med kongressbefogenheter utrustat centralstyrelsemöte. Till dess fungerar den av Paris-kongressen utnämnda provisoriska partistyrelsen.

B) *Pressen.* Kongressen bekräftar den redan beslutade formen för pressens ledning: 1) tidningarnas ledning underordnas den politiska byrån; 2) utan underskrift publiceras varje dag

en ledande artikel, klagörande partiets åsikter; 3) förbud för partiets journalister, att arbeta åt den borgerliga pressen.

Ledare för "Humanité": Marcel Cachin, dess generalsekreterare Amadé Dunois. Bägge har samma rättigheter, d. v. s. varje konflikt dem emellan löses av den politiska byrån. Redaktionssekreterariatet skall bestå av en medlem från centrum och en från vänstern. De kamrater, som under krisen avgick från sina redaktionsbefattningar, skall återupptagas i dessa. Redaktionen av "Bulletin Communiste" skötes av en medlem av vänstern. Vid förberedelserna till inkallandet av nationalrådet (centralstyrelsen) har varje riktning rätt att skriva i partitidningarna.

C) *Partisekretariatet*. I partisekretariatet väljes en medlem av centrum och en av vänstern. Alla konflikter lösas av politiska byrån.

D) *Delegerade till exekutiven*. För att få en fullständigt normal och vänskaplig förbindelse mellan exekutiven och det franska partiet till stånd, anser kongressen det absolut nödvändigt, att de bägge betydelsefullaste riktningarna är representerade i Moskva genom tvenne av sina dugligaste och mest auktoritativa medlemmar, Frossard och Souvarine, under minst tre månader framåt, till det franska partiet har övervunnit den kris, som det nu genomgår. Det franska partiets representation i Moskva genom Frossard och Souvarine kommer att ge full garanti för att hela partiet kommer att godtaga varje av exekutiven i samförstånd med dessa bägge kamrater gjort förslag. På förslag av gruppen Renoult väljes kamrat Duret som representant för denna fraktion på tre månader till suppleant i exekutiven.

E) *Partifunktionärerna*. Beträffande partifunktionärerna, journalisterna o. s. v. tillsätter partiet en kommission, bestående av kamrater, som åtnjuter partiets fulla moraliska förtroende, för att lösa denna fråga efter följande linjer: 1) Ett omöjliggörande av varje möjlighet att få avlöningar från skilda håll, vilket i partiets arbetarled framkallar fullt befogad förtrytelse; 2) de kamrater, vars arbete är nödvändigt för partiet, måste säkras en sådan ställning, att de kan ägna alla sina krafter åt partiet.

F) *Kommissioner*. "Humanités" förvaltningsråd sammansättes av 6 medlemmar från centrum, 5 från vänstern och 2 från gruppen Renoult.

Kongressen anser, att även de betydelsefulla kommissionerna nu undantagsvis måste väljas proportionellt.

G) *Stridsfrågor*. De stridsfrågor som kan uppstå vid tillämpningen av de i Moskva fattade organisatoriska besluten löses av en speciell kommission, bestående av en representant för centrum och en från vänstern med en exekutivrepresentant som avgörande.

H) *Uppdrag som f. d. frimurare ej kan inneha*. Med uppdrag som f. d. frimurare ej får besätta, menas de poster, vars innehavare har rätt att mer eller mindre självständigt och på eget ansvar i tal eller skrift inför arbetarmassorna klagöra partiets idéer. Om vid bestämmandet av dessa uppdrag meningsskiljaktigheter skulle uppstå löses dessa av den ovan angivna kommissionen. Om tekniska svårigheter skulle uppstå då det gäller återinsätta de avgångna redaktörerna löses även dessa av denna kommission.

Alla resolutioner, med undantag av den om partiets centrala ledning, måste omedelbart genomföras.

Resolution om italienska frågan.

Antagen på IV världskongressens 30:de sammanträde den 4 december 1922.

Redan Kommunistiska Internationalens andra och tredje världskongresser nödgades sysselsätta sig ingående med den italienska frågan. Den fjärde kongressen är i stånd att framlägga ett visst resultat.

Vid det imperialistiska världskrigets slut var läget i Italien objektivt revolutionärt. Bourgeoisin hade släppt maktens tyglar ur sina händer. Den borgerliga statsapparaten var i oordning. Den härskande klassen kände sig osäker. Arbetarmassorna var i sin helhet upptända av vrede mot kriget och befann sig i fullt uppror i åtskilliga delar av landet. Stora delar av bondeklassen började resa sig mot godsägarna och staten och var benägna att stödja arbetarklassen i den revolutionära kampen. Soldaterna var emot kriget och redo att sluta förbund med arbetarna.

De *objektiva* förutsättningarna för en segerrik revolution var förhanden. Det fattades endast den viktigaste *subjektiva* faktorn: ett beslutsamt, stridsfärdigt, självmedvetet och revolutionärt arbetarparti, d. v. s. ett verkligt kommunistiskt parti, som beslutsamt hade övertagit ledningen av massorna.

I stort sett var vid krigets slut läget likadant i nästan alla länder, som deltagit i kriget. När arbetarklassen icke segrade i de viktigaste länderna 1919/1920, så beror detta på frånvaron av revolutionära arbetarpartier. Särskilt tydligt visade sig detta i Italien, i ett land, där revolutionen stod närmast för dörren och som nu sjunkit ned i kontrarevolutionens djupaste avgrund.

De italienska arbetarnas besättande av fabrikerna på hösten 1920 var ett avgörande moment i klasskampens utveckling i Italien. De italienska arbetarna strävade instinktivt efter en lösning av krisen i revolutionär riktning. Frånvaron av ett revolutionärt arbetarparti avgjorde dock arbetarklassens öde, beseglade då dess nederlag och förberedde fascismens nuvarande seger. Arbetarklassen har alltså till följd av bristande revolutionär ledning icke visat sig tillräckligt beslutsam att på sin krafts höjdpunkt taga makten i sina händer. Och så har det gått dithän, att efter en viss tids förlopp arbetarklassens dödsfiende, bourgeoisin, i sin mest energiska flygels, i fascismens gestalt, satte revolvren för arbetarklassens bröst och upprättade diktaturen. Det italienska exemplet är av största betydelse. Ingenstädes har beviset för vad ett kommunistiskt parti betyder för världsrevolutionen varit så påtagligt som i Italien, där tack vare frånvaron av ett sådant parti historiens gång vände sig till bourgeoisins fördel.

Icke så, som om det under dessa avgörande år icke skulle ha funnits något arbetarparti i Italien; det gamla socialistiska partiet hade ett stort medlemsantal och hade – ytligt sett – ett stort inflytande. Men detta parti bar i sitt sköte reformistiska element, vilka förlamade varje dess steg i revolutionär riktning. Trots den första klyvningen, som ägde rum år 1912 (genom uteslutning av den yttersta högra flygeln), och den andra utsöndringen år 1914, fanns dock åren 1919/1920 ännu ett stort antal reformister och centrister kvar i Italiens Socialistiska Parti. I alla avgörande situationer verkade dessa reformister och centrister som en black om foten på partiet. Ingenstädes var det så klart som i Italien, att reformisterna var bourgeoisins farligaste verktyg i arbetarklassens läger. Intet medel lämnades från deras sida oprövat, för att förråda arbetarklassen åt bourgeoisin. Sådana förräderier som reformisternas under besättandet av fabrikerna år 1920 har ofta förekommit i reformismens historia, vilken är en oavbruten kedja av förräderier. Fascismens verkliga förelöpare och vägrödjare är utan gensägelse reformisterna. För den italienska arbetarklassens fruktansvärda lidanden bär i främsta rummet reformisternas förräderi skulden. När den italienska arbetarklassen nu återigen står liksom vid början av sin revolutionära frammarsch och ännu har en oändligt svår väg kvar att vandra, så är det därför, att reformisterna så länge tolererats inom det italienska partiet.

I början av år 1921 bröt sig majoriteten av det socialistiska partiet ut ur Kommunistiska Internationalen. På kongressen i Livorno föredrog centern att skiljas från Kommunistiska

Internationalen och från de 58,000 italienska kommunisterna, bara för att inte nödgas bryta med de 16,000 reformisterna. Det bildades två partier: det unga kommunistiska partiet, som beslutsamt upptog kampen mot bourgeoisin och dess reformistiska medhjälpare, men som trots allt sitt mod och sin hängivenhet ändock var för svagt att leda arbetarklassen till seger; det gamla socialistiska partiet, där efter Livornokongressen reformisternas fördärliga inflytande blev ännu mera utslagsgivande. Arbetarklassen stod splittrad och hjälplös. Med reformisternas hjälp behöll bourgeoisin fältet. Nu först började kapitalets offensiv på allvar såväl på det ekonomiska som på det politiska området. Det behövdes nästan två års tillbakagång, två hela års oavbrutet svart förräderi av reformisterna, innan äntligen också partiets centristiska ledare under massornas tryck insåg sitt olycksdiga misstag och förklarade sig beredda att draga de nödvändiga konsekvenserna.

Först i oktober 1922 på partidagen i Rom blev reformisterna uteslutna ur det socialistiska partiet. Det hade gått så långt, att reformisternas mest framstående ledare öppet pralade med, att de lyckats sabotera revolutionen, genom att stanna kvar i I. S. P. och i alla avgörande situationer tvinga detta till överksamhet. Reformisterna övergick från I. S. P:s led öppet till kontrarevolutionärernas läger. De efterlämnade hos massorna en känsla av kraftlöshet, förödmjukelse och besvikelse, och de har numerärt och politiskt i högsta grad försvagat det socialistiska partiet.

Dessa sorgliga men innehållsrika lärdomar, som den italienska utvecklingen har att giva, måste göra klart för hela världens klassmedvetna arbetare: 1) att reformismen är fienden; 2) att centristernas tvekan och vacklan är livsfarlig för att arbetareparti, 8) tillvaron av ett slutet och självmedvetet kommunistiskt parti är det första villkoret för proletariats segerrika kamp. Det är den italienska tragediens lärdomar.

I betraktande av I. S. P:s beslut i Rom (i oktober 1922) varigenom reformisterna förklarades uteslutna ur partiet och detsamma förklarade sig berett att utan villkor ansluta sig till Kommunistiska Internationalen beslutar dennas fjärde världskongress:

1. Det allmänna läget i Italien, särskilt efter den fascistiska reaktionens seger, kräver och påbjuder den snaraste förening av alla proletariats revolutionära krafter. De italienska arbetarna kommer att rycka upp sig först då efter deras nederlag och splittringar en ny samling av alla revolutionära krafter begynner. .
2. Kommunistiska Internationalen sänder Italiens hårt prövade arbetarklass sina broderliga hälsningar. Den är fullständigt övertygad om det från reformister befriade I. S. P:s uppriktiga revolutionära sinnelag och beslutar att upptaga I. S. P. i Kommunistiska Internationalen.
3. Genomförandet av de 21 villkoren anser fjärde världskongressen för självklart och beordrar Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté att i betraktande av händelserna i Italien särskilt noga följa genomförandet av dessa villkor – med alla därav följande konsekvenser.
4. Fjärde världskongressen beslutar, sedan den tagit kännedom om kammarledamoten Vellas tal på partikongressen i Rom, att Vella och alla de som delar hans uppfattning skall stå utanför Italiens blivande förenade kommunistiska parti. Fjärde världskongressen beordrar I. S. P:s centralkommitté att ur partiet utesluta alla dem, som gör några som helst förbehåll gentemot de 21 villkoren.
5. Då på grund av Kommunistiska Internationalens stadgar endast en sektion av K. I. kan finnas i varje land, beslutar fjärde världskongressen en omedelbar förening av det kommunistiska partiet och det socialistiska partiet. Det förenade partiet skall bära namnet ”Italiens Förenade Kommunistiska Parti” (Sektion av Kommunistiska Internationalen).

6. För denna förenings praktiska genomförande tillsätter fjärde världskongressen en särskild organisationskommitté av tre medlemmar från vardera partiet och denna kommitté skall arbeta under en exekutivmedlems presidium. Till medlemmar i denna organisationskommitté väljes: från det kommunistiska partiet kamraterna Tasca, Gramsci och Soocimaro, från det socialistiska partiet kamraterna Serrati, Maffi och Tonetti, från exekutivkommittén kamrat Zinovjev, med rätt för sistnämnde att i nödfall låta sig ställföreträdas av annan exekutivmedlem. Kommittén skall redan i Moskva utarbeta alla villkor för sammanslagningen och i Italien leda dess genomförande. Sista avgörandet ligger i alla tvistiga frågor hos Exekutiven.

Båda partiernas centralkommittéer avslutar alla resp. partiets löpande ärenden till och med dagen för sammanslagningen, men är likväl i hela sin politiska verksamhet såväl som i hela sitt förberedande av sammanslagningen underordnade organisationskommittén.

7. I de skilda distrikten och i storstäderna bildas likaledes genast dylika organisationskommittéer med vardera två medlemmar från Italiens kommunistiska parti och två från I. S. P.; ordförande utses av Exekutivens representant.

8. Dessa organisationskommittéer har plikt att såväl centralt som lokalt ej blott organisatoriskt förbereda sammanslagningen, utan också från och med nu leda båda organisationernas gemensamma politiska aktioner.

9. Dessutom bildas genast en gemensam facklig kommitté, vilken har till uppgift att inom Confederazione del Lavoro påvisa Amsterdamsinternationalens förräderi (Sch söka vinna majoriteten för Profintern. Också denna kommitté bildas av två representanter från vardera partiet under ordförandeskap av en kamrat, som Kommunistiska Internationalens exekutivkommitté eller organisationskommittén utser. Den fackliga kommittén arbetar enligt organisationskommitténs direktiv och under dess kontroll.

10. I de städer, där det finnes en kommunistisk eller socialistisk tidning, måste dessa senast 1 jan. 1923 ha sammanslagits till en tidning. Centralorganets redaktion utses för nästa år av K. I:s exekutivkommitté.

11. Sammanslagningspartikongressen måste komma till stånd senast under första hälften av mars månad 1923. Exekutiven beslutar om, när och under vilka betingelser de båda partierna före själva sammanslagningspartikongressen skall hålla partikongresser 1 informatoriskt eller förberedande syfte.

12. Det illegala arbetet har i det nuvarande Italien blivit en absolut nödvändighet. Kamraterna i I. S. P. måste i detta avseende taga igen det som de hittills försummat. Det vore det farligaste som kunde hända, att hysa illusioner beträffande fascismens väsen och dess möjliga utveckling. Man måste räkna med möjligheten att den revolutionära arbetarrörelsen i Italien för en tid framåt är urståndsatt att, bedriva legal verksamhet. Det kan komma tider, som medför eldprovet för varje revolutionär arbetarorganisation och för varje enskild revolutionär.

Kongressen överlämnar åt den centrala 5-mannakommissionen den speciella uppgiften att formulera en utförlig plan för illegalt arbete och göra allt vad den kan för dess förverkligande.

13. Kongressen beslutar att i sammanslagningsfrågan utfärda ett manifest, vilket, försett med under skrift av fjärde världskongressens presidium och av båda partiernas delegerade, måste spridas omedelbart.

14. Kongressen erinrar alla italienska kamrater om nödvändigheten av den strängaste disciplin. Alla kamrater utan undantag förpliktigas att göra sitt bästa, för att genomföra sammanslagningen så fort som möjligt och utan störningar. Varje brist på disciplin är under nuvarande läge ett brott mot det italienska proletariatet och mot Kommunistiska Internationalen.

Resolution om tjeckoslovakiska frågan.

Antagen på IV världskongressens 30:de sammanträde den 4 december 1922.

1. Opposition.

Kamraterna Jileks och Balens m. fl. uteslutande var resultatet av upprepade disciplinbrott, som dessa kamrater i det tjeckoslovakiska partiet gjort sig skyldiga till. Sedan deras representant, Jilek, liksom även partistyrelsens representant, Sméral, i Moskva givit sin anslutning till den resolution, som fastställde att inga principiella meningsskiljaktigheter råder inom Tjeckoslovakiets kommunistiska parti, men samtidigt i en rad frågor kritiserade partiets brister i praxis, var det alla de kamraters uppgift, vilka medgivit dessa brister, att ingripa för deras avskaffande. I stället höjde oppositionen krav på att få ha ett fraktionsorgan "Kommunista", vilket stod i motsägelse till tredje kongressens resolution, som förbjuder bildandet av fraktioner. I kampen för fraktionsorganet begick oppositionen ett grovt disciplinbrott genom att ett par dagar före partistyrelsens och partikonferensens sammanträde trots partistyrelsens varningar utsända ett upprop, som innehöll de svåraste beskyllningar mot partistyrelsen.

Oppositionen har genom sin vägran att taga tillbaka dessa beskyllningar i högsta grad utmanat partiutskottet och partikonferensen och därigenom på ett oförnuftigt sätt provocerat fram sin egen uteslutning.

Inför Internationalens forum har oppositionen anklagat partistyrelsens majoritet och kamrat Sméral för att ha arbetat på en regeringskoalition med bourgeoisins vänsterelement. Denna anklagelse står i motsägelse till de föreliggande fakta beträffande partiets verksamhet och måste tillbakavisas såsom varande fullständigt ogrundad. Oppositionens programkrav, sådana som de kommer till uttryck i Vajthauers programutkast innehåller syndikalistiska och anarkistiska, alltså icke marxistiska och kommunistiska uppfattningar.

Det faktum, att oppositionen gör sig solidarisk med honom, bevisar, att den i dessa grundfrågor företer en anarkistisk-syndikalistisk avvikelse från Kommunistiska Internationalens principer.

Trots detta anser icke fjärde kongressen oppositionens uteslutande ur partiet ändamålsenligt. Kongressen vill ersätta detta uteslutande med en skarp tillrättavisning och med suspendering av dess funktioner till Tjeckoslovakiets kommunistiska partis nästa partikongress. Kongressens beslut att icke bekräfta uteslutningen, såsom varande olämplig, bör icke uppfattas som någon överensstämmelse med oppositionens programlinje, utan bestämmes av följande skäl: Partistyrelsen har försummat att på förhand klargöra för oppositionen att bildandet av fraktionsorgan är otillåtligt, och därför trodde den senare sig vara i sin fulla rätt, då den kämpade för fraktionsorganets fortbestånd.

Partistyrelsen har lämnat en rad tidigare disciplinbrott från oppositionens sida obeivrade och därigenom försvagat känslan för disciplinens nödvändighet liksom även ansvarskänslan hos oppositionen. Fjärde kongressen låter de uteslutna kvarstå i partiet, i det den framhåller nödvändigheten av det strängaste uppfyllande av den förpliktelse, oppositionen iklätt sig, att hänsynslöst underkasta sig partidisciplinen.

Denna underkastelse under partiets disciplin förpliktigar oppositionen till att avstå från sådana påståenden och anklagelser, som undergräver partiets enhet, och som vid kommissionens undersökning visat sig vara osanna och grundlösa. Kongressen ålägger oppositionen att följa alla partiledningens anvisningar. Skulle någon kamrat vara av den övertygelsen, att någon orätt vederfarits honom, kan han vända sig till när, måste kompetenta partiinstanser (den utvidgade centralstyrelsen, landskonferensen) och i sista hand till Kommunistiska

Internationalens kontrollorgan. Tills avgörande skett inom högre instans, måste var och en alltid obetingat underordna sig resp. partiorganisationens fattade beslut.

II. Pressen.

Partiets press måste ledas enhetligt från partistyrelsen. Det är ett otillåtligt tillstånd, att partiets centralorgan kan våga att ej blott bedriva separatpolitik utan till och med anse denna separatpolitik som sin rättighet. Även om redaktionen är av den meningen, att partiets ansvariga ledning begått misstag i ett konkret fall, så är det redaktionens plikt att underordna sig det fattade beslutet. Redaktionens ställning är ej liktydig med en högre instans, utan redaktionen skall liksom alla andra partiorgan vara under ordnad particentralen. Därmed är icke sagt, att det icke står partiets tidningsredaktörer fritt att i diskussionsartiklar försedda med namn-underskrift bringa en avvikande åsikt till uttryck. Diskussionerna i partifrågor skall föras i den allmänna partipressen. Dessa diskussioner får likväl i intet fall föras på ett för partidisciplinen skadligt sätt. Det är partistyrelsens och alla partiorganisationers plikt att förbereda sina aktioner genom uttalande i partipressen.

III. Partiets brister.

Fjärde kongressen bekräftar fullständigt teserna från den utvidgade exekutivens sammanträde i juli, vari Tjeckoslovakiets kommunistiska partis brister fastslogs och förklarades såsom arv från socialdemokratiska partiet. Den omständigheten, att dessa brister erkänts såväl av partistyrelsen som av oppositionen, ökar endast alla partikamraters plikt att ivrigt arbeta på desamma avhjälpande. Kongressen fastslår, att partiet endast mycket långsamt skrider till avskaffande av dessa brister, – så har t. ex. partiet icke gjort tillräckligt mycket för att utbreda kommunismens ide inom den tjeckoslovakiska armen, ehuru partiets legalitet och den omständigheten, att de tjeckiska soldaterna äger rösträtt, tillåter partiet att göra detta.

Fjärde kongressen uppmanar kommunistiska partiet att mera än hittills ägna sig åt arbetslöshetsfrågan. I betraktande av arbetslöshetens stora omfattning i Tjeckoslovakiet och de arbetslösas prekära läge är det partiets plikt att icke nöja sig med en eller annan demonstration, utan inleda en systematisk agitations- och demonstrationskampanj bland de arbetslösa i landet, att i parlamentet och i kommunala representationer samtidigt på det mest energiska sätt föra de arbetslösas talan, samt att förena den parlamentariska aktionen för de arbetslösa med aktioner inom fackorganisationerna och massaktioner.

Partiets parlamentariska aktion måste få en mycket mera demonstrativ prägel. Den måste visa massorna på tydligaste sätt det kommunistiska partiets hållning gentemot den härskande klassens politik och uppfylla massorna med vilja att erövra makten i samhället.

I betraktande av de stora ekonomiska strider, som pågår i Tjeckoslovakiet och som varje dag kan övergå till politisk kamp, måste partistyrelsen organiseras så, att den snabbt och avgörande kan fatta ställning till varje fråga. Partiorganisationerna och partimedlemmarna är förpliktigade att upprätthålla partiets disciplin utan tvekan och vacklande.

Frågan om enhetsfronten och arbetarregeringen har partiet i sin helhet genomfört riktigt. Enstaka fel, såsom kamrat Votavas uppfattning, att det i fråga om arbetarregeringen rör sig om en rent parlamentarisk kombination, har partistyrelsen med rätta tillbakavisat. Partiet måste vara medvetet om att arbetarregeringen i Tjeckoslovakiet blir möjlig först då, när partiet lyckats att genom en brett anlagd, agitation övertyga den stora massan av nationalsociala, socialdemokratiska och indifferentare arbetare om nödvändigheten av en brytning med bourgeoisin och fått vissa delar av bönderna och de under dyrtiden lidande skikten av städernas småborgare bort från bourgeoisin och med i leden på en antikapitalistisk front. För att uppnå detta måste partiet energiskt delta i de sociala konflikterna, genom

avgörande ingripande, genom en utvidgning av konflikterna då förhållandena så medgiver, bibringa massorna den övertygelsen, att Tjeckoslovakiets kommunistiska parti är ett centrum för alla antikapitalistiska elements enhetssträvanden, att det är villigt att förskjuta maktförhållandet i Tjeckoslovakiet genom masskamp till de arbetande lagrens fördel.

För att en arbetarregering skall kunna komma till stånd och hålla sig kvar vid makten, måste partiet uppbjuda alla sina krafter för att sammanföra de ur Amsterdaminternationalen uteslutna arbetarna i starka fackorganisationer; det måste vinna åtminstone en del av proletärerna och bönderna i vapenrocken för arbetarklassens sak och därigenom avvärja risken av en uppstående fascism och arbetarklassens undertryckande med bourgeoisins väpnade våld. Därför bör propagandan och kampen för arbetarregeringen ständigt föras i förening med propagandan och kampen för proletära massorgan (såsom försvarsutskott, kontrollutskott, driftsråd), liksom det också är nödvändigt att ständigt utveckla arbetarregeringens program (skattebördornas avstjälpande på de besittande klasserna, kontroll över produktionen genom arbetarnas organ, arbetarklassens beväpning) för de breda massorna, för att påvisa skillnaden mellan den borgerliga socialdemokratiska koalitionen och en på arbetarorganen stödd arbetarregering.

I detta arbete måste alla partiets medlemmar deltaga. Inget kiv, inget utbredande av falska beskyllningar, inget utsående av misstro gentemot partiets ledning, utan saklig kritik gentemot dess brister och dagligt positivt arbete för desammas övervinnande, skall göra partiet till ett kampdugligt kommunistiskt parti, som skall vara vuxet sina stora uppgifter, inför vilka det ställes genom händelsernas utveckling i Tjeckoslovakiet.

Resolution om spanska frågan.

Antagen på IV världskongressens 31:sta sammanträde den 5 december 1922.

1. Spaniens kommunistiska parti, som på exekutivkommitténs möte i februari tillsammans med Frankrike och Italien röstade mot enhetsfronttaktiken, erkände snart sitt fel och använde redan i maj under den stora stålverksstrejken enhetsfronttaktiken icke av formella disciplinskäl utan med klokhet, övertygelse och intelligens. Denna aktion visar den spanska arbetarklassen, att partiet är berett till och i stånd att kämpa för dess dagskrav, ställande sig i kampens främsta led och därigenom dragande med sig arbetarklassen i kampen.

Genom att fortsätta på denna väg, genom att tillvarataga alla aktionsmöjligheter för att draga in alla arbetarorganisationer i aktionerna och leda proletariatet till kamp, kommer Spaniens kommunistiska Parti att vinna massornas förtroende och genom ett förenande av de revolutionära krafterna fylla sin historiska mission.

2. Den fjärde världskongressen konstaterar med glädje, att den genom disciplinlösheten framkallade krisen, som i början av detta år undergrävde partiet, lyckligt ändats med ett beväpning av den inre disciplinen i partiet. Kongressen uppmanar partiet att fortsätta på denna väg och uppfordrar särskilt ungdomen, att med alla krafter medverka till att befästa den inre partidisciplinen.

3. Karaktäristiskt för den spanska arbetarrörelsen just nu är upplösningen av den anarkosyndikalistiska ideologien och rörelsen. Denna rörelse, som för ännu några år sedan lyckades rycka med sig och sammansluta breda arbetarmassor, svek dessas förhoppningar och önskningar genom att den ej använde den marxistiska och kommunistiska taktiken i massaktionerna och centraliserad organisation av kampen, utan den anarkistiska taktiken med individuell aktion, terrorism och federalism och därmed även lamslog varje aktion.

I dag lämnar de besvikna arbetarmassorna denna rörelse och ledarna, som på detta sätt vilselett massorna, glider i raskt tempo över till reformismen.

En av det kommunistiska partiets huvuduppgifter består i att vinna och uppfostra dessa besvikna arbetarmassor och draga till sig de anarkosyndikalistiska element, som fått ögonen upp för sina lärors fel.

I denna strävan att vinna de anarkosyndikalistiska elementens förtroende, måste det kommunistiska partiet undgå att ge deras genom det spanska proletariats egna erfarenheter vederlagda ideologi några principiella eller taktiska koncessioner. Det måste bekämpa och fördöma de tendenser inom partiet, som i detta hänseende; i avsikt att snabbare kunna vinna syndikalisterna, vill föra partiet fram på eftergifternas väg. Det är bättre att upptagandet av de syndikalistiska elementen försiggår mera långsamt, om de blott verkligen vinnes för kommunismens sak, än att de vinnes i snabbare tempo, men till priset av partiets avvikelser från dess principer, vilket inom kort skulle framkalla nya, pinsamma konflikter. Det spanska partiet måste alldeles särskilt klargöra för anarkosyndikalisterna parlamentarismens revolutionära taktik, sådan den utformats av II världskongressen. För det kommunistiska partiet är valaktionen ett arbetarklassens propaganda- och kampmedel, men ej en asyl för reformistiska eller småborgerliga strebertyper.

Genom upprepad användning kommer enhetsfronts-taktiken att mer och mer vinna förtroende hos de ännu under inflytande av den anarkosyndikalistiska ideologin stående massorna och kommer att bevisa för dem att det kommunistiska partiet är en politisk organisation för proletariats revolutionära kamp.

4. Vårt parti måste ägna mera intresse och arbete åt den spanska fackföreningsrörelsen. Det kommunistiska partiet måste i samtliga fackföreningsorganisationer påbörja en intensiv och metodisk propaganda för den spanska fackföreningsrörelsens enhet. För att leda denna aktion riktigt, måste det kunna stödja sig på ett nät av kommunistiska celler i alla fackföreningar, som tillhör den nationella federationen (C. N. T.) och allmänna Unionen, liksom också i samtliga fria fackföreningar. De måste därvid bekämpa varje tendens och riktning, som är för utträde ur de reformistiska fackföreningarna. När fackföreningar eller kommunistiska grupper uteslutes ur de reformistiska förbunden måste kommunisterna se till att ej efterkomma Amsterdamanhängarnas traktat efter splittring, genom att av solidaritet utträda. Tvärtom, de måste manifesteras sin solidaritet med de uteslutna därigenom, att de bli kvar i allmänna Unionen och föra en energisk kamp för att de uteslutna återtagas. Om trots dessa fortsatta bemödanden fackföreningar och grupper uteslutas, måste det kommunistiska partiet se till att dessa ansluta sig till C. N. T. (den nationella federationen). De kommunisterna, som tillhör C. N. T., måste där bilda celler i förbindelse med partiets fackliga central. De kommer tvivelsutan att arbeta i bästa samförstånd med de syndikalister, som är anhängare av Röda fackförenings-internationalen utan att tillhöra partiet. De måste emellertid bibehålla sin egen organisation, får ej uppge sina kommunistiska ståndpunkter och måste diskutera på vänskapligt sätt med syndikalisterna i de frågor, i vilka skilda meningar råder.

För att kunna föra kampen för den fackliga enhetligheten riktigt, måste partiet tillsätta en blandad kommission för den spanska fackföreningsrörelsens enhet, vilken tillika måste bli ett propagandacentrum och ett centrum för samling av de fackföreningar från bägge organisationerna och de självständiga fackföreningar, vilka är för enhetsprincipen. Partiet övertager uppgiften att klargöra för Spaniens arbetarmassor, att det uteslutande är personliga ambitionsfrågor och intressen, som gör att de reformistiska och anarko-reformistiska ledarna är mot den fackliga enheten, och att enheten är av det största intresse och det djupaste behov för arbetarklassen, om den vill helt befria sig från kapitalismens ok.

Resolution om jugoslaviska frågan.

Antagen på IV världskongressen 31:sta sammanträde den 5 december 1921

Jugoslaviens Kommunistiska Parti bildades definitivt ute i de provinser, varav landet nu består, ur det gamla Socialdemokratiska partiet, på så sätt, att högerelementen och senare de centriska elementen avlägsnades från partiet. Partiet anslöt sig till Kommunistiska Internationalen (vid kongressen i Vukovar 1920). Den . allmänna revolutionära rörelse, som då fanns i Mellan-Europa (Röda armens frammarsch mot Warsehau och besättandet av metallindustriföretagen i Italien) såväl som den med elementär våldsamhet utbrutna strejkrörelsen i Jugoslavien bidrog till växten av det kommunistiska, partiet, vilket på kort tid utvecklade sig så, att det blev ett massparti, som utövade ett betydande inflytande på arbetarnas och böndernas stora massa. Detta bevisas av händelserna vid kommunalvalen, vid vilka partiet erövrade flera kommunala förvaltningar (däribland även Belgrads) och senare valresultaten till konstituerande församlingen, i vilken partiet kunde insätta 59 representanter. Denna hotande tillväxt i kommunistiska partiets inflytande oroade den härskande militär- och bankiroligarkien och föranledde denna att börja en systematisk utrotningskampanj mot den kommunistiska rörelsen. Efter det våldsamma undertryckandet av transportarbetarnas allmänna strejk (april 1920) förjagades de kommunistiska municipalråden i staden Agram (juni), suspenderades den kommunistiska kommunalförvaltningen i Belgrad (augusti) och upplöstes 29 december genom ett dekret samtliga kommunistiska och fackliga organisationer, undertrycktes den kommunistiska pressen och överlämnades partiets klubblokaler och egendom till socialpatrioterna. I juni blev genom lagen om skydd för staten och den allmänna ordningen Kommunistiska partiet förklarat ställt utom lagen och förjagat från sina sista positioner, i. parlamentet och kommunalförvaltningen.

Förutom i de objektiva grunder som har sina rötter i landets allmänna läge, kan förintandet av Jugoslaviens Kommunistiska Parti i stor utsträckning även tillskrivas dess inre svaghet, ty dess utomordentliga tillväxt motsvarades icke av vare sig utvecklingen eller samman- svetsandet av organisationen, eller hos partimedlemmarna en tillfredsställande kommunistiska övertygelse. Partiet hade ingen tid att avsluta sin utveckling i kommunistiska riktning. Men nu står det också klart, att partiledningen begått mycket svåra fel och misstag, vilket berodde på dess felaktiga Uppfattning av Kommunistiska Internationalens kampmetoder. Dessa fel och misstag .har underlättat den kontrarevolutionära regeringens åtgöranden. Under det arbetar- massorna genom en rad väldiga strejker tillkännagav sin revolutionära energi och sin revolutionära vilja visade partiet ett mycket svagt revolutionärt initiativ. Så var det då polisen år 1920 förbjöd 1-majdemonstrationerna i Belgrad och partiledningen då icke ens gjorde försök att driva fram massorna till en protestyttring. Detsamma upprepades följande år. Lika litet företog partiet någon massaktion till skydd för municipalråden i staden Agram, vilka med våld jagades från befattningarna, och gjorde heller ingenting då kommunalförvaltningen i Belgrad på brutalaste sätt slets ut kommunisternas händer. Denna passivitet gjorde regeringen modig att gå till det yttersta. Regeringen begagnade sig så av händelsen med gruvarbetar- strejken i slutet av december för att skrida till upplösning av partiet och fackorganisationerna. I detta betydelsefulla ögonblick svarade icke heller partiet, som vid valet erhöll ungefär 250,000 röster och insatte 59 representanter i parlamentet, med någon som helst massaktion. Partiets passivitet gentemot reaktionens brutala slag berodde på dess, otillfredsställande kommunistiska orientering. Det hade ännu icke fullständigt befriat sig från den gamla socialdemokratiska uppfattningen. På sin tid anslöt sig partiet med jubel till Kommunistiska Internationalen, vilket bevisar, att massorna var beredda till kamp. Men partiledningen fann dock ett visst obehag att slå in på den nya vägen, så t. ex. vågade den inte offentliggöra de på den andra världskongressen antagna 21 teserna, liksom den inte heller offentliggjorde teserna om, den revolutionära parlamentarismen. Därigenom lät den partiet och de partiet följande

massorna förbli i okunnighet om, vad Kommunistiska Internationalen fordrade av de olika partierna för att de skulle anses vara verkliga kommunistiska partier. Partiledningen företog å sin sida inget allvarligt steg för att förbereda partiet och massorna till kamp under alla förhållanden mot den hotande reaktionen; den hade sin uppmärksamhet i främsta rummet koncentrerad på partiets valresultat och aktade sig väl för att visa de småborgerliga elementen det kommunistiska partiets väsen för att ej därigenom avskräcka dessa. Och under det att Belgrads bankir- och militäroligarki förberedde sig till en avgörande, häftig och hänsynslös kamp mot den revolutionära arbetarrörelsen koncentrerade Jugoslaviens Kommunistiska Parti sin uppmärksamhet och partiets krafter på positioner av den mindre betydelse, som parlamentarismen är, och lämnade partiets rygg oorganiserad och utan betäckning. Detta var ett grundläggande fel.

Under den vita terrorn visade sig partiet maktlöst och ur stånd att försvara sig. Det hade ingen illegal apparat, som hade gjort det möjligt arbeta under de nya förhållandena och upprätthålla partiets förbindelser med massorna; ända till upplösningen av den parlamentariska gruppen tjänade parlamentsledamöterna blott som förbindelsemedlemmar mellan centrum och provinserna. Sedan bröts även denna förbindelse. Efter de ledande kamraternas i såväl centrum som ute i provinserna arrestering stod rörelsen utan ledning. Så upphörde så att säga partiet plötsligt att existera. Partiets lokalorganisationer undergick samma öde, varför den faran uppstod, att de åt sig själva lämnade arbetarna skulle skingras. De av polisen understödda socialdemokraterna ansträngde sig att begagna denna för dem gynnsamma situation, men utan större resultat.

Under terrorns herravälde orienterade sig partiledningen långsamt i riktning mot de av de nya förhållandena dikterade organisationsformerna och kampmetoderna. Längre förblev den passiv i väntan, att denna regim utan proletärmassornas aktiva ingripande skull spelat ut sin roll, varvid den uteslutande räknade med motsättningarna och striderna inom de härskande klasserna. Först då förhoppningen, att de inför domstolen ställda kommunisterna skulle friges och sedan med anledning av några kungliga högtidligheter benådas av regeringen, visade sig vara en enfaldig illusion, skred partiledningen till reorganisering av partiet för att väcka det till livs igen. Först i juli 1922 samlade sig partiets ledning i Wien för första gången till en utvidgad session. Wienerkonferensen måste, trots de fel som begåtts ur partistadgarnas synpunkt ifråga om sammansättningen av mötet, hälsas med uppriktig glädje, såsom ett första försök att återupprätta partiet. De förhållanden i vilka landet befann sig, de tillfölje häktingarna, några medlemmars förräderi, de andras passivitet under loppet av under ett och ett halvt år inträdda förändringarna lät en inte tro, att det skulle vara möjligt, att samla ett beslutsmässigt möte, som kunde anses såsom en tillfredsställande representation för partiet. Kommunistiska Internationalens Exekutivkommitté har därför handlat riktigt, då den tillerkände detta utvidgade plenum kompetens att representera Jugoslaviens Kommunistiska Parti och godkände dess resolutioner, med några små förändringar ifråga om den nya centralkommitténs sammansättning. Av samma skäl måste vi i några jugoslaviska kamraters tilltag, att lämna konferensen och sålunda bryta med denna, oavsett deras övriga uppriktiga avsikter se en aktion, som var objektivt skadlig för partiet och därför fördöma denna.

Wienerkonferensens beslut angående det allmänna läget i Jugoslavien och Kommunistiska Partiets uppgifter, fackföreningsrörelsen, partiets reorganisation och III Balkankonferensens resolutioner, vilka Kommunistiska Internationalens Exekutivkommitté godkänt i oförändrat skick, betyder på intet sätt någon väsentlig oenighet mellan partiets omnämnda majoritets och minoritetets representanter. Enstämmigheten rörande partiets viktigaste frågor är ett övertygande bevis för, att det icke finnes någon som helst grund för att under benämningen majoritet och minoritet dela upp jugoslaviska partiet i fraktioner utan att den vid Wienerkonferensen inom ledande kretsar inträdda splittringen endast framkallats av

meningsskiljaktigheter av rent personlig natur. I ögonblicket för dess återfödelse måste jugoslaviska partiet behandlas såsom ett parti, som är starkt enigt.

Men samtidigt är det nödvändigt, att det bibehåller sin enhet för framtiden. Ingenting vore så ödesdigert för partiet och för den revolutionära rörelsen i Jugoslavien som en fraktions-splittring i partiet inför den rasande kapitalistiska och socialdemokratiska reaktionen. Därför har den nya partiledningen den ofrånkomliga plikten att göra sitt bästa och taga alla nödiga steg för att lugna andarna inom partiet, för att avveckla det personliga misstroendet, för att återställa det outhärliga ömsesidiga förtroendet inom partiet och samla alla kämpar, som stått raka i den kontrarevolutionära stormen, omkring partiets fana. Såsom medel att uppnå detta mål tjänar å ena sidan Wienerkonferensens beslut särskilt ifråga om befriandet av partiet från de komprometterande elementen och å andra sidan indragandet av de aktiva elementen från Wienerkonferensens minoritet till ansvarigt arbete. I denna riktning kunde jugoslaviska partiet erhålla ett värdefullt stöd av den Kommunistiska Balkanfederationen, men till detta kräves det att Balkans övriga kommunistiska partier ofördröjligen sänder sina representanter till Balkanexekutivkommittén. Vid rekonstitueringen och det inre bevästandet av jugoslaviska partiet är detta också tillförsäkrat stöd från Kommunistiska Internationalens sida, vars exekutiv i större omfattning än förr måste upprätthålla en intimare förbindelse med partiledningen. Men i huvudsak ligger partiets framtid i händerna på de kamrater, som förblivit politiskt och moraliskt sunda. Rikare genom de hårda erfarenheterna under den nyss förgångna tiden, förenade genom organisationen och genom den glödande tron på den internationella revolutionens seger, skall det lyckas dem, att samla och förena de skingrade och utan ledning varande proletära elementen samt organisera och stärka den Kommunistiska Internationalens jugoslaviska sektion.

Kongressen uppdrager åt Kommunistiska Internationalens Exekutivkommitté, att företaga de av omständigheterna påbjudna organisatoriska åtgärderna.

Teser i Orientfrågan.

Antagna på IV världskongressens 32:dra sammanträde den 5 december 1922.

1. Allmänna teser i Orientfrågan.

Kommunistiska Internationalens andra kongress har på grundval av erfarenheterna från sovjetsystemets uppbyggande i Östern och de nationalistiska-revolutionära rörelsernas utveckling i kolonierna givit en allmän principiell framställning av den nationella kolonialfrågan under den långvariga perioden av kamp mellan imperialismen och proletariats diktatur.

Sedan denna kongress har en betydande skärpning inträtt i kampen mot det imperialistiska förtrycket de koloniala och halvkoloniala länderna på grund av ett fördjupande av imperialismens politiska och ekonomiska kris efter världskriget. Som bevis härpå tjänar:

1. Sevresfördragets bankrutt i fråga om Turkiets uppdelande och, möjligheten av ett fullständigt återställande av dess nationella och politiska oavhängighet.
2. Den nationalistiskt-revolutionära rörelsens snabba tillväxt i Indien, Mesopotamien, Egypten, Marocko, Kina och Korea.
3. Den japanska imperialismens hjälplösa inre kris, som framkallar ett raskt uppväxande av borgerlig-demokratiska revolutionselement i Japan och det japanska proletariats nu pågående övergång till självständig klasskamp.

4. Arbetarrörelsens tillväxt i alla orientaliska länder och bildandet av kommunistiska partier i nästan alla dessa länder.

Dessa här uppräknade fakta är liktydiga med en förändring av den sociala grundvalen för den revolutionära rörelsen i kolonierna; denna förändring leder till ett skärpande av den antiimperialistiska kampen, vars ledning därigenom icke längre förblir uteslutande i de feodala elementens och nationella bourgeoisins händer, vilka är redo till en kompromiss med imperialismen.

Det imperialistiska kriget 1914-1918 och den därpå inträdande långvariga imperialistiska krisen – framför allt i Europa – har försvagat stormakternas ekonomiska förmynderskap över kolonierna.

Å andra sidan har dessa samma element, som föranledde ett inskränkande av den europeiska kapitalismens ekonomiska basis och politiska inflytande, medfört en skärpning i den imperialistiska konkurrensen om kolonierna och därigenom stört hela det imperialistiska världssystemets jämvikt. (Kampen om naftakällorna, den engelsk-franska konflikten i Mindre Asien, den japansk-amerikanska rivaliteten i Stilla havet s. v.).

Just detta försvagande av det imperialistiska trycket på kolonierna har jämte den ständigt skärpta rivaliteten mellan de olika imperialistiska grupperna underlättat utvecklingen av en inhemsk kapitalism i de koloniala och halvkoloniala länderna, som växt ut över det imperialistiska herraväldets trånga och hämmande gränser och alltjämt fortsätter att växa. Hittills har stormakternas kapital strävat att isolera de efterblivna länderna från den världsekonomiska omsättningen för att på så sätt säkerställa sin monopolrätt på utvinnandet av extraprofiten av dessa länder kommersiella och industriella exploatering med åtföljande beskattning. Det av den nationella rörelsen i kolonierna uppställda kravet på nationell och ekonomisk självständighet är ett uttryck för den borgerliga utvecklingens behov i dessa länder. De inhemska produktiva krafternas uppåtsträvande rörelse i kolonierna råkar därigenom i oförsonlig motsättning till världsimperialismens intressen, ty imperialismens väsen består i exploateringen av de produktiva krafternas olika utvecklingsstadier inom de Olika områden av världen, i och för uppnåendet av monopolistiska extraförtjänster.

2. Stridsförhållanden.

Koloniernas efterblivenhet yttrar sig i denna mångfaldighet av nationalistiskt-revolutionära rörelser mot imperialismen, vilka återspeglar olika stadier av övergång från feodala och feodal-patriarkaliska förhållanden till kapitalismen. Denna mångfald trycker en egendomlig prägel på denna rörelses ideologi. Sätillvida kapitalismen i kolonialländerna uppstår och utvecklar sig på feodal grund i förkrympta och ofullständiga övergångsformer, som i främsta rummet förhjälpes handelskapitalet till förhärskande makt, försiggår också avskiljandet av den borgerliga demokratin från de feodal-byråkratiska och feodal-agrariska elementen ofta på ett invecklat och långsamt sätt. Däri ligger det förnämsta hindret för en framgångsrik masskamp mot det imperialistiska förtrycket, då den utländska imperialismen i alla efterblivna länder gör den feodala (delvis också halvfeodala, halft borgerliga) överklassen i det inhemska samhället till verktyg för genomförande av sitt herravälde (de inhemska militär guvernörerna i Kina, den inhemska aristokratin och vissa jordarrendatorer i Indien, den feodala byråkratin och aristokratin i Persien, de kapitalistiska agrarerna och plantageägarna i Egypten o. s. v.).

Därför visar sig de härskande klasserna i koloniala och halvkoloniala länder odugliga och obenägna att föra kampen mot imperialismen, för så vitt denna kamp antager en revolutionär massrörelses form. Endast där, varest de feodal-patriarkaliska förhållandena ännu icke är tillräckligt utvecklade för att fullkomligt skilja den inhemska aristokratin från folkmassorna, såsom till exempel hos nomader eller halvnomadiska folkslag, kan representanter för dessa

överklasselement uppträda som aktiva ledare i kampen mot den imperialistiska våldspolitiken (t. ex. i Mesopotamien och Mongoliet).

I de muhammedanska länderna finner den nationella rörelsen till en början sin ideologi i panislamismens religionspolitiska paroller, och detta ger stormakternas ämbetsmän och diplomater möjligheten att utnyttja de breda massornas okunnighet och fördomar för kamp mot denna rörelse (de engelska imperialisternas spel med panislamismen och "panarabismen", de engelska planerna på förläggandet av det muhammedanska kalifatet till Indien, den franska imperialismens spekulation med sina "muhammedanska sympatier"). Men i den mån de nationella frihetsrörelserna växer och utvecklar sig, ersätts också de religionspolitiska parollerna allt mera med konkreta politiska krav. Den nyligen i Turkiet utkämpade kampen för skiljandet av den världsliga makten från kalifatet, bekräftar denna tendens.

Huvuduppgiften, som är gemensam för alla nationalrevolutionära rörelser, består i förverkligandet av den nationella enheten och uppnåendet av statsligt oberoende. Den reella och följdriktiga lösningen av denna uppgift beror på huruvida dessa nationella rörelser är i stånd att avbryta varje förbindelse med de reaktionära feodala elementen och vinna de breda arbetande massorna för sin sak samt i sitt program ge uttryck för dessa massors sociala krav.

I det Kommunistiska Internationalen tar full hänsyn till den omständigheten, att bärarna av nationens vilja till statlig självständighet under olika historiska förhållanden kan utgöras av de mest olikartade element, understödjer den varje nationalrevolutionär rörelse mot imperialismen. Men samtidigt ignorerar den icke det faktum, att endast en konsekvent revolutionär linje, som strävar att få med de breda massorna i den aktiva kampen, och en absolut brytning med alla anhängare av en försoning med imperialismen i det egna klassherraväldets intresse, förmår föra de förtryckta massorna till seger. Alliansen mellan den inhemska bourgeoisin och de feodalreaktionära elementen möjliggör för imperialisterna ett långt gående utnyttjande av den feodala anarkin, av rivaliteten mellan de enskilda ledarna, familjerna och stammarna, av antagonismen mellan stad och landsbygd samt kampen mellan olika stånd och nationalreligiösa sekter i- och för den nationella rörelsens desorganisering (såsom fallet är i Kina, Persien, Kurdistan och Mesopotamien).

3. Jordfrågan.

I de flesta länder i Orienten (Indien, Persien, Egypten, Syrien och Mesopotamien) är jordfrågan av framträdande betydelse i kampen för frigörelsen från stormakternas despotism. I det imperialismen utsuger och ruinerar den jordbrukande majoriteten av befolkningen i efterblivna länder, berövar den dem deras elementära existensmedel, under det den svagt utvecklade industrin, som är knuten till enstaka orter i landet, icke är i stånd att från landsbygden mottaga det uppstående befolkningsöverskottet, som dessutom är berövat alla utvandringmöjligheter. De på sin jord kvarsittande utarmade bönderna blir livegna. Under det de industriella kriserna före kriget i de mest framskridna länder spelade rollen av regulatorer för samhällenas produktion, spelar i kolonierna hungersnöden denna roll. Då imperialismen har intresse av att med minsta kapitalinsats göra största möjliga vinst, understöder den därför i efterblivna länder så långt möjligt de feodala utsugningsformerna för exploatering av arbetskraften. I en del länder, som till, exempel Indien, övertager den den inhemska feodalstatens monopolrätt till jorden och förvandlar jordskatten till en tribut åt det allsmåttiga kapitalet och dess tjänare, "zemindarer" och "talusdarer". I andra länder tryggar den åt sig räntan på jorden genom de inhemska storgodsorganisationerna, såsom t. ex. i Persien, Marocko, Egypten o. s. v. Kampen för jordens befriande från feodala avgifter och inskränkningar antager därigenom karaktären av en nationell frigörelsekamp mot imperialismen och det feodala godsägareväldet. Som exempel kan tjäna Moplah-upproret i Indien mot godsägare och engelsmän på hösten 1921 och Sikhupproret 1922.

Endast en jordrevolution, som åsyftar expropriandet av storgodsens, förmår sätta de stora bondemassorna i rörelse och är ägnad att utöva ett avgörande inflytande på kampen mot imperialismen. De borgerliga nationalisternas ångest för agrariska paroller och deras strävan att på allt sätt avlägsna dem (så i Indien, Persien och Egypten) vittnar om den inhemska bourgeoisins intima förbindelse med det feodala och feodal-borgerliga godsägareväldet samt om dess ideella och politiska beroende av det senare. Denna tvekan och vacklande hållning måste av alla revolutionära element utnyttjas för systematisk kritik och avslöjande av halvheten hos den nationella rörelsens borgerliga ledare. Just denna halvhet hindrar de arbetande massornas organiserande och sammanslutning, som också det passiva motståndets ("noncooperation") bankrutt i Indien visar.

Den revolutionära rörelsen i de efterblivna länderna i Orienten kan ej bli framgångsrik, om den ej stöder sig på de breda bondemassornas aktioner. Därför måste de revolutionära partierna i alla orientaliska länder formulera ett klart aktionsprogram, vari det fullständiga avskaffandet av feodalsystemet och dess kvarlevor i form av godsherravälde och jordskatt-monopol måste krävas. I och för bondemassornas aktiva deltagande i kampen för den nationella frigörelsen måste det göras propaganda för en radikal ändring av rätten att besitta jord. Likaså är det nödvändigt att tvinga de borgerligt-nationella partierna att i största mån godtaga detta revolutionära jordprogram såsom sitt eget.

4. Arbetarrörelsen i Orienten.

Den unga arbetarrörelsen i Orienten är en produkt av den inhemska kapitalismens utveckling på sista tiden. Ännu så länge befinner sig här själva arbetarklassen, även om man betraktar dess mest framskridna element, på ett övergångsstadium, på vägen från ett skrämmässigt hantverkssystem till storkapitalistisk fabriksdrift. Så långt den borgerligt-nationella intelligensen drager arbetarklassens revolutionära rörelse med i kampen mot imperialismen, leder dess representanter också de uppspirande fackorganisationerna och deras aktioner. I början går proletariatet vid sådana aktioner icke utanför ramen för den borgerliga demokratins "allmänna nationella" intressen (se t. ex. strejkerna mot den imperialistiska byråkratin och administrationen i Kina och Indien). Ofta förekommer det – redan Kommunistiska Internationalens andra kongress påpekade detta – att representanterna för den borgerliga nationalismen under moraliskt utnyttjande av Sovjetrysslands politiska auktoritet och i anpassning efter arbetarnas klassinstinkt kläder sina borgerligt-demokratiska strävanden i "socialistisk" eller "kommunistisk" form för att på så sätt, understundom utan att de själva är medvetna därom, leda bort de första uppspirande proletära sammanslutningarna från deras omedelbara uppgift såsom klassorganisationer (som det skett med partiet "Eschil-Ordu", vilket panturkarna gav en kommunistisk fernissa, så ock den "statssocialism" som predikas av några representanter för partiet "Kou-Min-Tan" i Kina).

Trots detta har både arbetarklassens fackliga och politiska rörelse i de efterblivna länderna gjort stora framsteg under loppet av de senaste åren. Bildandet av självständiga proletära klasspartier i nästan alla Österns länder är ett betydelsefullt faktum, om också den överväldigande majoriteten av dessa partier ännu måste utföra mycket inre arbete för att frigöra sig från dilettantism, sekterism och många andra fel. Der omständigheten, att Kommunistiska Internationalen ända från början till fullo uppskattat arbetarrörelsens framtidsmöjligheter i Orienten, är ett högst betydelsefullt faktum, ty i denna finner den verkliga internationella sammanslutningen av hela världens proletärer under kommunismens fana ett värtaligt uttryck. II och 2 1/2-Internationalen har hittills ännu icke funnit några anhängare i något enda ekonomiskt efterblivet land just därför, att de gentemot den europeisk-amerikanska imperialismen endast spelar den "anställdes" roll.

5. De kommunistiska partiernas allmänna uppgifter i Orienten.

Under det de borgerliga nationalisterna bedömer arbetarrörelsen från den ståndpunkten, huruvida den är av vikt för bourgeoisins seger, uppskattar det internationella proletariet Orientens unga arbetarrörelse ur synpunkten av dess revolutionära framtid. Under kapitalismens herravälde kan de efterblivna länderna icke bli delaktiga av den moderna tekniken och kulturen utan att bli barbariskt exploaterade och undertryckta för att lämna en väldig tribut åt stormakternas kapital. Ett förbund med proletariet i de mera framskridna länderna dikteras för dem ej blott av den gemensamma kampen mot imperialismen, utan även av det faktum, att Orientens arbetare endast av ett segerrikt proletariat i de mera framåtskridna länderna kan få en oegennyttig hjälp för utvecklandet av sina efterblivna produktionsmedel. Förbundet med Västerlandets proletariat banar vägen för en internationell federation av sovjetrepubliker. Sovjetsystemet utgör för de efterblivna folken den smärtfriaste övergångsformen från primitiva existensvillkor till kommunistisk högkultur, vilken är kallad att ersätta den kapitalistiska distributions- och produktionsmetoden i världshushållningen. Där om vittnar erfarenheterna från sovjetsystemets uppbyggande i det ryska rikets, befriade kolonier. Endast en sovjet-regeringsform är i stånd att trygga ett konsekvent genomförande av böndernas jordrevolution. De särskilda jordbruksförhållandena i vissa delar av Orienten (nödvändigheten av konstgjord bevattning o. s. v.) vilka tidigare upprätthölls genom en egendomlig organisation, en kollektiv arbetsgemenskap på feodal-patriarkalisk grund, men senare undergrävdes genom ett kapitalistiskt rovdriftssystem, kräver likaledes en statlig organisation, som kan tillgodose samhällets behov på ett planmässigt sätt. Till följd av särskilda klimatiska och även specifika historiska förhållanden kommer småproducenternas kooperativa sammanslutningar att överhuvudtaget spela en betydande roll under övergångsperioden i Orienten.

Den koloniala revolutionens objektiva uppgifter spränger den borgerliga demokratins ram redan där för, att en avgörande seger av denna revolution är oförenbar med världsimperialismens herravälde. Om den inhemska och borgerliga intelligensen ursprungligen är en förkämpe för den revolutionära rörelsen i kolonierna, så börjar i och /ned de proletära och halvproletära, bondemassornas indragande i denna rörelse de storbürgerliga och borgerlig-agrariska elementens utträdande ur rörelsen i den mån de undre folklagrens sociala intresse träder i förgrunden. Det unga proletariet i kolonierna har framför sig en långvarig kamp under loppet av en stor historisk epok – kampen mot den imperialistiska utsugningen och mot den egna härskande klassen, som söker monopolisera alla fördelar av den industriella och kulturella utvecklingen för egen räkning och att hålla de breda arbetande massorna kvar i dess tidigare "antediluvianska" tillstånd.

Denna kamp för inflytande bland bondemassorna måste för det inhemska proletariet tjäna som förberedelse till dess politiska ledarroll. Först när det fullbordat detta arbete bland sig själv och de närstående samhällslagren blir det i stånd att uppträda mot den borgerliga demokratin, som under den efterblivna Orientens förhållanden bär en ännu mer hycklande prägel än i Västerlandet.

Kommunisternas i kolonierna vägran att delta i kampen mot de imperialistiska våldsåtgärderna under förevändning av ett påstått "försvar" av självständiga klassintressen är en opportunistisk av sämsta sort, som endast kan diskreditera den proletära revolutionen i Orienten. Som ej mindre skadligt måste man beteckna försöket att, avhålla sig från kampen för arbetarklassens mest trängande all dagliga intressen till förmån för det "nationella enandet" eller "borgfreden" med den borgerliga demokratin. De kommunistiska arbetarpartierna i de koloniala och halvkoloniala länderna står inför en dubbel uppgift: å ena sidan kämpar de för en möjligast radikal lösning av en borgerlig-demokratisk revolutions uppgifter, som avser erövrandet av statlig oavhängighet; å andra sidan organiserar de arbetare- och bondemassorna till kamp för sina särskilda klassintressen, varvid de utnyttjar alla motsättningar i det

nationalistiska borgerlig-demokratiska lägret. Genom uppställandet av sociala krav utlöser de en revolutionär energi, som ej finner någon utväg i de borgerlig-liberala fordringarna, och sporrar deras utveckling. Arbetarklassen i kolonierna och halvkolonierna måste vara medveten om att endast ett utvidgande och fördjupande av kampen mot stormakternas imperialistiska ok kan trygga dess roll som revolutionens ledare och omvänt är endast arbetarklassens och de halvproletära lagrens politiska uppfostran och ekonomisk-politiska organisering i stånd att ge kampen mot imperialismen en revolutionär prägel.

De kommunistiska partierna i de koloniala och halv-koloniala länderna i Orienten, vilka ännu befinner sig i ett mer eller mindre puppartat utvecklingsstadium, måste delta i varje rörelse, som ger dem tillfälle att komma i beröring med massorna. Det oaktat måste de föra en energisk kamp mot de patriarkaliska och skråmässiga fördomarna och mot den borgerliga ideologin, som är förhärskande i arbetarorganisationerna, för att bevara dessa utvecklade former för fackorganisationer från reformistiska tendenser och förvandla dem till massornas kamporgan. De måste göra alla ansträngningar för organiserande av de talrika löneslavarna och lärlingarna av båda könen på grundvalen av skyddandet av deras vitala intressen.

6. Den antiimperialistiska enhetsfronten.

När i Västerlandet under en övergångsperiod, som är förenad med en organisk kraftsamling, parollen om den proletära enhetsfronten uppställts, så måste i det koloniala Orienten för närvarande parollen om en antiimperialistisk enhetsfront betonas. Denna lösens ändamålsenlighet framgår av perspektiven om en långvarig och seg kamp mot världsimperialismen, vilken kamp kräver mobiliserandet av alla revolutionära element. Denna mobilisering är så mycket mera nödvändig, som de inhemska härskande klasserna är benägna att med det utländska kapitalet sluta en kompromiss, som är riktad mot folkmassornas livsintressen. Och liksom parollen om den proletära enhetsfronten i Västerlandet bidragit till avslöjandet av socialdemokraternas förräderi mot proletariatets intressen och ännu alltjämt bidrager därtill, så skall också parollen om den antiimperialistiska enhetsfronten bidra till avslöjandet av den vacklande hållningen hos vissa grupper av de borgerliga nationalisterna. Denna paroll skall också främja utvecklandet av den revolutionära viljan och uppklärandet av klassmedvetandet hos de arbetande massorna och ställa dem i främsta ledet ej blott i kampen mot imperialismen utan också mot kvarlevorna av feodalismen.

Arbetarrörelsen i de koloniala och halvkoloniala länderna måste framför allt tillkämpa sig ställningen som en självständig revolutionär faktor på den gemensamma antiimperialistiska fronten. Först då denna självständiga betydelse tillerkänts densamma och den därvid bevarar sin politiska oavhängighet är tillfälliga överenskommelser med den borgerliga demokratin tillåtna och nödvändiga. Proletariatet understöder och uppställer också själv dagskrav, t. ex. kravet på en oavhängig demokratisk republik, upphävandet av kvinnornas rättslösa ställning o. s. v., då de nuvarande kraftförhållandena ej tillåter proletariatet att göra genomförandet av sitt sovjetprogram till en dagsuppgift. Samtidigt söker proletariatet å sin sida uppställa paroller, vilka befrämjar återupprättandet av de halvproletära bondemassornas politiska förbindelse med arbetarrörelsen. Det tillhör den antiimperialistiska enhetsfrontens viktigaste uppgifter, att klargöra för de breda arbetande massorna nödvändigheten av ett förbund med det internationella proletariatet och med Sovjetrepublikerna. Den koloniala revolutionen kan endast tillsammans med den proletära revolutionen i de högt utvecklade länderna vinna seger och försvara sina erövringar.

Faran av ett samförstånd mellan den borgerliga nationalismen och en eller flera varandra bekämpande imperialistiska stormakter är i de halvkoloniala länderna (Kina, Persien) eller i de länder, som kämpar för sin statliga självständighet, till följd av imperialisternas inbördes rivalitet (såsom i Turkiet) vida större än i kolonierna. Varje dylik överenskommelse betyder

en rätt ojämn uppdelning av makten mellan de inhemska härskande klasserna och imperialismen, och ställer landet under en formell självständighets täckmantel i världsimperialismens tjänst som halvkolonial buffertstat. Arbetarklassen kan erkänna tillåtligheten och nödvändigheten av partiella och tillfälliga kompromisser för vinnande av andrum i den revolutionära befrielsekampen mot imperialismen, men måste med absolut oförsonlighet tillbakavisa varje försök att öppet eller förstucket dela makten mellan imperialismen och de inhemska härskande klasserna för upprätthållande av de senares klassprivilegier. Kravet på ett intimt förbund med den proletära sovjetrepubliken är åt kännetecknen på den antiimperialistiska enhetsfronten. Jämte uppställande av denna paroll måste den avgörande kamp föras för den mest vittgående demokratisering av den politiska regimen, för att beröva de i politiskt och socialt avseende mest reaktionära elementen deras stöd i landet och trygga organisatorisk frihet åt de arbetande massorna i deras kamp för sina klassintressen (för sådana krav som demokratisk republik, jordreform, skattereform, förvaltningsapparatus organisering på grundval av den mest vittgående självstyrelse, arbetarlagstiftning, barnarbetsskydd, moder- och barnskydd o. s. v.). Till och med i det oavhängiga Turkiet saknar arbetarklassen varje organisationsfrihet, vilket är betecknande för de borgerliga nationalisternas hållning mot proletariatet.

7. Proletariatets uppgifter i länderna kring Stilla havet.

Nödvändigheten av att organisera en antiimperialistisk enhetsfront är vidare också betingad av den imperialistiska rivalitetens ständiga och oavbrutna stegring. Denna rivalitet har för närvarande uppnått ett så akut stadium, att ett nytt världskrig med Stilla havet som skådeplats är oundvikligt, såvida icke världsrevolutionen förekommer detta.

Washingtonkonferensen var ett försök att avvärja den hotande faran, men i verkligheten har den blott skärpt och fördjupat de imperialistiska motsättningarna. Den senaste striden mellan Wu-Pei-Fu och Tschan-Tso-Lin i Kina var en direkt följd av den japanska och anglo-amerikanska kapitalismens misslyckade försök i Washington att bringa sina ömsesidiga intressen i samklang med varandra. I detta hela världen hotande krig kommer ej blott Japan, Amerika och England att delta, utan även andra kapitalistiska stater (Frankrike, Holland o. s. v.). Detta krig hotar att anställa ännu större förödelse än kriget 1914-1918.

De kommunistiska partiernas uppgift i de koloniala och halvkoloniala länderna vid Stilla havets kuster måste bestå i energisk propaganda, som klargör för massorna den annalkande faran, uppmanar dem till aktiv kamp för den nationella befrielsen och till en orientering mot Sovjetryssland såsom alla undertryckta och exploaterade folks skyddsvärn.

De kommunistiska partierna i de imperialistiska länderna, Amerika, Japan, England, Australien, Kanada, är förpliktigade att inför den hotande faran ej blott inskränka sig till propaganda mot kriget, utan också göra alla ansträngningar för att upphäva de faktorer, som desorganiserar arbetarrörelsen i dessa länder och ökar utnyttjandet från kapitalisternas sida av motsättningarna mellan folk och raser.

Dessa faktorer är invandringsfrågan och frågan om billig färgad arbetskraft.

Kontraktssystemet utgör ännu i dag den förnämsta metoden för värvandet av färgade arbetare till sockerplantagerna på Söderhavsöarna, dit arbetare föras från Kina och Indien. Denna omständighet har föranlett de imperialistiska ländernas arbetare att kräva införande av lagbestämmelser mot invandringen och mot användande av färgad arbetskraft, både i Amerika och Australien. Dessa lagar skärper motsättningen mellan de vita och de färgade arbetarna samt splittrar och försvagar arbetarrörelsens enhet.

De kommunistiska partierna i Amerika, Australien och Kanada måste föra en energisk kamp mot lagarna, som förhindra invandringen, och måste klargöra för de proletära massorna i dessa länder, att sådana lagar, samtidigt som de underblåser rashatet, i sista hand skadar dem själva.

Å andra sidan avstår kapitalisterna från, lagar mot invandring, för att möjliggöra importen av billig arbetskraft och på så sätt trycka ned de vita arbetarnas löner. Denna kapitalisternas avsikt att övergå till anfall kan endast på ett sätt effektivt avvärjas – de invandrande arbetarna måste upptagas i de existerande fackorganisationerna för vita arbetare. Samtidigt måste krävas, att de färgade arbetarnas löner jämställs med de vita arbetarnas. Ett sådant steg av de kommunistiska partierna kommer att avslöja kapitalisternas planer och samtidigt på ett åskådligt sätt visa de färgade arbetarna, att det internationella proletariatet, icke känner några rasfördomar.

För genomförandet av nämnda åtgärder måste representanterna för det revolutionära proletariatet i länderna vid Stilla havet inkalla en Stilla-havskonferens för att utarbeta den riktiga taktiken och lämpliga organisatoriska former för en verklig sammanslutning mellan proletärer av alla raser i länderna kring Stilla havet.

8. Uppgifter i kolonierna för moderländernas kommunistiska partier.

Den koloniala revolutionsrörelsens utomordentliga betydelse för den internationella proletära revolutionen gör det nödvändigt, att arbetet i kolonierna forceras, framför allt av de kommunistiska partierna i de imperialistiska stormakternas moderländer.

Den franska imperialismen grundar alla sina beräkningar om undertryckande av den proletära revolutionskampen i Frankrike och Europa på, ett utnyttjande av koloniernas arbetare såsom kontrarevolutionens stridsreserver. Den engelska och amerikanska imperialismen fortsätter alltjämt att splittra arbetarrörelsen genom att draga över arbetararistokratin på sin sida med löften att tilldela den en viss andel av den extra profit, som vinnes genom koloniernas exploatering.

Varje kommunistiskt parti i de koloniägande staterna måste åta sig uppgiften att organisera en systematisk ideell och materiell hjälp för den proletära och revolutionära rörelsen i kolonierna. De kvasisocialistiska kolonisträvandena hos några kategorier av vävlönade europeiska arbetare i kolonierna måste bekämpas beslutsamt och hårdnackat. De europeiska kommunistiska arbetarna i kolonierna måste söka organisera det infödda proletariatet och vinna dess förtroende genom uppställande av konkreta ekonomiska krav (anpassandet av de infödda arbetarnas löner efter de vita arbetarnas, arbetarskydd, försäkringar o. s. v.). Skapandet av särskilda europeiska kommunistiska organisationer i kolonierna (Egypten, Algeriet) är en förstucken form för kolonialiseringen och understödjer endast imperialisternas intressen. Varje uppbyggande av kommunistiska organisationer på grundval av nationella skiljaktigheter står i motsägelse till den proletära internationalismens principer. Alla Kommunistiska Internationalens partier är förpliktigade att klargöra för de breda massorna den stora betydelsen av kampen mot det imperialistiska herraväldet i de efterblivna länderna. De kommunistiska partierna, som arbetar i stormaktsstaterna, måste ur sina centralkommittéer ständigt bilda kolonialkommittéer för genomförandet av dessa mål. Kommunistiska Internationalens hjälp måste framför allt taga sig uttryck i ett understödjande av pressens organisering, av Ut-givandet av periodiska tryckalster och tidningsorgan på landets språk. Särskild uppmärksamhet måste ägnas arbetet bland de europeiska arbetarorganisationerna och ockupationstrupperna i kolonierna. De kommunistiska partierna i stormaktsländerna får ej försumma något tillfälle att avslöja sina imperialistiska regeringars samt de borgerliga och reformistiska partiernas rövarpolitik i kolonierna.

Under och efter kriget utvecklade sig bland koloni- och halvkoloniala folken en upprorsrörelse mot världskapitalets makt. Denna rörelse går ännu alltjämt framåt. Genomträngandet och den intensiva koloniseringen av de av den svarta rasen bebodda områdena är det sista stora problemet, av vars lösning kapitalismens vidare utveckling beror. Den franska kapitalismen har klart förstått, att den franska efterkrigsimperialismen blott kan upprätthållas genom anskaffandet av ett franskt afrikanskt rike, som genom en trans-Sahara-järnväg förbindes med moderlandet. Amerikas finansmagnater (som redan i Amerika utsuger 12 miljoner negrer) har nu påbörjat Afrikas fredliga genomträngande. Den fruktan, som England har för sina positioner i Afrika visar sig tydligt i de extrema medel det använde för att undertrycka de sydafrikanska strejkerna. Liksom vid Stilla havet farin för ett nytt världskrig har blivit, aktuell, som resultat av konkurrensen mellan de därvarande imperialistiska makterna, så finns det också hotande tecken för att Afrika blir ett objekt för makternas rivaliserande strävanden.

Dessutom har kriget, den ryska revolutionen och de asiatiska och muselmanska folkens stora upproriska rörelser mot imperialismen även väckt rasmedvetandet hos miljoner av negrer, som kapitalismen under århundraden förtryckt och förödmjukat, ej blott i Afrika utan även, och kanske ännu mera, i Amerika.

Negrernas historia i Amerika, gör dem skickade att spela en viktige roll i hela den afrikanska rasens befrielsekamp. För 300 år sedan släpades den amerikanske negern från sin hembygd, kastades under de mest hemska och obeskrivliga förhållanden ned i ett slavskepp och såldes till slaveri. Under 250 år har han arbetat som slav under den amerikanske uppsyningsmannens piska. Hans arbetskraft högg skogarna, byggde vägarna, planterade bomullsträden, lade järnvägens räls och underhöll Söderns aristokrati. Hans lön var armod, okunnighet, förnedring och elände. Negern var ingen förnöjsam slav; hans historia täljer om uppror, resningar och underjordiska metoder för att nå friheten. Men all hans kamp undertrycktes på barbariskt sätt. Med tortyr tvingades han till underkastelse och den borgerliga pressen och religionen förklarade hans slaveri som fullt berättigat. Slaveriet växte till hinder på vägen för Amerikas utveckling på kapitalistisk grundval, i kampen mellan livegenskapen och löneslaveriet måste slaveriet ge vika. Inbördeskriget, som inte var något krig för negrernas befrielse, utan för nordstaternas erhållande av det industriella kapitalistiska herraväldet, gav negern valet mellan slaveri i Södern och löneslaveri i Norden. Den befriade negerns blod och tårar var en del av den amerikanska kapitalismens byggnadsmaterial, och när Amerika, som under tiden blivit en världsstormakt, drogs med in i världskrigets virvel, förklarades negern jämbördig med de vita. Han fick lov att döda och dö för "demokratien". 400,000 färgade arbetare drogs in i amerikanska armén och sammanslöts i negerregementen. Omedelbart efter världskriget ställdes den återvändande negern inför rasförföljelser, lynchningar, mord, borttagande av rösträtten och andra olikheter mellan honom och de vita. Han försvarade sig och fick betala det dyrt. Förföljelserna mot negern blev intensivare och mera vittgående än före kriget, tills de hade lärt att glömma sitt "högmod".

Negerns efterkrigsindustrialisering i Norden och den genom förföljelserna och brutaliteten efter kriget framskapade upprorsandan (som, ehuru undertryckt, likväl uppflammar när gräsligheter sådana som i Tulsa begås) ställer den amerikanske negern och speciellt den i Norden i främsta ledet i kampen mot förtrycket i Afrika.

Kommunistiska Internationalen ser med tillfredsställelse hur de utsugna negrerna sätter sig till försvar mot utsugarnas angrepp, ty fienderna till deras ras och till de vita arbetarna är identisk: kapitalismen och imperialismen. Negerrasens internationella kamp är en kamp mot imperialismen och kapitalismen. Negerrörelsen måste organiseras på denna basis över hela världen, nämligen i Amerika, negerkulturens centrum och negerprotesternas kärnpunkt; i Afrika, där reserverna av mänsklig arbetskraft till kapitalismens vidare utveckling finns; i Central-

Amerika (Costa-Rica, Guatemala, Kolumbia, Nicaragua och andra "oavhängiga" republiker, där den amerikanska imperialismen härskar; på Porto-Rico, Haiti, San Domingo och andra öar i Karaibiska havet, där de amerikanska besättningstruppernas brutala behandling av våra svarta medmänniskor framkallat protester från de medvetna negrerna och de revolutionära vita arbetarna över hela världen; Syd-Afrika och i Kongo, där negerbefolkningens ökade industrialisering haft till följd skilda utbrott och där världskapitalets pågående inträngande driver de infödda till aktivt motstånd mot imperialismen. Det är Kommunistiska Internationals uppgift, att påvisa för negrerna, att de inte är det enda folk, som lider under imperialismens och kapitalismens tryck, att Europas, Amerikas och Asiens arbetare och bönder också är offer för de imperialistiska utsugarna, att i Indien och Kina, i Persien och i Turkiet, i Egypten och Marocko, de undertryckta färgade folkens heroiskt värjer sig mot de imperialistiska utsugarna, att dessa folk reser sig mot samma missförhållanden, som också upprör negrerna – rasförtryck, social och ekonomisk olikhet och intensiv industriell utsugning – och att dessa folk kämpar för samma mål som negrerna – politisk, ekonomisk och social befrielse och jämlikhet.

Kommunistiska Internationalen, som förkroppsligar de revolutionära arbetarnas världsomfattande kamp mot imperialismens makt, Kommunistiska Internationalen, som ej blott är de förslavade vite arbetarnas i Europa och Amerika organisation, utan också en organisation för hela världens undertryckta färgade folk, anser det vara sin plikt att understödja och främja negrernas internationella organisation i dess kamp mot den gemensamme fienden.

Resolution om negerfrågan.

Negerproblemet har blivit en livsviktig fråga för världsrevolutionen, III Internationalen, som redan insett, vilken värdefull hjälp de asiatiska färgade folken i halvkolonialländerna kan vara för den proletära revolutionen, anser även våra undertryckta svarta medmänniskors medverkan som absolut nödvändig för den proletära revolutionen och krossandet av den kapitalistiska makten. Fjärde kongressen förklarar det av dessa skäl för en särskild plikt för kommunisterna att även på negerproblemet tillämpa Internationalens teser över kolonialfrågan.

1. Fjärde kongressen erkänner nödvändigheten av. att understödja varje form av negerrörelse, som antingen underminerar eller försvagar kapitalismen eller lägger stenar i vägen för dess vidare krav.
2. Kommunistiska Internationalen skall kämpa för den vita och svarta rasens jämlikhet, för lika löner och lika sociala och politiska rättigheter.
3. Kommunistiska Internationalen kommer att använda sig av varje medel, som står till dess förfogande, för att tvinga fackföreningarna att upptaga svarta arbetare, eller där denna rättighet redan finns på papperet, genomföra en speciell propaganda för negrernas anslutning till fackföreningarna. Om detta skulle visa sig omöjligt, skall Kommunistiska Internationalen organisera negrerna i särskilda fackföreningar och speciellt använda enhetsfronttaktiken för att söka få dem upptagna i förbunden.
4. Kommunistiska Internationalen vidtager genast mått och steg för att inkalla en allmän negerkongress eller -konferens.

Resolution om arbetarhjälpen till Sovjetryssland.

Antagen på IV världskongressen 31:sta sammanträde den 5 december 1922.

- 1) I upprätthållandet och bevästandet av Sovjet-Ryssland är alla länders arbetare, utan hänsyn till det som skiljer i politiskt och fackligt avseende, intresserade. Jämte den djupt rotade

proletära solidaritetskänslan är det framför allt insikten om detta som bestämt alla arbetarpartier att understödja hjälpaktionen för de hungrande i Sovjet-Ryssland och förmått miljoner arbetare i alla länder till de största uppoffringar. Med den proletära hjälpaktionens understöd, vilken växte till den mäktigaste och långvarigaste solidaritetsaktion alltsedan arbetarrörelsens början, har Sovjet-Ryssland kommit över hungersnödens svåraste dagar och besekrat hungern.

Men redan under hungerhjälpaktionen erkände stora delar av de hjälpande arbetarorganisationerna, att Sovjet-Ryssland icke vore hjälpt med ett livsmedelsunderstöd en gång. De imperialistiska staternas ekonomiska krig mot Sovjet-Ryssland fortgår. Handelsblockaden består ännu i form av kreditvägran och vid alla tillfällen då kapitalistiska grupper träder i affärsförbindelser med Sovjet-Ryssland sker detta i avsikt att förskaffa sig vinster i Ryssland och med en tendens att utplundra landet.

Liksom i Sovjet-Rysslands övriga konflikter med dess imperialistiska fiender har arbetarna i alla länder plikt att ingripa även i det ekonomiska kriget till förmån för Sovjet-Ryssland mot dess imperialistiska fiender samt verksamt och praktiskt, även med ekonomisk hjälp, understödja Sovjet-Ryssland,

2. Det bästa understödet åt Sovjet-Ryssland i det ekonomiska kriget är arbetarnas politiskt revolutionära kamp och det ökade trycket på regeringarna i varje land med fordran på sovjetregeringens erkännande och upprättandet av tillfredsställande handelsavtal med Sovjet-Ryssland. Man på grund av Sovjet-Rysslands betydelse för alla arbetande måste förutom den politiska kampanjen även maximum av världsproletariatets ekonomiska kraft mobiliseras till hjälp åt Sovjet-Ryssland.

Varje fabrik och verkstad, som Sovjet-Ryssland utan kapitalistisk kredit sätter i gång med arbetarnas understöd betyder en verksam hjälp åt Sovjet-Ryssland i kampen mot den imperialistiska rövarpolitiken och varje stärkande av Sovjet-Ryssland, världens första arbetarstat, stärker det internationella proletariatet i kampen mot proletariatets klassfiende, bourgeoisie.

Kommunistiska Internationalens fjärde kongress betecknar det därför som en plikt för alla arbetarpartier och organisationer, framförallt de kommunistiska, att vid sidan av den revolutionära kampen understödja Sovjet-Ryssland i dess produktiva återuppbyggnadsarbete genom en av de bredaste massorna burens ekonomisk hjälpaktion.

3. Den viktigaste uppgiften för den proletära produktionshjälpen utanför Ryssland består i uppbringandet av medel, som möjliggör inköp av maskiner, råvaror, verktyg etc., åt Sovjet-Ryssland. Förutom de hittills tillämpade metoderna med insamlingar, anslag, organiserandet av särskilda fester o. s. v., måste även härvid räknas med ett deltagande av partigrupper, fackföreningar, kooperativa föreningar och de vidaste kretsar av arbetare i arbetarlånet för Sovjet-Ryssland.

Propagandan för den proletära produktionshjälpen bjuder samtidigt de största möjligheter, att utveckla den bästa agitation för Sovjet-Ryssland. Den bör därför utföras i intimaste förbindelse med sektionerna i de olika länderna.

Emedan frågan om produktionshjälp åt Sovjet-Ryssland är en fråga av allmän betydelse för arbetarklassen är det nödvändigt, att för organiserande och ledning av denna aktion bilda kommittéer av representanter för de olika arbetarorganisationerna, liknande arbetarhjälpkommittéerna för de hungrande i Ryssland, eller skapa föreningar. Dessa kommittéer eller föreningar har till uppgift, att söka intressera och vinna vidast möjliga arbetarkretsar för produktionshjälpen.

De är underkastade Kommunistiska Internationalens kontroll.

4. Användningen av de av kommittéerna och föreningarna insamlade medlen måste ske i närmaste anslutning till bestående ryska produktionsorgan, vare sig detta är staten eller arbetarorganisationerna.
5. En massinvandring av utländska arbetare till Sovjet-Ryssland betyder under nuvarande ekonomiska förhållanden ingen hjälp åt, utan ett försvårande av Rysslands återuppbyggande och bör därför icke under några omständigheter understödjas. Vid invandring av utländska arbetare till Sovjet-Ryssland måste man inskränka sig till enstaka specialarbetare, som är absolut nödvändiga inom industrien. Men även i sådana enstaka fall skall förmedlingen ske först efter överenskommelse och tillstyrkan av de ryska fackföreningarna.
6. Den proletära produktionshjälpen måste förena strävandet efter det ideella målet att koncentrera den internationella arbetarsolidariteten på hjälp åt den första proletära staten i världen med strävan efter att nå gripbara ekonomiska resultat.
7. I enlighet med grundsatserna för socialistisk kooperativ och ekonomi får erhållet överskott blott användas till utvidgande av produktionshjälpens verksamhetsområde.

Upprop om läget i Österrike.

Antaget på IV världskongressens 26:te sammanträde den 29 november 1922.

Till arbetarna, män och kvinnor i alla länder!

Det österrikiska proletariatet befinner sig i en hård försvarskamp gentemot det internationella kapitalets och världsreaktionens underkuvningsplaner, som kräver den största uppmärksamhet av alla länders arbetare. Under förevändning av att bereda hjälp åt det österrikiska ekonomiska livet, som står inför sin undergång, vill Nationernas Förbund och framför allt England, Frankrike och Tjeckoslovakiet och Italien jämte några mindre stater gemensamt med den härskande kapitalistklassen i Österrike beröva det österrikiska proletariatet den sista återstoden av dess frihet, till och med avskaffa den borgerliga skendemokratien och i dess ställe upprätta en öppen, brutal kapitalistisk diktatur, utövad av det inhemska och utländska kapitalet.

De stater, som uppträder som Österrikes räddare, vill ej lämna landet någon verklig hjälp. De lånar icke ett öre åt Österrike. De tillåter landet nådigt att uppsöka de privatkapitalister, som är villiga att låna det något och vill helt enkelt nästa år, om parlamenten röstar därför, övertaga en garanti för lånens återbetalning. Men i gengäld skall Österrike, utan hänsyn till om det verkligen får dessa lån eller ens garantier, för en period av två år vräka åt sidan parlamentet på ett sätt, som ej ens brukas i Horthy-Ungern och ålägga arbetarna fyra biljoner i nya skatter, utlämna statens affärsföretag till privatkapitalet, företaga massavskedanden, förlänga arbetstiden och skärpa utsugningen av arbetskraften under arbetstiden, vidare avveckla det proletära skyddsvärnet och i dess ställe utöka den reaktionära gendarmeri- och poliskåren, som med brutalt våld skall upprätthålla ordning och lugn bland de till förtvivlan drivna massorna. Samtidigt skall Österrike frivilligt låta göra sig en till koloni av lägsta rang. En generalkommissarie från Nationernas Förbund skall härskas oinskränkt över landet, den gentemot massorna med diktatorisk makt utrustade regeringen skall blott vara ett viljelöst redskap i hans hand.

Arbetare och arbeterskor i alla länder! Förverkligandet av denna plan, antagandet av Genèvefördraget, utlämnar den österrikiska arbetarklassen åt den mest förtvivlade nöd. De österrikiska arbetarna skulle med lätthet kunna hindra sin egen bourgeoisie att genomföra dylika planer, men den österrikiska bourgeoisie får hjälp av kapitalisterna i andra länder, särskilt edra kapitalistiska regeringar, ni arbetare i England, Frankrike, Tjeckoslovakiet och

nallen. Därför är det eder självklara plikt att komma de österrikiska arbetarna till hjälp och med all makt hindra edra regeringar från att på så sätt gemensamt med Österrikes bourgeoisie förslava och utplundra Österrike. Vad edra regeringar företager mot de österrikiska arbetarna, är ingenting annat än ett erövringskrig, i vilket edra regeringar ännu icke anser kampens blodiga medel för nödvändigt. Liksom det är eder plikt att icke tillåta ett våldsamt krig, så är det också eder plikt att på det allra skarpaste bekämpa detta med list och -utpressning förda erövringskrig.

Men ej blott solidaritetens plikt, utan även edert eget intresse kräver, att ni gör allt för att korsa edra regeringars planer och hjälpa det österrikiska proletariatet till seger i dess försvarskamp. Världsreaktionen och, den internationella kapitalismen fäster ej utan skäl en mycket större betydelse vid, Österrikes underkuvande, än vad man skulle vänta i betraktande av landets litenhet. I Österrike vill världsreaktionen vinna en viktig och betydelsefull stödjepunkt mot världsproletariatet och världsrevolutionen. I Österrike är proletariatet ännu alltjämt relativt starkt gentemot bourgeoisien. Bourgeoisien har i Österrike sett sig nödsakad att hittills respektera vissa demokratiska friheter. Österrike är också det enda land, där försvarsmakten bär en proletär prägel och icke kan användas mot proletariatet. Världsreaktionen har ett stort intresse av att också här ersätta skendemokratien med den kapitalistiska diktaturens brutalare former. Därigenom upprättas en reaktionär brygga mellan Bayern och Horthy-Ungern, mellan Jugoslavien och Tjeckoslovakiet, därmed förberedes också, en ytterligare förstärkning av reaktionen i Tyskland. Lyckas den plan, som ligger till grund för Genèvefördraget, så kommer Englands, Frankrikes, Tjeckoslovariets och Italien arbetare snart nog att själva erfara det faktum, att den kapitalistiska reaktionen i hela världen känner sig starkare och säkrare. För den stora avgörande kampen mellan världsreaktionen och världsproletariatet, som nu är i annalkande, skall reaktionen då ha tryggat åt sig en viktig och betydelsefull stödjepunkt, en ny farlig maktposition, vars betydelse är ännu större efter fascismens seger i Italien. Österrikes förslavande är också endast det första förberedande steget, som kommer att följas av ett liknande, för världsproletariatet ännu farligare steg för Tysklands förslavande. Världskapitalet står också fullkomligt väl, att det kapitalistiska sammanbrottet, som förestår i alla kapitalistiska stater, i Österrike gjort de största framstegen och att för världskapitalet därför den faran består, att slutligen också det österrikiska proletariatet i högre grad än hittills skall revolutioneras och världsrevolutionen därigenom tillföras nya krafter, liksom även en ny farlig revolutionshärd kommer att skapas. Österrikes kolonisering medför åter faran för nya imperialistiska konflikter mellan de stater, som gemensamt vill kolonisera Österrike. Liksom år 1914 kan nu återigen Österrike jämte Balkan lätt bli utgångspunkten för en ny förhärjande världsbrand.

Hotet mot den sista återstoden av den österrikiska arbetarklassens frihet innebär för den internationella arbetarklassen en sådan fara, att till och med de socialdemokratiska partierna förstår, att det vore deras plikt att upptaga kampen mot denna världsreaktions framstöt. De socialdemokratiska arbetarna inser farans räckvidd och är benägna för en försvarskamp. Men deras ledare är ur stånd att våga en allvarlig kamp. Deras politik är också en av de förnämsta orsakerna till att det kunnat komma så långt. Det hade aldrig gått så långt i Österrike, om socialdemokraterna i november 1918 eller åtminstone under den ungerska rådsrepublikens dagar hade gjort sin plikt. Då var bourgeoisien vanmäktig och socialdemokratien hjälpte den under demokratiens täckmantel att samla sina krafter. Nu sätter den foten på arbetarnas nacke. I Österrike har socialdemokratien avhållit arbetarna från varje kamp för sina livsintressen, från varje kamp för en brödbit, därigenom, att den förklarat att en dylik kamp skulle sätta demokratiens i fara, att krafterna måste sparas för den händelse att ett angrepp på demokratiens skulle komma. Nu har bourgeoisien till följd av detta ständiga tillbakavikande blivit så övermodig, att den också kan börja tänka på demokratiens avskaffande. Och nu förklarar de

socialdemokratiska ledarna, att en kamp för demokratiens försvar skulle utsätta de österrikiska arbetarna för faran att svälta ihjäl. Dock var trycket från arbetarna så starkt, att socialdemokratien måste besluta sig för att åtminstone låtsas kämpa. Socialdemokratien i Österrike var nödsakad att inleda en aktion, av vilken de icke fruktade något värre, än att den skulle lyckas. Och 2 1/2 Internationalen uppmanade arbetarna i alla länder att ingripa mot Österrikes förslavande genom Genèvefördraget. Men de österrikiska socialdemokraterna själva har redan fallit till föga och till och med upphört att göra ett skenbart motstånd. De äro redo att delta i en förstucken koalition för genomförande av Genève-fördraget.

Arbetare, men och kvinnor, i alla länder! Vi visste och vet noggsamt, att ledarna för den österrikiska socialdemokratien och 2 1/2 Internationalen, som ligger i dödsryckningarna, icke vill höra talas om någon allvarlig kamp. Det blir eder uppgift att hindra dessa hjältar att uppge den kamp, som de nödgats upptaga åtminstone skenbart, innan den ännu riktigt börjat, och att förvandla denna skenkamp till en verklig kamp. Tag dessa hjältar på ordet, visa dem, att ni är redo att med största beslutsamhet föra den kamp, som de själva måst förklara nödvändig, driv dem framåt och slut leden, om de i det avgörande ögonblicket tvekar, till en gemensam oböjlig kamp utan deras hjälp.

Arbetare och arbeterskor i Österrike!

Arbetarna i andra länder kan och måste komma eder till hjälp genom att hindra de andra ländernas bourgeoisi att hjälpa bourgeoisien i edert land. Men den avgörande kampen mot eder egen bourgeoisi måste ni själva föra. Ni är starka nog därtill, om ni blott vill. Låt inte avskräcka eder av edra socialdemokratiska ledare från att upptaga kampen mot förslavandet med full kraft. Lär eder inse, att edert lands kommunistiska parti ensamt visar eder den rätta vägen. Kämpa gemensamt utan skillnad till parti mot den gemensamma faran.

Arbetare och arbeterskor i alla länder, framför allt i Frankrike, Italien och Tjeckoslovakiet! Visa solidaritet mot den svårt hotade österrikiska arbetarklassen, inse, att edra egna intressen, världsrevolutionens intresse står på spel! Låt inte edra regeringar obehindrat bedriva sin reaktionära rovpolitik, utan sätt in alla edra krafter på att omintetgöra den internationella kapitalistklassens planer! Ryck masken från ansiktet på de kapitalistiska hycklarna, som för demokratien på tungan för att insöva eder under det de i Österrike förstöra den sista återstoden av demokrati, ropa edert beslutsamma Nej åt dem och visa dem, att ni är en makt, som man måste taga hänsyn till! Sätt det revolutionära proletariatets front emot den internationella kapitalistiska fronten! Slut er samman på proletariatets internationella enhetsfront!

Mot slavfördraget i Genève!

Mot den internationella världsreaktionen!

För den internationella proletära solidariteten!

För det kämpande internationella proletariatets enhetsfront!

För världsrevolutionens seger!